

A SZKARABEUSZ TITKA

ANTHONY
MILESTONE

Anthony Milestone

A SZKARABEUSZ TITKA

Anthony Milestone

A SZKARABEUSZ TITKA

Anthony Milestone: A szkarabeusz titka
©Mihályi Antal

ISBN 978 – 963 – 7459 – 92 - 4

Megjelenik:
Barnaföldi Gábor Archívum gondozásában
Felelős kiadó: Barnaföldi Gábor
 06/ 1/ 215 - 62 - 81

ELŐHANG

– Vegye meg, uram – erősködött a fiatal arab, csaknem könyörögve. – Olcsón adom, higgye el, megéri!

Az angol turista, aki a piramisokat jött látogatni, kézbe vette a papírba csomagolt, csaknem féltenyérnyi darabot és nézegetni kezdte. Ormótlan, kékes-fekete kőből készült bogárféle volt, valamilyen fémalapra erősítve. Arra gondolt, jó lesz ajándéknak valamelyik nőismerőse számára. De a darab piszkos volt, és túl nagy ahhoz, hogy akár bizsuként is odaadhassa valakinek. A fejét rázva vissza akarta adni, de a fiú kétségbeesetten könyörgött:

– Adjon érte, amennyit akar – rimázkodott, közben folyton hátrafelé nézegetve, a piramisok felé, ahonnan az előbb jött. – Vegye meg, kérem! Nem csapom be! Higgye el, megéri!

A turista, Ronald Harrison, hogy lerázza a zsebébe nyúlt, kihalászott onnan néhány kiscímletű bankjegyet, ami a kezébe akadt és a fiatal fiú kezébe nyomta. Az szó nélkül zsebrevágta és elszaladt a kijáraton keresztül a sivatag irányába.

A közelében álldogáló svéd turista közelebb lépett Harissonhoz és kíváncsian méregette a kezében tartott tárgyat.

– Mit gondol, mi lehet ez? – fordult hozzá Harisson. – Szobor, vagy valami amulett féle?

– Olyasmi lesz – bólintott a svéd. – Inkább amulett. Ez egy szkara-beusz. De nem az a bóvli, amit itt árulnak – mutatott a tevék mellett távolabb ácsorgó arabokra. – Réginek látszik, lehet, hogy tényleg értékes.

Biccentett, majd tovább ment. Harisson visszament a buszhoz, amely turistacsoportját tovább szállította, hogy újra leszállva a buszról közelebről megnézzék a Khepren piramist, és a nagy szfinxet. Jó félórás sétálgatás után újra elindult a busz felé, amikor a kerítésen kívül a sivatagban

kisebb csoportosulást vett észre. Ő is elindult a kerítéshez, de az egyik géppisztolyos rendőr udvariasan, de határozottan visszaparancsolta.

Odébb ment és onnan figyelte a csoportot. Főleg rendőrökből és néhány civilruhás emberből tevődött össze, akik egy, a földön fekvő test körül állva mutogattak valamit.

– Nem toltok ki velem – mosolygott magában Harisson és elővette fényképezőgépét. Maximális zoommal a test egészen közelinek látszott. A kicsavarodott tagokkal fekvő mozdulatlan test arcát előbb nem jól látta, de most az egyik rendőr arrébb lépett. Fiatal fiú arca volt, félrefordult fejjel. Feje alatt vértócsa piroslott. A nyaka át volt vágva. Az az arab fiú volt, akitől az ormótlan bogarat vette.

1. SZNOFRU FÁRAÓ NYAKÉKE

(Dahsur és Gíza, időszámításunk előtt 2600 körül)

A „forróság” évszak második hónapjának közepe volt, nem csoda, hogy szinte elviselhetetlen volt a hőség a dahsuri palota tágas központi csarnokában, amelynek monumentális külsőt kölcsönöztek a mennyezetet alátámasztó fagerendák. Sznofru, a nagy király, aki elsőként építtetett az egyszerű, téglalapalakú masztabák helyett piramisokat az uralkodók túlvilági szállása céljából, betegen feküdt az ágyán. Uralkodása vége felé gyakran tartózkodott itt, mert figyelemmel akarta kísérni az épülő piramist, amely végül örökös nyughelyül fog szolgálni számára az Ozírisz uralta túlvilágon. Ágya mellett ott álltak azok a papok, akik kitanulták az orvoslás művészetét, míg a többi udvari ember a terem háttérében ácsorgott, várva, hogy valamilyen utasítás teljesítésével szolgálja a nagy királyt, aki már több, mint negyven éve uralkodott az egyesített Alsó- és Felső Egyiptom felett, tettei alapján méltán élvezve népe szeretetét és feltétlen tiszteletét.

– A fájdalmaidat megpróbálom csökkenteni, királyom – mondta némi habozás után a főpap, aki betöltötte egyúttal a király főorvosának tisztét is, miután körbe pillantva megállapította, hogy kollégái egyetérteneke vele, – de sajnos a fáradtságot, ami az ágyhoz köt, nem tudom megszüntetni.

– Haldoklom – bólintott a király. Intett a szolgálknak, hogy erősebben legyenek, majd fiához, Kheopszhoz fordult, aki ugyancsak ott állt apja ágya mellett – Most már te következél az egyiptomi királyok trónján. Bár születésük alapján két bátyád is megelőzött, Ozírisz isten, a túlvilág uralkodója, magához rendelte őket. És én is rövidesen utánuk megyek. Örülök, hogy végre sikerült a vörösnek nevezett piramisban túlvilági örök életem számára méltó szállást biztosítani.

– Tudom, hogy én következem utánad, de ez az idő még messze

van – próbálta vigasztalni apját a fiatal Kheopsz. – De mindenesetre neked sikerült először valódi piramisokat építened.

– Azért ne feledkezzünk meg Dzsószeréről, akit ma már szentnek nevezünk. És persze a lángeszű tudósról, mérnökről és orvosról, Imhotep-ről, aki megalkotta a szakkarai lépcsős piramist.

– Kétségtelen, hogy ők vezették be vályog helyett a kőből való építkezést – ellenkezett Kheopsz – de a lépcsős piramis csak egymásra épített masztabák együttese. Neked sikerült valódi piramisokat létrehoznod. Olyanokat, amelyek ki fogják állni az idő pusztító hatását.

– Azt talán igen, – mosolygott a király, akit derűs kedélye még ebben az állapotban sem hagyott cserben – de vajon ki fogják-e állni a sírrablók mesterkedéseit. Sajnos – komorodott el, – édesanyád nemrég épített masztabájának kirablását sem tudtuk megakadályozni.

– Reméljük, azok a csapdák, amelyeket a piramisodba építettek, meg fogja a rablókat ebben akadályozni, – nyugtatta magát a fia. – Én magam nagyon nagyra becsülöm mindazt, amit uralkodásod negyven éve alatt alkottál és ígérem, minden erőmet és persze az ország erejét, arra fogom összpontosítani, hogy folytassam, sőt továbbfejlesszem a te munkádat.

– Vigyázz arra, hogy ehhez ne túlságosan hajszold meg magadat és az ország népét! – intette apja, majd a terem végében ácsorgók felé fordult. – Gyere csak ide, Menuth!

Menuth, Sznofru király írnoke, ura ágyához sietett és magát meghajtva megállt előtte.

– Menj a sarokban levő ládához – utasította az uralkodó. – Emlékszel még a Sinai-félszigetre tett utazásomra?

– Hogyne emlékeznék, királyom – válaszolt a pap. – Mindannyian aggódtunk is miatta, hogy, ha esetleg ott halsz meg, nem fognak méltóképpen eltemetni és így nem kerülhetsz át az öröklétbe.

– De, amint látod, visszatértem élve és sok türkizt sikerült a kíséremmel kibányásztatnom. Nos, tudod te is, hogy abban az ékszeres ládában van még az akkor hozott türkizből. Keresd ki onnan egy tenyérnyi darabot. Ne azt, inkább azt a másikat. Azt, az jó lesz. Utazz ezzel Memphiszbe, és keresd fel Ippi mestert, az ékszerészt. Fizesd ki és mondd meg neki, készítsen belőle egy szent szkarabeuszt, ugyanolyan szkarabeusz nyakéket, mint amit annak idején kedves feleségemnek csináltat-

tam vele. Persze a feliratok rajta rólam szóljanak. Legyen vele mielőbb készen, mert szeretném felvenni, hogy rajtam legyen, mielőtt Oziriszhez költözöm.

Menuth írnok testes, negyven év körüli, kopaszodó ember volt. Már vagy húsz éve szolgálta Sznofru királyt, tizenkét éve írnokaként. Az írnok abban az időben, de még a későbbiekben is nagy tisztség volt, csak szorgalmas, kitartó, sokéves tanulás után lehetett az valaki. Az uralkodó írnokának lenni pedig igen magas méltóság. Menuth, aki eredetileg egyszerű paraszti családból származott, a király írnoka címet becsülettel kiérdemelte és büszkén viselte.

Mint urának hű szolgálja, az utasításnak megfelelően felült tehát szamarára, rácsatolva az állatra kis batyuját, elindult Memphiszbe és felkereste Ippit, Alsó- és Felső Egyiptom legismertebb és legjobb ékszerész mesterét, hogy elkészítse vele a szkarabeusz nyakéket az uralkodó számára. Ippi, az idős ékszerész mester örömmel fogadta, nemcsak azért, mert Sznofru király nem volt szűkmarkú, de azért is, mert nagy megtiszteltetés volt az uralkodó számára készíteni ékszert.

Különben is Ippi nagyon szerette mesterségét, boldog volt, ha szép darabot készíthetett és az a szkarabeusz nyakék, amelyet a király feleségének készített annakidején, valóban remekbe sikerült darab volt. Maga a bogár teste egyetlen darab türkiz volt, szemei, lábai, csápjai és a fej egyes részei aranyból és többfajta egyéb nemes kristályból készültek. Persze a test csiszolása nagy munka és sok időt vesz igénybe. Ezt meg is mondta Menuthnak, aki sürgette.

– Félretettem minden mást, pedig Knum templomának főpapja is sürgős feladattal bízott meg – mondta Ippi. – De ezt a munkát nem lehet elkapkodni. Te is tudod, Sznofru király milyen igényes. De igyekezni fogok, hogy minél előbb elkészüljek a munkával. Ez a darab türkiz, amit hoztál, még tökéletesebb és valamivel nagyobb is, mint az, aminek mintájára fogom a nyakéket csinálni. De, amint ígértem, nagyon fogok sietni, már amennyire a tökéletes munka lehetővé teszi.

Menuth morgott erre valami olyasmit, hogy csak nehogy késő legyen,

de nem sürgette tovább Ippit. hanem türelmesen várt. Azonban minden nap megnézte, hogyan halad a munka. Ezt annál könnyebben megtehetette, mert a mester felajánlotta neki, hogy megszállhat nála, amit az örömmel el is fogadott. Ippi nagy házban lakott családjával és segédekkel együtt. A ház vályogból készült, tetejét pálmalevelekből álló tetőzet fedte és sok szobából állt, amelyek a középén elhelyezkedő udvarra nyíltak. Keskeny bejárat vezetett a kapusfülkéhez és hosszú folyosón lehetett a ház belsejében lévő szobákhoz jutni. Menuthnak is jutott egy külön szoba.

Ippi műhelye külön épületben volt. Nagy, tágas teremből állt, amelyben különféle megmunkáló eszközök voltak és asztalok, amiken Menuth számára eddig ismeretlen tárgyak, valamint különböző porokat és folyadékokat tartalmazó csészék sorakoztak. Nem unatkozott, mert a mester földön híres mester műhelyében eddig sohasem ismert fogásokat ismerhetett meg. Megtanulta, hogyan lehet az ércből kiolvasztani az aranyat, mivel lehet a rezes meglágyítani és mitől keményedik meg. Megismerte a különböző színek előállítását, a festékek kikeverését, kemény ásványok simára csiszolását.

A napok gyorsan teltek és Menuth alig vette észre, hogy már több hete Ippi házában vendégeskedik. A nyakék már csaknem készen volt, amikor megérkezett a hír: Sznofru Alsó- és Felső Egyiptom uralkodója átköltözött a másvilágra, Ozírisz királyságába. Nagyon megrázta a király halála, úgy érezte megcsalta uralkodóját, akit eddig feltétlen hűséggel, alázattal és ragaszkodással szolgált, de a mester megnyugtatta.

– Néhány nap múlva kész lesz az ékszer és biztosíthatlak, Sznofru királyunkat akár ezen, akár a másvilágon örömmel fogja eltölteni a látványa. Idejében visszaérhetsz a halotti szertartásra és még a temetés előtt ráadhatják a papok az ékszert.

A szkarabeusz nyakék valóban gyorsan elkészült. Nagyon szép volt, még szebb, mint a király kedvenc felesége számára csináltatott darab. Az egyetlen türkiz tömbből csiszolt testhez a mester arany lábakat illesztett, a két első láb a drágakövekkel díszített fej előtt vastag aranylemezből készült napkorongot tartott, amelyet a bogár mintegy maga előtt görgetetett. A vastag aranylánc, amely segítségével a szkarabeuszt nyakba lehetett akasztani, közvetlenül a bogár testéhez volt csatlakoztatható.

Menuth sürgősen visszaindult vele, de elkésett. Mire megérkezett Sznofru múmiája már koporsójában pihent és a halotti bárka útra készen állt, hogy átszállítsa az örök élet birodalmába.

Menuth nem tudta, mit tegyen. Ura kívánságának már nem tudott eleget tenni. Az ékszer odaadhatta volna a főpapok valamelyikének, de attól félt, hogy az jobb esetben valamilyen szertartásnál fogja azt felhasználni, rosszabb esetben megtartja és besorolja azok közé kincsek közé, amelyeket a túlvilágra kíván magával vinni. Miután a halott királyra már nem adhatták a szkarabeuszt, úgy gondolta, leghelyesebb volna fiának, Kheopsznak, az új uralkodónak kezébe juttatni. Ezt azonban az előbbi okoknál fogva nem közvetítő útján, hanem személyes találkozás során kívánta megtenni.

Elindult tehát az új király után, aki Gizába utazott, hogy szemügyre vegye a terepet, ahol piramisát kívánta felépíteni és ellenőrizze, mennyire haladtak a nagy munka előkészítésével. Kheopsz ugyanis, mint apjának is mondta, tovább akarta fejleszteni a piramis építés hatalmas művét, amit Sznofru megkezdett. Erre a célra Gizát tartotta legalkalmasabbnak, ahol eddig ilyen jellegű építkezés még nem folyt. Mindjárt uralkodásának kezdetén odautazott, hogy a pontos helyett kijelölje és a munkálatokat elindítsa.

Kheopsz az eddigieknél sokkal nagyobb piramis építését tervezte és sikerült is neki megalkotnia a világ legnagyobb piramisát. A hallatlanul nagy feladat rendkívüli szervezőmunkát igényelt. A király erre a feladatra vérokonát, Hemionu herceget bízta meg, aki emellett a tisztség mellett másokat is ellátott, illetve egyéb sok címet is viselt: a király helyettese, vezírje, az alsó-egyiptomi királyi pecsétőr, Thotnak és még két istennek papja is volt.

Az építkezés közelben létrehoztak egy települést, amely mintegy négyezer embernek adott otthont. Ezek ott laktak családjaikkal együtt és ők képezték a piramis építésének törzsgárdáját. A piramisvárosban lakóknak állandó feladatuk volt az építkezés, amolyan szakmunkások, munkairányítók voltak. A hatalmas feladathoz azonban lényegesen több

munkáskézre volt szükség. Az építkezésen állandóan mintegy százezer ember dolgozott, az ország különböző részeiből összetoborzott parasz-
tok, főleg az „áradás” évszakban, amikor a Nílus elöntötte földeiket és
úgysem tudtak ott dolgozni.

Amikor Menuth Gizába érkezett már javában folytak az előkészületek.
Átvágva magát az ott nyüzsgő sok száz emberen, sikerült Kheopsz száll-
lásához jutni. Ott azonban meg kellett állnia, az őrség nem engedte a ki-
rály közelébe.

– A nagy királynak ma nagyon sok dolga van – mondta az őrség pa-
rancsnoka. – Próbáld meg talán holnap.

Menuth tehát elindult a nagy forgatagban és ismerősöket keresett.
Hosszú ideig járkált fel és alá a tömegben, de bárkihez is fordult, minde-
nütt elutasításra talált. A piramisváros kialakítása még nagyon a kezdeti
szakaszban volt és maguk a munkairányítók sem tudták még pontosan
mi lesz a feladatuk. Így a már régebben ott tartózkodók egy részének
sem volt végleges szállása. Már azt hitte, szabad ég alatt kell töltenie az
éjszakát, amikor a tömegben egy ismerős arcot pillantott meg. Végre te-
hát, nagy nehezen, talált valakit és így magának szállást is Sznofru egyik,
ott tartózkodó felolvasó papjánál, akit Dahsúrból jól ismert.

Szállásadója, Merinheb, nem volt közeli ismerőse, csak a királyi pa-
lotában találkoztak néhányszor, de mind a kettő tudta a másikról, hogy
kicsoda. Merinheb jelenlegi feladata megszűnt, jövője bizonytalan volt
és jól jött neki, amikor Menuth felajánlotta, hogy busásan megfizeti
a szállás költségeit. Természetesen megkérdezte vendégét itt tartózko-
dása céljáról. Érdeklődésére Menuth, aki először nem kívánta beavatni,
végül elmondta, mit szándékozik tenni és házigazdája kíváncsi nógató-
sára meg is mutatta az ékszeret. Merinheb álmélkodva nézte a gyönyörű
melldíszet.

– Ez nagyon szép! – mondta, majd hangját lehalkítva hozzátette: – Hi-
szén ez egy egész vagyont ér!

– Az biztos – mondta büszkén az írnok. – Ezért nem akarom a fő-
papok kezébe adni. Még megkívánnák.

– És nem gondoltál még arra, hogy megtartsd? – kérdezte a másik, miközben gyanakodva figyelte vendége arcát. – A nagy Sznofru halott. Neki már nincs rá szüksége. És ki tudja, Kheopsz igényt tart-e majd a mi munkánkra?

– Hogy jut ilyesmi az eszedbe – meredt házigazdájára felháborodva Menuth – Ez akkor is a király tulajdona, vagy legalább is az utódjáé. Ami pedig az állásomat illeti, írnokra mindig szükség lesz.

– Hát ez sajnos egy halott uralkodó felolvasópapjára nem igaz – jegyezte meg lemondóan Merinheb. – Kheopsznak megvannak a saját felolvasó papjai. Egyébként csak tréfáltam. Nem is gondoltam, hogy elvenné, ami a királyt illeti meg – tette hozzá, de nem nézett vendége szemébe.

Még elbeszélgettek egy darabig, amíg besötétedett, sőt még egy kicsit tovább is, azután elfújták a mécsest és aludni tértek. Menuthot hamarosan elnyomta a fáradtság, de házigazdája ébren maradt. Éjfél táján, amikor a piramisváros elcsendesedett, felkelt és kinézett. Teljes csend volt, senki sem mozdult. Kilépett az ajtón, lehajolt és felvett egy nagy követ, de azután megrázta a fejét

– Nem itt – mondta magában és eldobta a követ. Visszament a házba és felrázta vendégét.

– Gyere gyorsan – mondta az álomittas írnoknak. – Hozd azt az ékszeret is! – mondta és kilépett az ajtón. Menuth, aki még nem tért egészen magához, engedelmesen követte.

Elindultak befelé a sivatagba. Néhány száz lépés után az írnok teljesen felébredt. Megállt.

– Mi történt? – kérdezte gyanakodva. – Mit akarunk ilyenkor, éjnek idején? Miért jöttünk ide?

De társa csak intett neki és tovább vezette. Már jó messzire bementek a homokbuckák között a sivatagba, amikor az írnok végül türelmét veszítve megragadta a másik karját és megállásra kényszerítette.

– Nem megyek tovább, amíg nem mondd meg, miért jöttünk ide! Merinheb feléje fordult és átölelte egyik kezével.

– Ezért – mondta és másik kezével beledöfte rézből készült kését.

A holttestet egy bucka mögé húzta, elvette tőle a szkarabeuszt elindult hazafelé, de meggondolta magát. Visszafordult a sivatagba, egy másik

irányba, jó messzire onnan, amíg egy jellegzetes sziklához nem ért, amelynek sakálszerű feje volt, mint Anubisz istennek. Kezével leásott a homokba jó háromarasznyi mélyre, beletette az ékszer a kiásott lyukba, majd betemette a gödröt. Még néhány marék homokot akart rá szórni, amikor éles szúrást érzett a kezén. Azután még egyet. Felordított és sarujával összetaposta a két skorpiót, majd futva elindult a házak felé. Ott talán tudnak rajta segíteni. De túl messze voltak, futása egyre lassult, lépései egyre tétovábbak lettek, végül összeesett.

Homályosuló szemeit a már elég távoli, sakálfej alakú sziklára szegezte, ami alatt ott pihent Sznofru király türkizből készült díszes szkarabeusz nyakéke, mélyen elásva a homokba.

2. A KEGYVESZTETT KEGYENC

(Théba, időszámításunk előtt 1450 körül)

Szenenmut, Hatsepszut királynő főépítésze, gazdasági ügyeinek intézője, egyetlen lányának nevelője, kegyeltje (és egyúttal kedvese is), elgondolkozva járkált fel és alá, életének főműve, Hatsepszut királynő Théba nyugati parton fekvő halotti templomának bejáratí oszlopcarnoka előtt, úrnője érkezését várva

Hatsepszut halotti temploma nem éppen a magát fáraónak kinevező uralkodónő szerénységét hirdette. Hatsepszut királynő, II. Thotmesz fáraó féltestvére és főfelesége a fáraó viszonylag korai halála után az Izisz királynő nevű másik feleségétől született, még gyermek III. Thotmesz nevű fiának gyámjaként Egyiptom régense lett, majd rövid idő után, mint társuralkodó, maga is fáraóként viselkedett. Szerepét annyira komolyan vette, hogy hivatalos megjelenésekor és szobrai nagy részén a fáraók jellegzetes, szögletes álszakállát is viselte. Evvel a szakállal ábrázoltatta magát számos szobrán is.

A halotti templom az egyiptomi építészet remeke volt, kápolnáival, szobraival, falfestményeivel és oszlopcarnokaival. Szépségét kiemelte fekvése: is, az épület mögött tornyosuló hatalmas szikla. A nagy, egymás mögött és egymás fölött több szinten elhelyezkedő épület oszlopsorai monumentális benyomást keltettek. Az istenszobrok mellett nem szükkölködött a templom a királynő hatalmas, kétszeres életnagyságú szobraiban. Az egyes szárnyak és kápolnák falfestményei és a falakon levő domborművek Hatsepszut életét és tevékenységét mutatták be.

Mindez Szenenmut zsenialitásnak volt köszönhető, aki mindent megtett uralkodója és imádatának tárgya evilági és túlvilági boldogsága érdekében. De ezt nem egészen önzetlenül tette. Azt akarta, hogy sorsa Ozírisz világában szorosabban kötődjék úrnőjéhez. Ezért a templom egyes kis, eldugott fülkéiben saját képét is ábrázoltatta, anélkül, hogy

a királynő tudott volna róla. Ez temetkezési helyének kiválasztásában is megmutatkozott. Nem elégedett meg Gurnában épített sírjával, amelyet csak amolyan kultuszhelynek szánt, hanem a királynő halotti temploma alá fúrattott másik rendhagyó, különös díszítésekkel ellátott sír építésébe is belefogott.

Hatszepszut érkezését már messziről jelezte a porfelhő a Nílus nyugati partjáról odavezető csatorna kikötőjétől a templomig vezető úton. Amikor gyaloghintója a templom bejárata közelébe érkezett, Szenenmut eléje sietett és mély meghajlással köszöntötte úrnőjét. A királynő kegyes intéssel fogadta építészé üdvözlését és felé nyújtotta kezét, kegyesen megengedve, hogy ő segítse ki a gyaloghintóból.

– Ennek a templomnak a látványa messziről valóban nagyon pompás – mondta elismerően. – Szeretném látni, a belseje is méltó-e a látványos külsőhöz.

– Nyugodt lehetsz, hatalmas fáraó, nem fogsz csalódni. – válaszolt magabiztosan Szenenmut, nem mulasztva el ugyanakkor, hogy a királynőt férfiuralkodónak kijáró fáraó címmel szólítsa meg,

– Nos, akkor vezess körül – mondta a királynő, majd odaintett kíséretének. – Ti maradjatok kint!

Elindultak befelé. Szenenmut végigvezette az uralkodónőt az északi és a déli alsó és középső oszlopsorokon, megtekintették a déli, középső oszlopsoron a Hatszepszut isteni születését ábrázoló falfestményeket, a punt országba küldött expedíciót és a különböző foglalkozásokat bemutató domborműveket, megnézték Anubisz kápolnáját és a Hathor szentélyt. A királynő elragadtatását nem fojtotta magába, hanem minduntalan hangosan dicsérte a látottakat

Hathor szentélyből kilépve azonban Hatszepszut megállt és a férfi felé fordult.

– Valóban nagyon jó munkát végeztél, ezért csak elismerés jár – mondta miközben szemét az építész arcára szegezte. Szenenmut elégedetten és büszkén elmosolyodott. De a mosoly lehervadt az arcáról, amikor a királynő folytatta. – De valamiről elfeledkeztél nekem beszámolni. Vezess csak vissza a születés kápolnájába!

Szenenmut engedelmeskedett, de megállt a terem közepén és kérdően nézett a királynőre.

– Itt vagyunk úrnőm, mire vagy kíváncsi? – mutatott körbe, de arcán látszott a nyugtalanság. Hatszepszut beljebb lépett és az egyik kis fülkéjében látható képre mutatott.

– Szerinted kit ábrázol a Ptah isten és közöttem álló személy? – kérdezte gúnyosan.

A férfi elvörösödött és szótlanul nézett maga elé. A királynő folytatta.

– Vagy nézzük meg alaposabban az Anubisz kápolna hátulsó részén látható domborműveket? – kérdezte gúnyosan, majd hirtelen hangot változtatott – Honnan vetted a merészséget, hogy az én halotti templomomban saját képeid helyezd el? – förmedt a férfire

Szenenmut ekkor összeszedte a bátorságát.

– Azt akartam, úrnőm, hogy Ozírisz országában is a közeledben legyek. A közöttünk lévő evilági kapcsolat felbátorított arra, hogy túlvilági sorsomat összekössem a tiédde, akinek túlvilági boldogsága érdekében annyit tettem – mondta, fejét dacosan felvetve.

– Azt tetted, amit parancsoltam – vágott vissza gőgösen Hatszepszut. – Böven megkaptad érte a jutalmadat. Gazdag lettél és Amon főpapja, Hapuszeneb, mellett az ország leggazdagabb és legbefolyásosabb embere vagy. Bejáratos voltál a koronákat őrző palotába és haláláig nevelője voltál a trón várományosának, lányomnak, Nofrurénak.

– Úgy akartad mondani, hogy lányunknak, Nofrurénak – vigyorgott el gúnyosan a férfi.

A fáraónő egy pillanatra elcsendesedett, de azután újra haragosan Szenenmutra támadt. – Csak nem akarod kettőnk helyzetét egymáshoz mérni? – csattant fel haragosan. – Azért, mert annak idején beengedtelek az ágyamba, nem változtatott az én isteni mivoltomon és te mindig is a szolgálom maradtál, akármilyen történt közöttünk.

Szenenmut ekkor mélyen meghajolt a királynő előtt.

– Bocsáss meg úrnőm, távol áll tőlem, hogy összehasonlítsam magamat veled, aki isteni származású. Csak azt akartam, hogy a túlvilágon is a közeledben legyek.

– Én megbocsátanék – mondta megenyhülve a királynő – de ezek a dolgok Tothmesz fáraó fülébe is eljutottak. Az is, hogy sírodat halotti templomom alatt fúrattad. – Egy pillanatra elhallgatott, majd szomorúan folytatta.

– Sajnos az én helyzetem meggyengült, Thotmesz már nem gyerek és én ezt csak későn vettem észre. A fáraó gyűlöl engem, mert gyermekként uralkodtam felette, de téged is, mert régebben többször ellentmondtál neki és azt követelte, bocsássalak el. És most meg is teszem. Megfosztalak minden tisztségedtől, hagyd abba a templom alatti sír tovább építtetését. De nem akarom, hogy ezt odakint megtudják, biztosan igazságtalanságnak tartanák. Már úgyis túl sok mindent beszélnek. Meg foglak dicsérni és bejelentem, új feladatot kapsz. Azt akarom, haladéktalanul hagyd el Thébát! És most kísérj vissza!

Elindult kifelé, majd visszafordult.

– Ne várd, hogy elhatározásomat valaha is megváltoztatom! – mondta hidegen és hátat fordítva a megdöbben Szenenmutnak, kísétált a templomból.

Ahogy az elülső oszlopcsarnokon kívül voltak, Hatszepszut a kint várakozó kísérők felé fordult.

– Szenenmut végigvezetett ezen a csodálatos templomon, amely méltó módon mutatja be isteni származásomat és dicsőséges tetteimet. Ezért az eddigiek mellett újabb elismerést érdemel. – A királynő itt elhallgatott és Szenenmut felé fordult.

– Szenenmut, a sok munka után megérdemelsz egy kis pihenést. Menj Gízába az ottani birtokaidra és pihenj, amíg újabb feladatot nem adok. – Majd halkán odasúgta: – Parancsolom, azonnal tűnj el Thébából!

Szenenmut érezte, hogy közeledik a halál. Az utolsó csaknem négy évet számkivetésben töltötte Gíza közelében. Noha bölcs ember volt, nehezen viselte, hogy hosszú sikeres életútját olyan hirtelen és kíméletlenül szakította félbe az, akinek az egész életét szentelte. Jelentős vagyona megmaradt ugyan, de bántotta, hogy az ország egyik legfontosabb emberéből jelentéktelen senkivé vált. Magához hívta írnokát, aki csaknem húsz éve dolgozott mellette.

– Thotankuré, te csaknem két évtizede állsz szolgálatomban. Mindig

hűségesen szolgáltál és én is mindig barátként bántam veled. Te is így érezted?

– Én is – felelte az írnök. – És ha nem sértelek meg vele, én is inkább barátomnak tekintettelek, mint uramnak.

– Nos, ha ez így van, adnék neked egy utolsó feladatot, vagy inkább szeretnék kérni tőled egy utolsó szívességet.

– De miért mondd, hogy utolsó!?! – vágott közbe Thotankuré.

– Mert többre már nem lesz szükségem – mosolygott a gazdája. – Ez azonban nagyon fontos dolog az én számomra és nem bízhatom másra, mint rád, aki bukásom után is mellettem álltál.

Egy pillanatra elhallgatott, gondolataiba mélyedt, majd folytatta:

– Emlékszel arra, amikor, az elmúlt év sarjadás évszakában ellátogattam Gízába, hogy megtekintsem az első fáraók hatalmas piramisait? Ahogy kíséretünkkel a sivatagban annál a sakálfejű sziklánál megpihentem, az egyik teve lába mélyen besüppedt a homokba. Amikor a hajcsár megpróbálta kiszabadítani egy türkizből készült szkarabeusz akadt a kezébe. Noha rögtön felismertem, biztonság okáért megmutattam az ékszer Thébában Ammon főpapjának, aki megállapította, hogy ez a nagy Sznofru fáraó szkarabeusz nyakéke, amelyet szerencsét hozó amulettként viselhetett.

– Emlékszem az ékszerre, bár akkor olyan piszkos volt, hogy magam nem sokra becsültem – mondta az írnök. – De azóta sem láttam nálad.

– Nem, mert a szkarabeusz tartólapjának az aljára egy rézlemez szellettetem, amelyre ráírtam hol található meg a sírt, amit készíttettem magamnak. Mert nemcsak azt a két sírhelyet építtettem meg, hanem a Királyok Völgyének túlsó oldalán egy harmadikat, még díszesebbet és jobban felszereltet, mint a másik kettő, amiket, azután nem fejezhettem be, mert kegyvesztett lettem.

– És nekem mi lenne a feladatom? – kérdezte Thotenkuré, bár már sejtette, hogy mit akar a gazdája.

– Ha meghaltam végezzék el rajtam a megfelelő szertatásokat (a szájnyitási szertartást maga a thébai főpap, barátom, Hapuszeneb fogja elvégezni), majd a koporsómat a múmiámmal titokban temetted ebbe a sírba. A dologba a főpap is be van avatva, de a helyről ő sem tud.

– És mit tegyek a szkarabeusz nyakékkal? – kérdezte az írnok.

– Hatszepszut egy-két éven belül utánam jön a túlvilágra és halála után Thotmesz fáraó, aki engem is őmiatta gyűlölt, össze fogja töretni szobrai és nevét kivéseti a templomok falairól. – Itt elhallgatott egy pillanatra, majd mélyen az írnok szemébe nézve folytatta. – Arra kérek, őrizzed, vagy őriztesd utódaiddal, amíg olyan uralkodót nem találsz, akit méltónak ítélsz, hogy beavassátok a titkomba. Aki biztosan nem fogja síromat megfosztani a kincsektől, amiket magammal viszek Ozírisz birodalmába.

3. A BOLDOGTALAN KIRÁLYNŐ

(Memphisz, időszámításunk előtt 1325 körül)

– Sajnos néhány napra ismét el kell válnunk – mondta a fiatal, alig tizenkilenc éves Tutankhamon fáraó és gyöngéden megsimogatta feleségét, aki a féltestvére volt. A két fiatal, mindketten Ekhnaton fáraó gyermekei, együtt nőtt fel és kétségbeesetten ragaszkodtak egymáshoz ebben az ellenséges környezetben.

Apjuk, Ekhnaton fáraó ugyanis a sok istent imádó egyiptomi vallást megváltoztatva, bevezette az egyetlen isten, Aton a nap, imádatát, leromboltatta a különböző istenek templomait és Théba helyett új fővárost építtetett, Amarnát. Húsz éves uralkodása után utódainak a papok követelése hatására vissza kellett térniük a több-isten hitre és Amon tiszteletére. El kellett hagyniuk Amarnát, de Tutankhamon nem a vallási központot, Thébát választotta fővárosul, hanem a régi fővárost, Memphiszt.

– Egyáltalában nem örülök – mondta aggodalmasan Ankheszenamon királynő férjének – hogy részt veszél a harci-kocsizók felvonulásán.

– Sajnos nem tehetem meg, hogy nem megyek, drága szerelmem és nővérem – válaszolta a fiatal fáraó. – A jelenlegi politikai helyzetben erősnek kell mutatkoznom. A thébai papok nem felejtették el, milyen nehezen cseréltem fel szeretett apánk vallását, az egyetlen igaz isten, Aton, a nap imádatát, a thébaiak sok istene közül a legfőbbnek, Amonnak tiszteletével.

– Pedig te mindent megtettél, hogy kiengeszteld őket, még a nevedet is megváltoztattad Tutankhatonról Tutankhamonra – mondta haragosan a fiatal királynő, aki, talán azért, mert még csak tizenhét éves volt, férjénél is nehezebben bocsájtotta meg, hogy vissza kellett térniük apjuk, Ekhnaton vallásáról az egyiptom-szerte elterjedt Amon kultuszra.

– És azt hiszed, jó szemmel nézik – mondta lemondóan a fáraó – hogy miután el kellett hagynunk apánk fővárosát, Amarnát, nem Thébába

költöztünk, hanem újra Memphiszt tettük meg fővárosunknak? Ez nagy veszteség annak a rengeteg papnak, akik ott lebzselnek a különböző istenek templomaiban.

– Jobb lenne, ha itthon maradnál – aggodalmaskodott a királynő. Féltetek, a papok kezei messzire nyúlnak.

– Ne félj a papok messze vannak – nyugtatta feleségét Tutankhamon. – Itt mindenütt Ay katonái vigyáznak a rendre. Ay pedig apánk hűséges híve volt és nekem is jó barátom.

– Nem bízom Ayban, túlságosan nagyravágyó. Attól tartok szeretne fáraó lenni. De ha muszáj menned, vigyázz magadra – nyugodott bele a fiatal királynő a megváltóztathatatlanba. – Mindenesetre akaszd a nyakadba ezt a szkarabeusz nyakéket, amelyet apánktól kaptál. Az megvéd. Állítólag Szenenmuté, az építészé volt.

– Nem Szenenmuté, hanem Sznofru fáraóé volt – javította ki a férje. – Szenenmut is csak találta. Ő csak rátétezt egy rézlemezt az aljára valami szöveggel, amit senki sem ért és meghagyta az írnokának, hogy ő vagy utódai annak az uralkodónak adják át, akit legméltóbbnak talál. Halála után sok idő telt el, mire utódai be mertek egy uralkodót avatni Szenenmut titkába. Hiszen közismert, hogy az építész Hatszepszut királynő bizalmasa volt, akinek Thotmesz fáraó (ezen a néven a negyedik) összetörette szobrait és kivéselte nevét a templomok falából. Így került apámhoz és ő nekem adta.

Elhallgatott és rámosolygott feleségére. Ez a mosoly tükrözte a fiatal, tizenkilenc éves, fáraó őszinte és mély érzelmét imádott felesége iránt: a szerelmet, az összetartozást és nem utolsósorban a kölcsönös egymásra utaltságot, majd így folytatta:

– Nem tehetem, mert én meg a rátétezt rézlemezre egy aranylemez és azt vésettem rá: „Ankheszenamonnak örök szerelemmel Tutankhamon.”

– Jaj de drága vagy – sikoltott fel örömeiben a fiatal királynő. – Akkor ez az enyém?

– Igen. A legjobbkor hoztad szóba. Nem az én, hanem a te nyakadba akasztom – mosolygott a fiatal fáraó és megcsókolta feleségét. – Most pedig indulnom kell. Ne félj, hamar visszajövök, épségben.

A fiatal uralkodó csak részben tudta feleségének tett ígéretét betartani. Hamar érkezett vissza, de nem jött, hanem hozták. Érkezését maga a vezir, Ay, jelentette a fiatal királynőnek:

– Sajnos rossz hírt kell veled közölnöm, felséges királynőm, drága Ankheszenamon – mondta, szomorú kifejezéssel petyhüdt arcán a pohos, öreg vezir. – Szeretett uralkodónk részt vett a sivatagban tartott harci-kocsi versenyen, de kocsijának egyik kereke hirtelen kiesett, ő kizuhant a kocsiból és olyan szerencsétlenül ütötte meg hátul a fejét, hogy elvesztette eszméletét. Azóta sem tért magához.

Mielőtt a fiatal királynő felfoghatta volna mit mondott az öreg vezir, apja volt barátja és bizalmasa, négy szolga behozta hordágyon az eszméletlen fáraót. Ankheszenamon akkor értette csak meg, mit mondott Ay. Sírva rohant a hordágyon fekvő mozdulatlan testhez, zokogva szölongatta és csókolgatta.

A vezir szóltanul nézte, majd megszólalt.

– Hasztalan próbálkozol, drága királynőm, sajnos valamennyi orvoslással foglalkozó pap véleménye az, valószínű, hogy nem fog felébredni többé.

A papok szóra a királynő felkapta a fejét.

– De hogyan kaphatott olyan nagy ütést a fejére? – kérdezte gyanakodva. – Hiszen a puha homokra esett?

– Magam nem voltam jelen – válaszolta feltűnő gyorsasággal a vezir – de leghívebb emberem, Teti látta az esetet. Amikor a fáraó kiesett a kocsiból, ő rohant hozzá elsőnek, de amint mondja, Tutankhamon fáraó az esés után nem tért magához, bármennyire is próbálkozott felébreszteni.

– És mit mondanak az orvosok, miben reménykedhetünk? –

– Általános véleményük az, hogy egy darabig még életben maradhat, de nem fog magához térni. Mélyen elszomorodva mondom ezt neked, hiszen benneteket, nemcsak mint uralkodóimat szeretlek, hanem atyátok, Ekhnaton fáraó legodaadóbb híveként, mint saját édes gyermekeimet.

– Szóval tizenhét évesen elveszítem az egyetlen embert, aki szeretett és özvegy leszek – zokogott a fiatal királynő.

– Hogy mondhatsz ilyet királynőm – mondta Ay, váratlanul elmosolyodva. – Hiszen téged mindenki szeret, de legfőbbképpen én. Szegény Tutankhamon rövidesen bekövetkező halála után tovább uralkodhatsz,

mint királynő, csak választanod kell valakit a híveid közül, akivel megoszthatod az uralkodás terheit. Akár engem is, aki úgyis a fáraó helyetese vagyok.

Elhallgatott, figyelve a királynő arcát. Látván annak megdöbbenését, folytatta.

– Igaz, hogy hatvan évesen kissé öreg vagyok hozzád, de nagy élettapasztalatommal sokat segíthetek neked az uralkodás terhes feladatainak megoldásában. Egy nőnek sokkal nehezebb az uralkodás. Végül még maga Hatszepszut is belebukott.

Miután látta, hogy a megdöbbsent fiatal királynő nem válaszol, elindult kifelé, de az ajtóban visszafordult.

– Látom, váratlanul ért, amit mondtam, de azért gondolkozz el rajta. Én addig is megteszem a szükséges intézkedéseket, hogy a nagy fáraót, Tutankhamont, átvezessük Ozírisz birodalmába. Mint főpap, magam fogom elvégezni a szájmegnyitási szertatást.

Valóban rövid idő múlva, anélkül, hogy magához tért volna, Tutankhamon meghalt. A gyász-szertartást teljes pompával lefolytatták, ahogy az illik. A szájmegnyitás fontos szertartását maga Ay végezte párducbőrbe öltözve, amint főpapi tiszte megkívánta és a fáraót elhelyezték sírjába a Királyok Völgyében. Viszonylag szerény sírt kapott, mivel fiatal kora miatt nem volt idő a szokásos méretű sírkamrák kialakítására.

Ankheszenamon, a fiatal özvegy királynő, ezalatt, kiutat keresve kétségbeesett helyzetéből, levélben fordult Suppiluliumashoz, Egyiptom legnagyobb vetélytársának a Hettita birodalomnak uralkodójához, amelyben kérte küldje el hozzá egyik fiát, hogy feleségül vegye és együtt uralkodjanak Egyiptomban, mert, mint levelében írta „irtózik attól, hogy szolgálai egyikének felesége legyen.”

A király meglepődött és csapdát sejtett. Előbb követeket küldött Egyiptomba, hogy meggyőződjék arról, valóban nincs-e trónörökös. Közben a királynő újabb levelet küldött a királynak. Nyomatéku a levélhez mellékelte leendő férje számára a türkiz szkarabeuszt, amit Tutankhamontól kapott.

Amikor a hettita király látta, hogy a királynő kérése indokolt, magához hívatta fiát Zannanza herceget.

– Kedves fiam, – mondta – te is tudod, nem te vagy trónom örököse, hanem a bátyád. De lehet, hogy a te egy nagyobb birodalom királya leszel, sőt lehet, hogy öledbe hullik a világ leghatalmasabb birodalma.

– Hogy érted ezt atyám – kérdezte csodálkozva a herceg. – Miféle birodalmakról beszélsz?

– Egyiptom fiatal királynője hirtelen megözvegyült és mivel nem akarja, hogy valaki az udvari emberek közül vegye feleségül (ahogy írta, valaki saját szolgálói közül), levélben kérte, küldjem el egyik fiamat hozzá, aki feleségül veszi és együtt fognak uralkodni a hatalmas ország felett.

– Nem lehetséges, hogy ez valamiféle csapda? – kérdezte gyanakodva Zannanza. – Egyiptom ősidők óta legnagyobb vetélytársunk és amióta eszemet tudom legnagyobb ellenfelünk.

– Én is ezt gondoltam először. Kémeket és követeket küldtem, hogy ellenőrizzék a levélben leírtakat, de bebizonyosodott, hogy Ankheszenamon királynőnek, Ekhnaton fáraó lányának férje, Tutankhamon fáraó, valóban meghalt. Azt is megállapították kémeim, hogy a fiatal királynőnek helyzete ingatag, a hatalomban jelentős szerepet játszó papság nem bízik benne.

– Értem – bólogatott a herceg – de miért hozzánk fordult és te, apám miért engem választottál?

– Azért fordult hozzánk, mert olyan férjre van szüksége, aki mögött erős hatalom áll, aki ezért elég erős, hogy a papok vezette elégedetlenkedőket lecsendesítse. Én pedig azért választottalak, mert bátyádnak már van családja és különben is téged látlak legalkalmasabbnak, a világ két legnagyobb birodalmának egyesítésére.

– Nem lehet, hogy mire odaérkezem, a királynő meggondolja magát? – vonakodott még mindig a királyfi.

– Biztosan nem! – mondta határozottan a király. – Jegyajándéku elküldte a meghalt Tutankhamon fáraó apjától kapott, megszentelt türkiz szkarabeusz nyakékét. Ezzel mintegy meg is pecsételte szándékát. – Rövid ideig gondolkozott, majd folytatta: – Akasszad tehát a nyakadba, fiam és méltó kísérettel indulj Egyiptomba.

Zannanza herceg tehát néhány nap múlva mintegy harminc lovas kíséretében elindult Egyiptomba. Nem siettek túlságosan. El is telt néhány nap, mire átkelve a Sinai – félszigeten a Vörös-tenger melletti útra kanyarodva Memphisz felé vették az útjukat.

Ahogy egyre beljebb mentek az idegen országba, a herceg egyre csaldottabb lett.

– Ez a homoksvatag lesz az én birodalmam? – kérdezte, körülnézve a kietlen tájon. – Hiszen itt nincs más, csak homok borította dombok. És a homokbuckák között egyetlen élőlény sem látható.

A megjegyzésre mintegy válaszul az egyik homokdomb mögöl lovascsapat bukkant elő. Lehettek vagy húszan. Vezetőjük, egy díszes ruházatu férfi, előre lovagolt, de a hettiták csapatától tisztes távolságra megállította lovát.

– Ti vagytok a hatalmas Suppiluliumas hettita király küldöttsége? – kérdezte tiszteletteljesen.

A herceg, aki a meleg miatt levetette felső ruháit, gyorsan magára kanyarította díszes köpenyét és a nyeregkápáról leakasztva magára vette a jegyajándékként kapott szkarabeusz nyakéket, majd előre lovagolt.

– Igen, mi vagyunk a hettita király küldöttsége – mondta méltóság-teljesen. – Én magam Zannanza herceg vagyok, a nagy király fia és azért jöttem Egyiptomba, hogy feleségül vegyem úrnőtöket, a királynőt.

– Én Teti vagyok, Ay vezir szerény szolgálja – mondta a másik meghajolva – és csapatommal azért jöttem, hogy fogadjalak Zananza herceg és méltó fogadtatásban részesítselek titeket.

– Mond meg uradnak, a hatalmas Ay vezirnek – mondta Zananza herceg előbbre lovagolva – hogy örülök jöttötöknek és köszönöm magam és kíséretem méltó fogadtatását.

Ekkor Teti hirtelen hangosan felnevetett.

– Mindjárt meglátjátok, milyen a méltó fogadtatás – mutatott körbe.

Intésére a környező homokdombok mögöl mintegy ötvenfőnyi lovas csapat rontott elő és körülvette a megdöbbsent, felkészületlen hettitákat. Teti előre vágatott és egyetlen kardcsapással levágta a szerencsétlen herceg fejét. Alig telt el néhány perc és a hettita küldöttség csaknem valamennyi tagja halott volt, a gazdátlan paripák pedig szétszaladtak.

Háromnak a küldöttség tagjai közül sikerült elmenekülnie. Néhányan üldözőbe akarták őket venni, de Teti megálljt parancsolt.

– Hagyjátok őket, hadd vigyék meg a hírt a hettita királynak. Rövidesen kitör a háború és Horemheb tábornok, a hadsereg főparancsnoka azzal lesz elfoglalva. Így senki sem akadályozhatja meg Ay vezírt, hogy elvegye a királynőt és ő legyen a fáraó. – Megsarkantyúzva lovát elindult volna Memphisz felé, de látva, hogy katonái elkezdik kifosztani a halottakat, visszafordult

– Hagyjátok itt mindent, nehogy valaki felismerjen nálatok valamilyen hettita holmit! – szólt rá a szigorúan a fosztogatókra. – Ne féljetek, bőséges jutalomban lesz részetek.

A katonák tehát, a halottakat a sakáloknak hagyva elindultak hazafelé, hogy felvegyék jutalmukat. Senki sem törődött a türkiz szkarabeusz nyakékkal, amit a lovak beletapostak a homokba.

4. A KOPT SZERZETESÉK

*(A Vörös-tenger partvidéke,
időszámításunk szerint IV. században, majd napjainkban)*

– Mennyire jutottatok az ásással – kérdezte Philiposz atya, a kopt keresztény kolostor priorja, amikor estefelé elhagyta a már elkészült templomot, ahol egész nap a szertartások előkészítésével foglalkozott. – Látom, nem nagyon igyekeztek!

Meleg tavaszi nap volt és még ilyenkor este is szinte izzott a forró homok a kolostort tovább építő szerzetesek talpa alatt. Nem csoda, hogy inkább ímmel-ámmal lapátolták ki a homokot az új épület számára már kiásott árokból.

– Fáradtak vagyunk, atyám – válaszolt a korholásra Ciprián testvér, aki a munkálatokat irányította. – Már éppen be akartuk fejezni az ásást.

– Még van egy kis idő napnyugtáig, addig dolgozhattok még! – mondta türelmetlenül a prior. – Mielőbb be kell fejeznünk az építkezést, mielőtt ránk törnek a rablók. Na, folytassátok, én is segítek.

Azzal ő is fogott egy ásót és folytatta az árokását. Ez nem kis áldozat volt részéről, mert nem volt már fiatal ember és a kora igencsak meglátszott rajta, nemcsak a haján, illetve annak hiányos voltán, hanem a pocakján is. Alig ásott azonban egy karhossznyit, amikor az ásó megakadt valamiben. Philiposz erőlködve próbálta eltávolítani az akadályt, ami végül is sikerült és egy emberi koponya fordult ki a földből. Kiáltására a többiek is odasereglettek és mindannyian nekifogtak, hogy kiássák a halottat. Rövidesen kiderült, hogy nem egy halott fekszik a homok alatt, hanem sok.

– Látjátok testvérek, az Úr akarta, hogy itt ássunk tovább, hogy tisztességgel eltemethessük ezeket a szegény embereket. Dicsértessék az Úr neve!

A homok-temető teljes feltárása természetesen aznap nem fejeződött be, így másnap korán mindannyian nekifogtak az ásásnak. Rövidesen

sikerült az egész terület feltárása. Közel harminc holttestet hoztak felszínre a szerzetesek. Velük együtt számos értékes holmi is napvilágra került. Drága mellvérték, arany karperecek, gyöngyök, nyakláncok, ékkövekkel, kirakott markolatú kardok,

– Lám az Úristen megjutalmazta jócselekedetünket – nézett fel az égre Philiposz atya. – Ez a jutalmunk, amiért megadjuk a végtisztességet ezeknek a szerencsétleneknek, akiket valószínűleg rablók támadtak meg.

– Alig hinném, hogy rablók voltak – vetette ellen Ciprián. – Akkor nem maradt volna itt annyi arany holmi! Talán valami csata folyt itt.

– Semmiféle csatáról nem hallottam – ellenkezett az atya, akit bosszantott, hogy rámutattak tévedésére – ami az utóbbi időben erre zajlott volna.

– Nem biztos, hogy ezek mostanában haltak meg – szólt közbe egy másik szerzetes. – Ezek már régen halottak. Nézzétek, a ruháik mind szétfoszlottak. És a csontjaik is milyen fehérek. Ezek a hullák talán már száz évesek is lehetnek.

– Lehetnek akár ezer évesek is, annál inkább minket illetnek ezek a holmik, az Úr ajándékai – zárta le a vitát a prior. – Bárcsak jönne erre egy kereskedő karaván. Nagy szükségünk van most a pénzre az építkezéshez.

Óhaja, úgy látszik, odafent az égben meghallgatást nyert. Karaván nem jött ugyan, de arra jött egy csapat római katona, akik Jeruzsálem-ből Alexandriába tartottak. Philiposz nekik is felajánlotta megvétele a kiásott tárgyakat.

– Valóban drága fegyverek – mustrálgatta a tárgyakat a csapat vezetője. – Ezeket megveszem. A többi kacatra nincs szükségem.

– És ez a négy ezüst karperec, meg ez a szkarabeusz nyakék? – kínálta árúját Philiposz.

– Jól van, a négy karperecet megveszem – döntött a centurio. – Meg azt az aranyláncot, amin ez a nyakbavaló függött. De nincs szükségem erre az ormótlan nagy bogárra. Csak bevágódna a lánc a nyakamba a súlya alatt. Különben is utálok a bogarakat. Dobjátok el vagy tartsátok meg, nekem csak az aranylánc kell.

A szerzetesek sem tudták, mit tegyenek vele, így a türkiz szkarabeusz nyakék, amely Sznofru fáraó részére készült, a hettita küldöttség többi,

nem értékesíthető tárgyával együtt, bekerült a közben felépült kolostor raktárába, a régi, kopott kegytárgyak, elhasznált templomi kellékek közé. Ahogy az évek teltek ezek mellé a tárgyak mellé egyre több lom került és az újonnan érkezettek mögé bújva teljesen feledésbe merültek.

Ibrahim Szadin, a nagy tudású és nagy tekintélyű kairói régiségkereskedő üzletében megcsördült a telefon, ami persze nem volt meglepő a huszonegyedik században egy szép, derűs februári délelőttön, Egyiptom fővárosában, Kairóban. De az igencsak meglepte, amikor felvéve a kagylót, egy Vörös-tenger környéki kopt kolostor priorja szólt bele és bemutatkozván Ibrahim Szadin urat kérte..

– Miben lehetek szolgálatára? – kérdezte Ibrahim Szadin, majd hozzátette. – Nem mintha nem volna megtisztelő számomra, de eddigi, viszonylag sokéves pályafutásom alatt nemigen volt szerencsém kopt szerzetesekkel üzletet kötni.

– Be kell vallanom – válaszolt nevetve a rendház főnöke – én sem folytattam eddig kereskedelmi tevékenységet muzulmán régiségkereskedőkkel. – De, hogy ne húzzam az időt – folytatta – a napokban utasítást adtam egy régi használaton kívüli helyiségünk kiürítésére. Hiszen ön legalább olyan jól tudja, egy hosszabb ideje működő intézményben előbb utóbb jelentkezik a helyhiány.

– És, ha jól következtetek – vágott szavába a kereskedő, akit kezdett érdekelni az ügy – olyan valamit találtak, amiről azt hiszik, az én szakterületembe tartozik.

– Eltalálta – nevetett a prior – sőt, ha nem hangzana furcsának egy pap szájából, azt mondanám: ördöge van! Nagyon különös tárgyakat találtunk, díszeket és ékszereket, amelyek a mi szerény ismereteink alapján nagyon réginek tűnnek. Egy ismerősöm azt tanácsolta, forduljak önhez, mert ön egyike a szakma legjobb ismerőinek és emellett becsületes ember.

– Nagyon hízelgő vélemény, de ne várjon túl sokat a becsületességemtől, mert végül én is üzletember vagyok. – mondta Ibrahim Szadin – Viszont az ügy érdekel és ezért holnap el is látogatok önökhöz.

Másnap korán reggel a műkereskedő beült a kocsijába és elindult a sivatagon keresztül a szuezi-csatorna irányába. Alig két és fél óra alatt el érte a leágazást és a kanyargós mellékúton rövidesen behajtott a kapun. Érkeztének hírére a prior elébe sietett és bevezette saját irodájába, ahol az asztalon már ott feküdtek azok a tárgyak, amelyek az évszázadok folyamán a kolostorban összegyűltek és amelyeket a mostani nagytakarítás során értékesnek ítélték és nem dobtak ki.

A rövid udvariassági beszélgetés és a szinte kötelező hibiszkusz tea elfogyasztása után Szadin nekilátott az egyes tárgyak vizsgálatának. Szinte percek alatt végzett a gyűjtemény érdektelen részének kiválasztásával, majd nekilátott az értékesebbnek látszó tárgyak vizsgálatának. Talált néhány római pénzért, melldísz Nagy Sándor korából, végül megakadt a szeme egy szokatlan formájú öv-csaton.

– Honnan szerezték ezeket? – kérdezte meglepve.

– Fogalmam sincs róla – rázta fejét a pap. – Ezek itt porosodnak a raktárban talán akár száz éve is. Lehetnek ezek talán ötszáz évesek is
Ibrahim Szadin elmosolyodott.

– Ötszáz évesek? – kérdezte. – Nem, ezek már több, mint ezer éve porosodnak valahol. Ez a csat, ez a lószerszám, meg ezek itt, mind a Hettita birodalomból származnak.

Sorra megnézte a hettita korból származó tárgyakat, végül egy türkizből készült színes kövekkel díszített bogár került a kezébe, arany lábakkal. Egy össze-vissza görbült, sárga fémlemezre volt erősítve.

– Ez egy szkarabeusz nyakék – nézte izgatottan a műkereskedő – és nagyon régi.

Többet nem mondott róla, visszatette az asztalra és tovább folytatta a többi tárgy mustrálgatását. Végül befejezte és a priorra nézett.

– Ezeket szívesen megveszem – mutatott a kiválasztott tárgyra.

– Mennyit kaphatunk értük? – kérdezte a pap, alig leplezve mohó kíváncsiságát.

– Nézze, főtisztelendő úr – mosolygott Szadin. – Mivel azért fordult hozzám, mert becsületesnek tart, teljesen őszinte leszek. Ezek a tárgyak nagyon értékesek, különösen ez a türkiz szkarabeusz nyakék. Ez valószínűleg még a III. vagy IV. dinasztia korából való. De én kereskedő vagyok és nem fogok annyit adni értük, amennyit érnek. Igyekszem jó árat adni,

nem hiszem, hogy mástól többet kapnának, de ha akarják, próbálják meg. Ne próbáljanak alkudni, ez a végösszeg.

Ezután Ibrahim Szadin egy viszonylag jelentékeny összeget mondott, amit a szerzetesek minden gondolkodás nélkül elfogadtak.

A műkincs-kereskedő barátságosan kezét rázott a szerzetesekkel, beült a kocsijába és kihajtott a kapun. Az út kanyarulatánál azonban leállította a motort, kivette táskájából a szkarabeusz nyakéket és alaposan szemügyre vette.

– Azt hiszem, ha Allah is akarja, megcsináltam a szerencsémét – morgogta magában, majd elindult vissza Kairóba.

5. A MŰKINCSKERESKEDŐ

(Kairó, napjainkban)

Hazatérve, Ibrahim Szadin azonnal bezárkózott irodájába, amely tulajdonképpen egy kisebbfajta laboratórium volt és alaposan szemügyre vette a vásárolt holmikat. A hettita eredetű tárgyakkal hamar végzett. Annál nagyobb figyelmet szentelt a türkizből készült szkarabeusznak. Először is óvatosan megtisztította a rátapadt évezredes szennyeződésektől, majd megpróbálta a nyakék alapjára szerelt fémlemezt kiegyengetni. Ez azonban nem sikerült teljesen, ezért úgy döntött, hogy eltávolítja.

Szerencséje volt, a lemezt viszonylag könnyen oldható kötéssel rögzítették magához, az eredetileg megfelelő láncsal vagy szíjjal nyakba akasztható türkiz testhez. Akkor vette csak észre, hogy az utólag felszerelt lemez nem is egy, hanem két lapból áll: egy réz és egy arany lemezből.

Először magát a szkarabeuszt vizsgálta meg. A kisebb ékkövekkel díszített, arany lábakkal és csápokkal ellátott bogár felső részén hieroglif írás volt látható. Szadin nemcsak kereskedő volt, hanem műértő is. Cambridge-ben tanult egyiptológiát és odahaza Kairóban doktorátust is szerzett. Noha már régen nem foglalkozott hieroglifák megfejtésével, rövid idő alatt sikerült megállapítania, hogy a szkarabeusz Sznofru fáraó tulajdonát képezte, amit egyébként a bogár testének alsó részén látható névjegy, az úgynevezett kartus (cartouche) is bizonyított.

– Ez a bogár felbecsülhetetlen értékű – állapította meg magában. – Lássuk, mi van a lemezeken.

Először az aranylemezt vette szemügyre és az előbbieket után már könnyűszerrel sikerült elolvasnia Tutankhamon fáraó feleségéhez intézett szerelmes sorait.

– Nos, ettől ez a nyakék még értékesebb, hiszen már a történetét is ismerjük – mormolta magában boldogan.

Már éppen fel akarta emelni a telefont, hogy néhány, nagytekintélyű, külföldi régész ismerősével megbeszélje az esetet, de eszébe jutott a réz-lemez.

– Ne kapkodjunk el a dolgot, legyünk alaposak, ahogy kell! – korholta magát és nekilátott a harmadik lemez tanulmányozásának, bár nem várt ettől sok újat.

Annál nagyobb volt a meglepetése, ahogy a rézlemezen levő szöveget tanulmányozni kezdte. Az ugyancsak hieroglif jelekkel írt szöveg nehezen volt érthető, mintha mintegy kódolva lett volna. Ahogy azonban egyre nagyobb részét sikerült megfejtenie, egyre izgatottabb lett. Már több, mint két órája foglalkozott a felirattal, amire belátta, hogy azt csak részben tudja megfejteni és a teljes megértéshez még további tanulmányokat kell végeznie. Ugyanakkor azonban örömmel állapította meg, hogy sikerült a szöveg lényegét megértenie.

Újra felvette a telefont és rövidesen hosszas beszélgetésbe mélyedt az ismert külföldi régészek egyikével, Zaharov professzorral.

– Szóval, az ön értékes véleményét is figyelembe véve, – fejezte be a beszélgetést – annyit már eddig is sikerült megállapítanunk, hogy a nyakék a híres, piramis építő Sznofru fáraó részére készült és lehetséges, hogy Tutankhamon fáraó tulajdonában is volt.

Elhallgatott, meghallgatva beszélgető társa mondanivalóját, majd folytatta:

– Igen, ahogy mondja. De az a legérdekesebb, hogy közben a neves építész, Szenenmut birtokába is került, aki, ha jól értettem, saját, eddig ismeretlen sírjának valódi helyét megjelölő felirattal látta el. Ez azért is érdekes, mert Szenenmut építész két másik sírhelyet is építtetett magának, tehát ez a felfedezés megváltoztatja eddigi ismereteinket erről, annál inkább, mert valószínű, hogy ez a harmadik sírhely eddig feltáratlan és érintetlen.

Megint elhallgatott, hogy a másik mondanivalóját meghallgassa, majd így fejezte be a beszélgetést:

– Persze, miután még nem sikerült a szöveg pontos megfejtése, egyelőre nem tudjuk, hol van a sír helye, de ez csak idő kérdése és egyetértek önnel abban, hogy már most el kell kezdeni szponzort keresni.

Ibrahim Szadin még két szakértővel lefolytatta ezt a beszélgetést, nemcsak azért, hogy az ő véleményüket is meghallgassa, hanem hogy bebiztosítsa elsőbbségét azáltal, hogy felfedezését már többekkel közölte.

A műkinckereskedő ezután két ismert műkinckgyűjtő milliárdos titkárságát hívta fel, az orosz Csernyisevét és az amerikai Bernardiét. A titkárokkal csak annyit közölt, hogy talált egy óbirodalomból származó nyakéket, annak segítségével felfedezte egy érintetlen sír helyét és a közeljövőben készül azt feltárni. Ezután abbahagyta a nyakékkal való foglalkozást és várt.

Két napig nem történt semmi, Szadin ugyanúgy folytatta a régiségekkel való kereskedést, mint eddig. Harmadnap, kora reggel megszólalt a telefon a műkinckkereskedésben, amely egyúttal Szadin lakásának egy részét is képezte.

– Ibrahim Szadin? – kérdezte köszönés helyett egy férfihang arabul, amikor beleszólt a kagylóba.

– Én vagyok – válaszolta Szadin. – Kivel beszélek és mit óhajt?

– Megbízóm szeretne önnel találkozni – mondta az ismeretlen, nem válaszolva a kérdés első részére.

– Rendben van, hol és mikor? – egyezett bele a kereskedő.

– Egy óra múlva, a Halotti Bárka közelében, a Nagy Piramis mögött. És ne felejtse el magával hozni azt a bizonyos nyakéket – mondta az ismeretlen és letette a kagylót.

A műkinckkereskedő végiggondolta a lehetőségeket. A találkozás körülményei egy kissé különösek voltak, sőt gyanúsak mondhatók. Ugyanakkor tudta, a műkinck üzletek nem szoktak a nagy nyilvánosság előtt folyni, mivel az egyes műtárgyakra beszolgáltatási kötelezettség van. Elhatározta tehát, hogy elmegy a találkára, de minden esetre megtette a szükségesnek vélt óvintézkedéseket. Magához vette revolverét, a szkarabeuszt pedig becsomagolta egy darab papirosba és betette egy műanyag zacskóba.

Beült az autójába és a piramisok melletti parkolóig hajtott. Ott leállította és megváltva jegyét, bement a bejáraton. Kicsit korábban ment és körüljárta a találkozás színhelyét. A terület elhagyott volt, elég korán volt és a látogatók csak most kezdtek szállingózni.

Körülnézett és meglátott egy tizennégy év körüli arab fiút, aki arra várt, hogy a turistáktól kisebb szolgálatok fejében néhány fontot kapjon. Magához intette.

– Mi a neved, fiam – kérdezte tőle.

– Ibrahim, uram – válaszolta az.

– Nekem is – nevette el magát a kereskedő. – Akarsz keresni negyven fontot, Ibrahim?

A fiúnak kerekre nyílt a szeme.

– Hát hogyne akarnék, uram – mondta izgatottan.

– Na, akkor itt ez a műanyag zacskó – nyomta a fiú kezébe Szadin. – Maradj itt és várj, amíg intek, akkor hozd oda hozzám. Tessék itt van húsz font, a másik húszat akkor kapod, ha odavitted hozzám.

Szadin elindult a találkahely irányába, vissza-vissza nézve. A fiú ott állt, a falnak támaszkodva, el sem mozdult, nem akarta kockáztatni a húsz fontját. A környéken nem volt senki más. Ahogy tovább ment, egy masztaba mögül egy magas arab férfi lépett elő. Európai ruhában volt. A másik oldalról két újabb arab tűnt fel, hosszú földig érő ruhába öltözve. Lassan közeledtek.

A magas férfi elindult Szadin felé.

– Maga Ibrahim Szadin? – kérdezte.

Szadin bólintott. – Nem magát vártam, hanem a gazdáját – mondta bosszúsan.

– De én jöttem. Adja ide azt a nyakéket – mondta parancsoló hangon. – Majd átadom neki.

– Csak az ő kezébe adom, különben nincs is nálam – mondta a kereskedő. – Most pedig takarodjanak – mondta és előhúzta zsebéből a revolvert.

Ráfogta a hórihorgas férfire, de nem vette észre, hogy a másik két arab egyike mellé lopakodott. Mögéje lépett, ruhájából hosszú kést húzott elő és egy hirtelen mozdulattal oldalról átvágta a kereskedő nyakát. Szadin

a földre zuhant, a három arab fölé hajolt és kikutatta a zsebeit, de hiába, nem találták meg, amit kerestek.

A kis Ibrahim rémülten figyelte, mi történik. Nem tudta, mit csináljon. Aztán gondolt egyet, odafutott a néhány lépésnyire levő vízcsaphoz, kivette a szkarabeuszt a műanyag zacskóból és lehajolva, a vízcsap melletti sárba gyömöszölte az ékszert és apapírt is odadobta. Azután felállt, de ezzel magára vont a három férfi figyelmét. Az egyik elindult feléje. Egy pillanatra dermedten állt, kikapta a nyakéket a sárból a papírral együtt, majd hirtelen vad futásnak eredt, a Halotti Bárka bejáratánál ácsorgó turisták csoportja felé.

6. A PIRAMISOKNÁL

(Kairó, Gíza napjainkban)

A szálloda a Gíza városnegyedben volt, Kairó délkeleti részében és reggel, amikor Ronald Harrison, a fiatal író, kinézett hetedik emeleti lakosztályának ablakán, látta a Kheprén piramis csúcsát, amelyet a felkelő nap arany színűvé festett.

Az utcán még nem alakult ki igazában a forgalom, de máris zsúfoltnak tűnt ahhoz képest, amilyen tegnap éjjel volt, amikor a turistacsoportot szállító busz végighajtott a város keleti részén, az északi külterületen fekvő repülőtérrel idáig. Az idő, annak ellenére, hogy február vége volt, derűs volt, a nap fényesen sütött a felhőtlen kék égen és ahogy lepillantott a szálloda parkjára, visszatükröződött a medence kék vizében.

Visszament fürdőszobájába, gyorsan lezuhanyozott és felöltözött. Gondolkodott, milyen melegen öltözzék, hiszen február van, de végül is könnyű ruhát vett fel és lesietett az étterembe, mert a reggel fél nyolcas találkozó előtt meg akart még reggelizni.

Harisson londoni könyvkiadója tanácsára utazott Egyiptomba.

– Sokkal könnyebben fogod megírni a regényt, amit megbeszéltünk – mondta a könyvkiadó – ha magadba szívod a könyv színhelyének hangulatát.

– Igen, tudom, de nekem nincs arra pénzem, hogy megismerjem a „genus loci”-t – tiltakozott Harisson. – Anélkül is meg tudom írni. Az előző regényemhez sem tanulmányoztam a „couleur local”-t.

– Hagyd abba, én is tudok franciául és tanultam latint is – bosszankodott a kiadó. – Az előző regényed Londonban játszódik, tehát nem volt szükséged a „couleur local” tanulmányozására. Na, jól van, teszek egy

ajánlatot: Befizetek egy egyiptomi társasutazásra, de annak költségét levonom a szerzői jogdíjadból.

– Nem bánom – egyezett bele kegyesen az író – így legalább biztosítva van a jogdíjam egy része. De csak olyan társasutazásra megyek, amelyeknek a programjában a nílusi hajóút is szerepel!

Tehát Ronald Harisson a kiadó költségén Párizsba utazott (a francia irodánál olcsóbb volt a társasutazás) és a Charles DeGaule repülőtéren csatlakozott a Kairóba utazó angol turistacsoporthoz.

Késő délután indultak (a tizennégy napos turista utaknál már hagyomány, hogy az első nap este kezdődik és az utolsó nap már délben véget ér) és este kilenckor érkeztek a Kairó délkeleti, Gíza nevű negyedében lévő szállodába. A szálloda tiszta, kulturált és kényelmes volt és a fáradt utasokat „svédasztalos” vacsora várta.

Az étteremben váratlanul nagy volt az ételek választéka. A bejáratnál egy pincér elkérte az író szobaszámát jelző kártyát és egy négyszemélyes asztalhoz vezette, amelynél egy idősebb házaspár és egy meglepően csinos fiatal nő ült. A házaspár éppen befejezte vacsoráját és már felálltak, amikor odaértek. A gyors bemutatkozás után, amiből a fiatalembert csak annyit értett, hogy valami Hudson, el is távoztak.

Harisson bemutatkozott a lánynak, aki mosolyogva fogadta a kellemes megjelenésű, magas barna fiatalember társaságát és kis akcentussal, de jó angolsággal közölte: Susan Duboisnak hívják.

– Hogyan lehet az, hogy angol nyelvű csoporthoz csatlakozott? – kérdezte a fiatalember, miután helyet foglalt az asztalnál. – Nem mintha kifogásolnám, sőt örülök, mert így találkozhattam magával – tette hozzá.

A lány kissé elpirult a nyilvánvaló bók hallatára, majd elnevette magát.

– Sokáig voltam Angliában, Oxfordban is tanultam, bár elsősorban Bécsben – válaszolta nevetve, – de ritkán tapasztaltam angol férfiktól ilyen nyílt udvarlást. Egyébként régész vagyok és azért választottam angol csoportot, noha németül is jól tudok, mert az angollal lehet Egyiptomban leginkább boldogulni.

A vacsora alatti beszélgetés leginkább a várható programról szólt és a lány, ahogy az ékeztést befejezte, felállt.

– Ideje lefeküdni, mert holnap nagyon korán kelünk – búcsúzott. – Jó éjszakát.

– Én is megyek – mondta Harisson és felállt.

Mindketten elindultak a felvonó felé. Belépve a liftbe a lány gondolkodás nélkül megnyomta a 7. emelet gombját, majd hirtelen a férfi felé fordult.

– Bocsánat – mondta zavartan. – maga hányadikon száll ki?

– Semmi baj – nevetett a másik. – én is a 7.-re megyek.

A felvonóból kiszállva nevetve állapították meg, hogy az egymással szomszédos szobában laknak.

– Ez nem lehet véletlen – nézett mosolyogva a nő szemébe Harisson.

– Ahogy itt mondják: InsAllah – mondta Susan – azaz, ahogy Allah akarja – mosolygott a lány is és bement a szobájába.

Az autóbusz megállt a piramisok területét körülvevő kerítés bejáratán belüli parkolóban. Utasai leszálltak és a csoport idegenvezetője, Fatime, egy csinos fiatal egyiptomi lány, röviden ismertette az elzárt területen belüli látnivalókat, majd megállapodtak abban, hogy egy óra múlva a busznál találkoznak.

Harisson a francia lányhoz szeretett volna csatlakozni, de azt lefoglalta Mrs. Derby, egy idős amerikai hölgy. A fiatalember megpróbálta hozzájuk csatlakozva a lányt elválasztani Mrs. Derbytől, de próbálkozása kudarcba fulladt. Így maga indult el az ókor világcsodáinak számító piramisok megtekintésére.

Először a legnagyobbat, Hufu, azaz közismertebb görög nevén Kheopsz fáraó piramisát vette szemügyre. A közel 150 méter magas építményt két és félmillió darab, egyenként 2,5 tonnás kőköckéből állították össze, anélkül, hogy a köcek közé kötőanyagot tettek volna. Természetesen külön belépti díj ellenében sokadmagával bement, (illetve csaknem négykézláb bemászott) a sírablók vágta szűk folyosón a hatalmas piramis kifosztott belsejébe, ahol látható volt a fáraó üres kőszarkofágja.

Ismét a napvilágra jutva megtekintette a királynék három kis piramisát, szemügyre vette a piramis mellett sorakozó téгла, illetve csonkagúla alakú sírok, úgynevezett masztabák sorát, végül újabb jegy megváltása után bement a kis múzeum épületbe, hogy megnézzze Kheopsz fáraónak a négyezer év óta épen maradt deszkákból újra felépített napbáráját, amelyen a halott királyt halotti templomába szállították.

Ahogy kijött a bárka-múzeumból, órájára pillantva megállapította, hogy a rendelkezésére álló óra csaknem lejárt már. Éppen elindult a busz felé, amikor egy tizennégy év körüli arab fiú ugrott elébe és a kezében tartott tárgyat szinte az orra alá dugta.

– Vegye meg, nagyon értékes – kiáltotta és Harisson kezébe akarta nyomni.

– Menj már az utamból – szólt bosszúsan, de a fiú tovább erőszakoskodott.

– Vegye meg, uram – erősködött csaknem könyörögve. – Olcsón adom, higgye el, megéri!

Ronald Harrison kézbe vette a papírba csomagolt, csaknem tenyérnyi darabot és nézegetni kezdte. Ormótlan, kékesfekete kőből készült bogárféle volt, valamilyen fémalapra erősítve. Arra gondolt, jó lesz ajándéknak valamelyik nőismerőse számára. De a darab piszkos volt, és túl nagy ahhoz, hogy akár bizsuként is odaadhassa valakinek. A fejét rázva vissza akarta adni, de a fiú kétségbeesetten könyörgött:

– Adjon érte, amennyit akar – rimázkodott, közben folyton hátrafelé nézegetett, a piramis felé, ahonnan az előbb jött. – Vegye meg, kérem! Nem csapom be! Higgye el, megéri!

Harrison, hogy lerázza a zsebébe nyúlt, kihalászott onnan néhány kis-címletű bankjegyet, ami a kezébe akadt és a fiatal fiú kezébe nyomta. Az szó nélkül zsebvágta és elszaladt a kijáraton keresztül a sivatag irányába.

A közelében álldogáló svéd turista közelebb lépett Harissonhoz és kíváncsian méregette a kezében tartott tárgyat.

– Mit gondol, mi lehet ez? – fordult hozzá az író. – Szobor vagy valami amulett féle?

– Olyasmi lesz – bólintott a svéd. – Inkább amulett. Ez egy szkara-beusz. De nem az a bövli, amit itt árulnak – mutatott a tevék mellett távolabb ácsorgó arabokra. – Réginek látszik, lehet, hogy tényleg értékes.

Biccentett, majd tovább ment. Harisson visszament a buszhoz, amely turistacsoportját tovább szállította, hogy újra leszállva a buszról közelebbről megnézzék a Khepren piramist, és a nagy szfinxet. Jó félórás sétálgatás után újra elindult a busz felé, amikor a kerítésen kívül a sivatagban kisebb csoportosulást vett észre. Ő is elindult a kerítéshez, de az egyik géppisztolyos rendőr udvariasan, de határozottan visszaparancsolta.

Odébb ment és onnan figyelte a csoportot. Főleg rendőrökből és néhány civilruhás emberből tevődött össze, akik egy, a földön fekvő test körül állva mutogattak valamit.

– Nem toltok ki velem – mosolygott magában és elővette a fényképezőgépét. Maximális zoommal a test egészen közelinek látszott. A kicsavarodott tagokkal fekvő mozdulatlan test arcát előbb nem jól látta, de most az egyik rendőr arrébb lépett. Fiatal fiú arca volt, félrefordult fejjel. Feje alatt vértócsa piroslott. A nyaka át volt vágva. Az az arab fiú volt, akitől az ormótlan bogarat vette.

7. A BAZÁRBAN

(Kairó belvárosa, napjainkban)

Harisson annyira megdöbbsent, hogy alig tudta levenni a szemét a látványról. Erőt vett magán és elindult a busz felé. Először el akarta mondani, mi történt, de azután, végignézve útitársain, úgy döntött, egyelőre nem szól senkinek.

Végre sikerült Susan közelébe férkőznie. Mrs. Derby éppen az idegenvezető arab lánnyal folytatott mélyreható eszmecsere és a férfi, felhasználva az alkalmat, elfoglalta a lány melletti ülést. Az barátságosan fogadta a közeledést, de feltűnt neki Harisson idegessége.

– Feldúltak látszik – kérdezte együttérzően. – Történt valami?

Harisson bólintott.

– Igen. Majd elmondom útközben

A gízai piramisok után a busz tovább vitte a csoportot a nem túl távoli Memphiszbe, az egykori fővárosba. Útközben a fiatalember elmesélte találkozását a fiúval

– Ha a fiút emiatt ölték meg – tette hozzá – lehet, hogy értékes a tárgy.

– Persze megölhették más okból is – mondta a lány elgondolkozva. – Esetleg mást, értékesebbet lopott. Bár lopásért nemigen szoktak megölni valakit. De mutassa már azt a valamit!

A férfi kicsomagolva a papírból megmutatta a lánynak a szkarabeuszt.

– Nahát, milyen piszkos ez – mondta az utálkozva. – Nem foglalkozom vele, amíg nem mossa meg.

Közben megérkeztek a football pálya nagyságúra zsugorodott volt fővárosba. Memphiszből szinte romok sem maradtak, az egy-két szobron kívül mindössze a II. Ramszesz fáraó hatalmas, mintegy tizenöt méteres szoborkolosszusát őrző múzeum jelentett látnivalót. Harisson megkereste a toalettet és megmosta a vásárolt bogarat. Megtisztítva már nem is látszott ormótlannak. Ezt meg is mondta a lánynak, amikor

továbbindultak Szakakrába, ahol a legelső piramis-próbálkozást, Dzsó-szer fáraó híres lépcsős piramisát akarták megtekinteni.

A buszban Susan végre szemügyre vette a tisztára mosott tárgyat.

– Ez egy valószínűleg türkizből készült szkarabeusz, nyilván ékszer, talán láncon nyakba akasztható nyakék – nézegette – lehet, hogy tényleg eredeti és az is lehet, hogy nagyon régi. Akkor pedig biztosan értékes.

– Tulajdonképpen miért tisztelték az egyiptomiak a szkarabeuszt? – érdeklődött Harisson. – Úgy tudom, a szkarabeusz a nálunk is ismert galacsinhajtó bogár egyik válfaja, amelyik földből és trágyából kis gömböcskéket, galacsinokat gyúr és azokat maga előtt görgetve szállítja.

– A szkarabeusz valóban egy galacsinhajtó bogár. Az egyiptomiak a szkarabeuszt különleges becsben tartották és szentként tisztelték, mert úgy hitték, a napot is ilyen bogár görgeti előre az égen, hasonlóan, mint a bogár gyúrta galacsin a földön. De már meg is érkezünk.

Leszálltak a buszról és megnézték a hozzá tartozó halotti templommal együtt Dzsó-szer piramisát, ami tulajdonképpen nem is piramis volt, hanem hat egyre kisebb egymásra rakott masztaba. Az első valódi piramisok építésével Sznofru fáraó kísérletezett és neki sikerült végül marandót létrehozni. A láthatáron jól látszott Dahsur, Sznofru három megmaradt piramisával

Ahogy újra felszálltak a buszra, Susan újra elővette és tanulmányozni kezdte a nyakéket.

– Jaj de érdekes. Mi ez és hol vette? – kérdezte a busz túloldalán levő ülést elfoglaló amerikai hölgy, akinek nevét egyikük sem ismerte, észrevéve a lány kezében levő tárgyat.

Susan zavarba jött, nem tudta hirtelenében, mit is válaszoljon, de Harisson megmentette helyzetet.

– Én vettem egy arabtól, csak hogy békén hagyjon – mondta. – Különben magam sem tudom, mi ez. Azt hiszem, túlfizettem. Nem akarja megvenni tőlem? – kérdezte meg váratlanul a kíváncsiskodó hölgytől.

A kérdésre az amerikai nő ijedten visszakozott és többé nem kérdezősködött.

– Ez ügyes volt – dicsérte Harissont a lány. – De legjobb lesz, ha a szállodában folytatjuk, mert mindjárt újra megkérdezi valaki, hol vettük.

Kora délután érkeztek vissza. Az idegenvezető közölte a csoporttal, hogy pihenő idő van, de aki akar, bemehet a városba. Javasolta, hogy mindenki jöjjön vissza tíz órára, mert holnap fásaszto programjuk lesz.

– Van egy ötletem – mondta Susan, amikor felfelé mentek a liften. – fogunk egy taxit és bemegyünk a bazárba. Én valamennyire ismerős vagyok itt, tudok egy régiségeket áruló üzletet. Megmutatjuk nekik a szkarabeuszt.

Az ötlet nem bizonyult túl jónak, mert a délutáni csúcsforgalomban csak lépésben jutottak Kairó egyik központjának számító bazárig. A középkori kapuk között elhelyezkedő kairói bazár tulajdonképpen kis, szűk utcákban egymás mellett sorakozó üzletek együttese. A ponyvával fedett sátorok selyemtől, arany tárgyaktól csillogó útvesztőjében mindenfelé a boltjaik előtt ácsorgó árusok kínálgatták portékáikat. Míg Susan szinte háborítatlanul jutott keresztül a bazár utcáin tolongó vásárlók és kíváncsian nézelődő turisták tömegén, Harissont minduntalan leszólította valamelyik üzlet tulajdonosa és megpróbálta beterelni boltjába.

– Maga tehet róla – oktatta nevetve a lány, amikor dühösen panaszkodni kezdett. – Maga folyton nézegeti a kirakatokat. Vegye tudomásul, ha rápillant egy kirakott tárgyra, a boltos azonnal megpróbálja bevoncsolni magához.

– Ezentúl lesütött szemmel fogok járni – morgolódott a férfi – vagy még jobb, ha behunyt szemmel közlekedem.

– Az jó lesz, csak hasra ne essen – tréfálkozott Susan.

Harisson megfogadta a lány tanácsát és igyekezett rá sem nézni a sok kirakott holmira. És valóban siketült rövid időn belül háborítatlanul eljutni a régiségkereskedésbe. Az üzletben tartózkodó két férfi Susant ismerősként üdvözölte. A kereskedő először nem értette, mit akarnak, de lány, aki elég tűrhetően beszélt arabul, elmagyarázta, hogy tulajdonképpen csak a „másutt vásárolt” szkarabeusz értékét szeretnék felbecsültetni.

A kereskedő arcán, meglátva a lány kezében a kicsomagolt nyakéket, őszinte meglepetés tükröződött. Csodálkozva összenézett társával, de azután a megszokott unott, üzletszerű kifejezést öltve, fejét csóválta.

– Érdekes darab, hol szerezte? – kérdezte angolul, majd választ sem várva folytatta. – Biztosan egy utcai árustól vették. Ez egy szkarabeusz

nyakék, egy régi eredeti tárgy ügyes utánzata. Nem túl értékes, de megér néhány száz fontot. Nem akarják eladni? – fordult hirtelen Harissonhoz.

Az éppen a fejét készült megrázni, amikor a lány hirtelen közbevágott.

– Mennyit adna érte? – kérdezte.

A boltos gondolkodóba esett.

– Valójában nincs igazán értéke – mondta határozottan, majd cinkos képet vágva Harissonra kacsintott – de ismerek valakit, aki ilyeneket keres és továbbad olyanoknak, akik eredetinek hiszik. – Elgondolkozott, mintha számolna. – Tudja mit – fordult ismét Harissonhoz (nyilván őt tartotta könnyebben meggyőzhetőnek), adok érte hét – nem nyolcszáz fontot.

– Ugyan, ne tréfáljon – szólt közbe Susan. – Másutt sokkal többet adnak érte.

– Jártak már másnál is? – bosszankodott a kereskedő. – Na, jól van, legyen kétezer font.

– Tízezer – vágta ki a lány, Harisson megdöbbenésére.

A másik kereskedő, aki eddig nem vett részt az alkudozásban, hirtelen megszólalt.

– Majd meglátjuk, még gondolkozom rajta. – (A „gondolkozomból” kiderült, ő a főnök.) – Nem tudom, megér-e annyit? Meg kell kérdeznem egy szakértőt. Jöjjenek vissza egy óra múlva.

– Inkább keressenek meg a szállodánkban – mondta Susan és megadott egy hamis címet, azután távoztak.

– Most pedig sürgősen tűnjünk el! – mondta a lány. – Remélem nem követnek.

A szállodáig egész úton szótlánul ültek a taxiban. Csak felfelé a liftben szólalt meg az író:

– Gratulálok Susan, maga igazi üzletasszony. Szóval ez a szkarabeusz mégiscsak eredeti. Lehet, hogy nagyon értékes leletet sikerült szereznünk?

– Nem szereznünk, magának sikerült szereznie – javította ki a lány.

– Nem, a ma délután történtek után, mostantól ez már közös szerzeménynek tekintendő – mosolygott Harisson. – És kérem, ezentúl szólítson Ronaldnak, sőt inkább Ronnak.

– Rendben van, Ron – mosolygott a lány is. – Akkor engedje meg, hogy én is hasznosítsam magamat. Mert most már biztos vagyok, hogy

ez a szkarabeusz eredeti, valószínűleg nagyon régi és sokkal többet ér tízezer egyiptomi fontnál.

– Miért, mit akar csinálni? – kérdezte Ron.

– Először tanulmányozom és megpróbálom megfejteni ezeket a hieroglifákat, amelyek az alaplemezen vannak, (amely véleményem szerint arany), azután pedig felhívom régi, kedves tanítómesteremet és pártfogómat, a bécsi Wegener professzort, aki itt van valahol Asszuánban és kikérem a tanácsát. Addig hagyja nálam az ékszert, majd leviszem a vacsorához. Kilenckor találkozunk.

Ron Harisson pontosan kilenc órákor ott állt az étterem bejáratánál és várt. Eltelt tíz perc, tizenöt és a lány még mindig váratott magára. A fiatalember már ott tartott, hogy leül az első üres asztalhoz, amikor Susan Dubois végre megérkezett. És ekkor a fiú megállapította, hogy megérte a húszpercnyi várakozás, ezért a látványért. Mert Susan nagyon csinos volt, nem is csinos, hanem kifejezetten szép, látszott rajta, hogy gondosan készült a találkozásra.

– Bocsánat, hogy kicsit késtem – mondta könnyedén, köszönés helyett. – De higgye el, ez a késedelem kifizetődik.

– Remélem is – mondta az író és olyan pillantást vetett a lányra, hogy annak arcába szökött a vér.

– Ne szemtelenkedjen – mondta bosszúsan. – Nem úgy értettem.

– Miért, hogy értette? – nézett nagy szemekkel a férfi, miközben magában jól mulatott azon, hogy a lány méginkább zavarba jött. – És mit mondtam, ami miatt szemtelennek nevezett?

Susan szótlánul végigmérte, majd elindult, megszokott asztaluk felé, ahonnan a mindig korán étkező Hudson házaspár már régen eltávozott. Harisson követte, majd amikor utolérte így szólt:

– Úgy látszik, félremagyarázza a szavaimat – mondta vigyorogva. – Azt akartam mondani, hogy a látvány megérte a késést.

– Miféle látvány? – kérdezte gyanakodva a lány.

– Természetesen maga – volt a válasz. – Ilyen szépet régen láttam.

– Ne akarjon udvarlással kiengesztelni, maga szélhámos – tiltakozott

Susan, de látszott, hogy jólesett neki a bók. – Szóval, hogy komolyra fordítsuk a szót, beszéltem a professzorral. – Előtte én is tanulmányoztam a szkarabeuszt és megtaláltam az alaplemezen (amely biztos, hogy arany), Tutankhamon fáraó kartus-át, lehet tehát, hogy a szöveget ő íratta. Leírtam az ékszer külsejét és a körülményekkel együtt ezt is elmondtam Wegener professzornak.

Amíg ezeket mondta, tányérjára tett két szelet marhasültet, rizst és a legkülönbözőbb köreteket.

– Mit szolt a professzor? – kérdezte Harisson, mialatt ő is kellően feltöltötte tányérját a svédasztalról. – Tudott segíteni?

– De még mennyire! – folytatta a beszámolót a lány. – Jó nagy telefonszámlát csináltam. Elmondatta velem, milyen jeleket látok a lemezen és megígérte, hogy ha ideje engedi, lefordítja és elküldi e-mailen. De a legfontosabb, hogy szerinte is biztosan eredeti darab, valószínűleg az Óbirodalom korából.

– És mit javasolt Wegener? – kérdezte a férfi, megosztva figyelmét a lány mondanivalója és a tányérjára tett két különböző torta szelet között.

– Azt javasolta, miután megtudta, hová utazunk, hogy keressük fel Asszuánban, ahol éppen dolgozik. De jobb, ha ezt holnap folytatjuk, mert holnap korán kell kelnünk.

Felliftezték a hetedik emeletre és elbúcsúztak. A férfi a búcsúzásnál hosszan szorongatta a lány kezét és az sem tiltakozott. Amikor Susan becsukta maga mögött az ajtót. Harissonnak támadt egy ötlete és bekopogtatott hozzá.

– Magánál maradt a szkarabeusz – mondta, amikor a nő kinyitotta az ajtaját. – Bemehetek érte?

– Maradjon csak kint, mindjárt kihozom – mosolyodott el a lány és kihozta a nyakéket a csalódott a férfinak.

Ronald Harisson azonnal lefeküdt és a fárasztó nap után mindjárt el is aludt. Alig aludt azonban el, amikor mély álmából hangos dörömbölés ébresztette fel.

– Nyissa ki az ajtót! Engedjen be, kérem! – hallotta Susan kétségbeesett, szinte hisztérikus sikoltásszerű hangját.

Feltápáskodott az ajtóhoz támolygott és kinyitotta. Susan remegve állt az ajtó előtt, rövid hálóingében, feje törülközőbe volt csavarva.

– Betörték hozzám! – kiáltotta majdnem sírva. – Amíg a fürdőszobában voltam, valaki bejött a szobába és kutatni kezdett a holmim között. Az egyik bőröndöm tartalmát teljesen széthányta. Ahogy elzártam a vizet, meghallottam a zajt, ezeket magamra kaptam és kiléptem a fürdőszobából. Még láttam egy magas férfialakot kirohanni, az ajtót sem csukta be maga után.

– Nyugodjon meg! – vigasztalta Harisson. – Biztos csak egy szállodai besurranó tolvaj próbálkozott. Máskor zárja be az ajtót maga után.

– Hát éppen ez az! – kiáltott Susan csaknem sikoltva. – Be volt zárva! Csak a mágneskártyával lehet kinyitni, még a biztosító lánc is be volt akasztva.

Harisson visszament a lánnyal együtt annak szobájába és megdöbbenve látta a szétszórt holmikat.

– Tényleg nem besurranó tolvaj volt – állapította meg. – Látszik, hogy pontosan tudta mit keres.

– Nyilván a szkarabeuszt – mondta Susan. – Szerencse, hogy magánál volt. – Kétségbeesve folytatta. – Most hogy merjek itt aludni? Bármikor visszajöhetnek!

– Menjünk egyelőre vissza az én szobámba – javasolta Harisson – és igyunk egy pohár konyakot.

Bezárták a lány szobáját és átmentek Harissonéba, leültek és ittak egy keveset. A lány egy kicsit megnyugodott, de amikor szóba került az alvás, újra megrémült.

– Nem merek visszamenni – mondta kétségbeesve. – Nem aludhatnék itt? – kérdezte hirtelen és reménykedve nézett Harissonra

– Semmi kifogásom ellene – mondta férfi zavartan, – de ebben a szobában csak egy ágy van.

– Megoldottam már ennél bonyolultabb helyzeteket is – mondta a lány mosolyogva és letekerte fejéről a törülközőt.

8. ÚJ ÚTITÁRSÁK

(Kairó, napjainkban)

Ronald Harisson londoni lakásában íróasztala előtt ült és készülő regénye folytatásán törte a fejét. Az első néhány fejezet már elkészült, de most megakadt és semmi értelmes ötlet nem jutott eszébe. Azután hirtelen támadt egy jó gondolata. – Gyorsan leírom, mielőtt elfelejtem – mondta magában és éppen le akarta ütni az első billentyűket, amikor élesen megszólalt a bejárati csengő.

– Ki az ördög az? – bosszankodott. – bárki is az, nem engedem be döntötte el és újra nekifogott volna az írásnak, de a csengő újra meg újra megszólalt.

Ahogy bosszúsan fel akart kelni kényelmes karosszékéből, hogy az ajtóhoz menjen, észrevette, hogy nem is ül, hanem fekszik, méghozzá ágyban fekszik.

– Ez nem is az én ágyam! – csodálkozott. – És ki ez a hosszú hajú nő itt mellettem?

Azután lassan rájött, hogy nem otthon van, hogy egy kairói szálloda ágyában fekszik és ez a nő itt mellette...

De a csengő csak szólt – szólt és végül rájött, ez nem az ajtó csengője, hanem a telefon...Gyorsan odakúszott az ágyon keresztül és felvette.

– Jó reggelt uram, itt a recepció. Fél hét van, uram.

– Köszönöm – válaszolt álmosan, letette a kagylót és majdnem visszafeküdt aludni, amikor a mellette fekvő nőre nézett és rögtön kiment az álom a szeméből.

– Felkelni! – paskolta meg a lány arcát – fél hét van. Fél nyolckor reggeli, nyolckor indul a busz. És javaslom – tette hozzá – igyekezz vissza a szobádba, mert a recepciós már valószínűleg ötödször próbál felébreszteni.

Harisson gyorsan lezuhanyozott és lesietett az étterembe. Ahogy belépett, rájött, hogy iszonyúan éhes. Gyorsan összeszedett magának egy

pár virslit, néhány kifliszerű süteményt, vajat, egy csésze teát, végül megvárta, amíg a pultnál álló szakács kisüt számára egy nagy adag rántottát. Az összegyűjtött étellel visszament az asztalához, ahol az amerikai Hudson házaspár éppen befejezni készült szerény reggelijét, ami joghurtból és valami müzli féleből állt. Mr. Hudson, látván asztaltársa reggeli adagját, meg is jegyezte:

– Ezt a sokat mind most akarja megenni? Ha így folytatja fiatalember, rövidesen olyan kövér lesz, hogy ki sem fér az ajtón.

Azzal elindult a felesége után. Harisson mosolyogva nézte, amint a nagy, kövér Mr. Hudson előre tessékeli kicsi, de igencsak gömbölyű feleségét, mert egymás mellett nem férnek ki az étterem széles ajtaján, azután nekilátott az evésnek.

Már félig megette az összegyűjtött fogásokat, amikor Susan megjelent.

– Kicsit megkéstem, gyorsan összeszedek valamit, mert pokoli éhes vagyok! – mondta köszönés helyett.

– Vajon mitől? – kérdezte a férfi kajánul vigyorogva, de a lány nem jött zavarba.

– Biztosan a szobából szobába való folytonos költözéstől.

Azzal elsietett, hogy összeszedje a reggelihez valót. Már alig voltak az étteremben, így gyorsan visszaérkezett.

– Hoztam neked is egy kis kávé – tette le a teli csészét a fiú elé – azt hiszem, rádfér, kimerültnek látszol – adta vissza a kölcsönt, majd komolyra fordította a szót.

– Mit csináltál a szkarabeusszal?

– Nálam van – ütött kabátja zsebére Harisson. – Csak nem gondolod, hogy a szobában hagytam? Különben köszönöm a kávé, azt hiszem mindkettőnknek szüksége volt rá.

A csoport már gyülekezett a busz körül, mire odaértek. Mielőtt felszálltak volna, az idegenvezető szokás szerint ismertette a napi programot:

– A mai nap folyamán először ellátogatunk Kairó óvárosába, megnézzük a citadellát és bemegyünk a Mohamed Ali mecsetbe. Busszal végigmegyünk az iszlám negyeden, majd mintegy két órási látogatást teszünk az Egyiptomi Múzeumban. A délután folyamán a kairói bazárhoz megyünk, ahol mindenki kedvére nézelődhet és vásárolhat.

– Mielőtt felszállnánk az autóbuszra, – folytatta – szeretném bemutatni új útitársainkat, akik most csatlakoztak a csoporthoz. Mr. és Mrs. Heinze Németországból – mutatott egy mosolygós, szőke fiatal párra. – Mr. Gibson az Egyesült Államokból, Mr. Musztafa Szaid, aki félig-meddig idevalósi, – fordult egy magas, feltűnően sötétbőrű arab felé, – Mrs. Hogarty és lánya, Miss Hogarty – bólintott mosolyogva egy idősebb és egy fiatal nőnek – és végül, számomra megtisztelő, hogy bemutathatom Zaharov, neves régész professzort – hajolt meg egy idősebb, ősz, szakálás ember előtt.

A bemutatás után az utasok felszálltak a buszra. Harisson és a lány ismét egymás mellé ültek a szokott helyükre. Utazás közben nyugodtan beszélgethettek, mialatt az idegenvezető egymás után mutogatta az út mellett feltűnő szebbnél szebb mecseteket és pompás palotákat.

– Azt hiszem – kezdte a férfi – ideje kissé elgondolkozni azon, hogyan jutottak a nyomunkra és ki az, aki annyira meg akarja szerezni ezt a szkarabeuszt, hogy megkockáztatja a betörést egy szigorúan őrzött szállodába. Mert nem lehet vitás – tette hozzá – hogy a szkarabeusz miatt törtek be hozzád.

– Biztosan – hagyta helyben Susan – de miért énhozzám tört be az a fickó és nem hozzád?

– Pedig ez világos – magyarázta Harisson. – Te beszéltél a régiség üzletben, te mutattad meg nekik a nyakéket. Miután, ezek szerint, nem látták, hogy a megölt fiú kinek adta el az ékszert, ahogy elhagytuk a régiségkereskedést, követtek minket, illetve téged. Feltételezték, hogy hamis az általad megadott cím és miután gyanújuk beigazolóódott, nálad keresték.

– Gondolod, hogy a régiségkereskedő tört be hozzám?

– Lehet, de valószínűbb, hogy értesítettek valakit, aki ezért sokat fizetne.

Töprengve hallgattak egy darabig, mialatt az idegenvezető a busz ablakából megmutatta a csoportnak a holtak városát, a nagy temetőt, amelynek házszerű kriptáiban a város legnagyobb nyomorban élő családjai húzódnak meg, lakhatásuk fejében vállalva a kripták gondozását, vállalva, hogy egy fedél alatt laknak a mindössze néhány lepedőbe csavart halottakkal.

Amíg az utasok a halottak városát figyelték, Susan aggodalmasan megkérdezte útitársát, biztos helyen tartja-e a nyakéket. Harisson kihálaszott belső-zsebéből egy zacskót és kicsomagolta belőle a szkarabeuszt.

– Megnyugodtál? – kérdezte mosolyogva. – Nézd milyen szép. Nekem egyre jobban tetszik.

– Nekem is – bólintott a lány – de ne nagyon nézegessük, mert megint feltűnik valakinek.

– Nem valószínű – a nyugtatta meg a társa, de azért visszatette az ékszer a belső zsebébe.

A citadellához, Kairó erődítményéhez érve, az utasok kiszálltak, hogy megszemléljék a várat, amelyet a híres muszlim vezér, Szaladin építtetett. Évszázadokig ez a palota volt Egyiptom uralkodóinak otthona. A csoport ezután meglátogatta Mohamed Ali 19. században épült hatalmas, díszes mecsetjét, ami azóta Kairó jelképe lett.

– Eszembe jutott valami – mondta halkan Harisson a lánynak, miatt a csoporttól kissé távolabb állva hallgatták idegenvezetőjük magyarázatát. – Akik meg akarják szerezni ezt a nyakéket, nyilván nem tettek le szándékukról. Nem tartod lehetségesnek, hogy turista-csoportunkban is van valaki, vagy valakik, akik hozzájuk taroznak?

– Igazad lehet – kapta fel a fejét Susan, akit megijesztett a gondolat, hogy tegnapi támadója esetleg közöttük lehet. – Te kire gondolsz?

– Szerintem a csoport régebbi tagjai kiesnek a számításból – vakarta fejét Ronald Harisson. – Amikor elindultunk, senki sem tudta, hogy a szkarabeusz nálam... nálunk lesz. Még mi sem – tette hozzá vigyorogva. – Tehát csak az újak jöhetnek számításba.

– Igazad van – helyeselt a lány. – Hát nézzük csak! Én nem hiszem, hogy a fiatal német pár volna. Látszik rajtuk, hogy fiatal házasok. Sőt, láthatólag nászutasok, akiknek nem elsősorban szkarabeuszokon jár az eszük.

– Hanem kicsodán? – kérdezte a férfi pajzán vigyorral.

– Te bolond! – mosolyodott el Susan is. – Szóval a németeket leírhatjuk. És azt hiszem a Hogarty családot is.

– Igen – helyeselt a férfi. – Anya a lányával? Valószínűtlen kombináció.

– Aztán itt ez a Zaharov. – töprengett Susan. – Ilyen neves professzor csak nem vetemedik betörésre!

– Attól még benne lehet, hátha ketten vannak. – mondta elgondolkozva Harisson. – például ez az arab. Esetleg az a tagbaszakadt amerikai.

A mecset meglátogatása után az utasok újra visszaszálltak a buszba,

hogy folytassák útjukat az Egyiptomi Múzeum felé. Harissonék is leültek a helyükre.

– Mielőtt a múzeumhoz érnénk, add ide a szkarabeuszt – mondta halkan a lány. – Nem viheted be a zsebedben a múzeumba. Nem szívesen mennék egyiptomi börtönbe, még vizsgálati fogságba sem! Viszont a buszban hagyni sem biztonságos. Legjobb, ha a táskámba tesszük és leadjuk a ruhatárban.

A férfi kivette, zsebéből az ékszer, hogy a lány táskájába tegyék, de a tasakot fordítva tartotta, a szkarabeusz kicsúszott belőle és a padlóra esett. A zajra a közel ülők mind odanéztek.

– Hát ez miféle bogár? – kérdezte Mr. Gibson, az újonnan hozzájuk csatlakozott amerikai. – Hol vették?

– Még a piramisoknál – hazudta ismét az igazságot Harisson.

– És mennyit adott érte? – tudakozódott tovább a nagydarab amerikai.

– Háromszázat – hazudott tovább Harisson, mert látta, hogy a fickó nem fogja beérni valamilyen kitérő válasszal.

– Na, magát jól átverték – nevetett gúnyosan Gibson. – Szerintem a felét sem éri meg. Nincs igazam? – fordult a mellette ülő Musztafa Szaidhoz, de az csak a fejét rázta.

– Nem értek hozzá – mondta komoran a sötétbőrű arab és elfordulva kinézett az ablakon.

Közben a busz elindult. Susan és Harisson jó darabig hallgatagon ültek, mialatt az idegenvezető magyarázott nehezen tudták feldolgozni magukban a kínos incidenst. Lassan megnyugodtak és újra elkezdtek beszélgetni

– Még szerencse, hogy nincs itt senki, aki értene hozzá – mondta végül megnyugodva Susan.

Ekkor halkan megszólalt valaki mellettük.

– Volnának olyan szívesek, és megmutatnák nekem azt a türkiz szkarabeuszt?

Felnéztek. Zaharov professzor állt mellettük

9. AZ EGYIPTOMI MÚZEUMBAN

(Kairó belvárosa, napjainkban)

Megdöbbenve meredtek az idős, szakálás kis emberre. Úgy érezték mind a ketten magukat, mint a gyerek, akit rajta kaptak valami csínytevésen. De a professzor arcán nyoma sem volt a gúnynak, vagy rosszaslásnak. Barátságosan mosolygott, kedves kék szemeiből jóindulat sugárzott.

– Ne vegyék tolakodásnak, de miután megpillantottam, azonnal felkeltette az érdeklődésemet – mondta bocsánatkérően. – Azért jöttem most, mert a többiek arra a kedves kis idegenvezető nőre figyelnek. Távol áll tőlem, hogy felhívjam a figyelmüket a szkarabeuszra.

Körülnézett, majd folytatta.

– Az lenne a legjobb, ha helyet szorítanának maguk mellett. Például azt a táskát feltehetné a poggyásztartóba.

Harrison engedelmeskedett, a professzor pedig leült melléjük, kezébe vette a nyakéket és szemüvegét feltéve, figyelmesen tanulmányozta.

– Már amikor először megpillantottam, szinte bizonyos voltam benne, hogy az ékszer az Óbirodalom korából való – mondta kis idő múlva. – Sznofru fáraó volt, aki expedíciót szervezett a Sinai-félszigetre, hogy ott türkizt bányásszanak. Jól gondoltam, kétségtelen, hogy a bogár testén Sznofru fáraó neve látható, némi dicsőítő szöveg kíséretében. Valahogy így hangzik: "Dicsőség a hatalmas Sznofru királynak, Alsó és Felső Egyiptom urának, a nagy piramis-építőnek".

– Tudtam, hogy az Óbirodalomból származik – akart felkiáltani Susan, de időben rájött, hogy jobb, ha halkán mondja. – És mást nem talált rajta? Nem Tutankhamon kartusa van az alsó lemezen?

– De bizony, az övé – mosolygott Zaharov.

– Tehát igazam volt – mondta diadalmasan a lány. – Szóval az ő birtokába került?

Harisson tágra nyitotta a szemét.

– Az én ékszerem tényleg Tutankhamoné volt? El sem akarom hinni! A nagy Tutankhamoné, a legnagyobb és leghíresebb fáraóé! Hihetetlen!

– Hát nem a legnagyobb fáraó volt, még csak nem is volt nagy fáraó – mondta bosszúsán Susan. – De kétségtelenül a leghíresebb, hála Howard Carternek.

– Valóban az övé volt, illetve az ő tulajdonában is volt – helyeselt a professzor. – Ez van a lemezre írva: „Ankheszenamonnak örök szerelemmel Tutankhamon.”

– Ki volt az az Ankheszenamon? – kérdezte az író.

– A felesége és nővére, azaz inkább féltestvére. – vágott közbe a lány mutatva akarván Zaharovnak, hogy ő is szakmabeli. – Ne tátsad olyan nagyra a szádát – fordult Ron felé. – Az óegyiptomiaknál megengedett, a fáraóknál pedig egyenesen szokás volt a testvérek közötti házasság.

Zaharov professzor nem szólt közbe, magába mélyedve hallgatott. Úgy tűnt, mondani akar valamit, de habozik megtegye-e, majd zavartan megszólalt.

– Ez a szkarabeusz nyakék hallatlanul értékes. Elárulnák, hol szerezték?

Azok ketten zavartan egymásra néztek és hallgattak. Végül Harisson törte meg a csendet.

– Nincs mit titkolnom, becsületes úton jutottam hozzá.

Azzal részletesen elmesélte, mikor, hol és hogyan jutott a birtokába az ékszer. Csak azt hallgatta el, hogy később megölték a fiút, akitől vette. Elbeszélése során Zaharov többször bólogott, mint aki érti, mi történt.

– Mikor történt ez? – kérdezte, amikor a másik befejezte.

– Két nappal ezelőtt, kora délelőtt, a nagy piramisok mellett – válaszolta Harisson.

A professzor ismét bólintott.

– Akkor ez az a szkarabeusz nyakék, amiről Ibrahim Szadin beszélt!

– Ki az az Ibrahim Szadin és miféle nyakékről beszélt – kapta fel a fejét idegesen Harisson.

– Majd később elmondom, de megérkeztünk az Egyiptomi Múzeumhoz és le fogunk szállni.

Zaharov éppen időben ült vissza a helyére, mert a busz némi körözés után parkolóhelyet talált. Az utasok leszálltak, de mielőtt elvegyültek

volna a turisták hömpölygő tömegébe, az idegenvezető szétosztotta a belépő jegyeket és közölte, találkozó pontosan két óra múlva.

Susan és Ronald Harisson együtt indultak befelé, de együtt bejutni már nem sikerült nekik, mert a lánynak előbb le kellett adnia hátizsákját (amelyben ott lapult a szkarabeusz is) a ruhatárba. Harisson megúszta egy jelző kapun való átjutás utáni végig tapogatással. Végre sikerült újra találkozniuk és a főkapun át bejutottak az előtérbe, ahol balra fordulva a mintegy négy és félezer év előtti Óbirodalomban készült szobrokkal találkoztak.

– Ezek a szobrok és tárgyak a piramis építő fáraók korából származnak – magyarázta Susan, aki örült, hogy végre bemutathatja a férfinak régészeti és egyiptológiai tudományát. – A legnagyobb piramist építő Kheopszról a sors iróniája folytán csak ez a hét centiméteres szobor maradt, de a közelében itt van fiának, Kheprénnek, életnagyságú szobra, amott pedig unokája Mükherinosz látható, két istennő kíséretében.

– Meg vagyok döbbenve – meredt Harisson a három alakból álló szoborcsoportra. – Ezek a szobrok tökéletességben felveszik a versenyt akármelyik, kétezer évvel későbbi görög szobrász műveivel, amelyekről pedig azt tanultuk, hogy a klasszikus, tökéletes emberábrázolás példaképei.

– Szerintem ezek a szobrok sok, későbbi görög szobornál létezelibbek – helyeselt Susan. – Nézd például Sznofru fáraó fiának és feleségének a sírjukban talált szobraikat, vagy ennek a felolvasó papnak fából faragott alakját.

Az óbirodalmi szobrok és edények után megtekintették a Közép- és Újbirodalom korából származó szobrokat, életképeket ábrázoló dom-borműveket, kultikus fémtárgyakat és ékszereket, majd a földszintről felmenve a lépcsőn az emeletre, külön belépővel a fáraók múmiáit, míg végül eljutottak a Tutankhamon sírjában talált tárgyak kiállításához.

Harisson, aki eddig nem túl sokat tudott Egyiptomról, ámulva nézte a csodálatos kivitelű és hallatlan értékű tárgyakat, az aranyozott trónust, amelyen a fiatal fáraó és felesége, Ankheszenamon látható, a fáraó száz-tíz kilós aranykoporsóját és az ékkövekkel kirakott, tizenegy kilós, arany halotti maszkot.

– És te az előbb azt mondtad, hogy Tutankhamon nem volt jelentős uralkodó! – támadt a lányra Harisson.

– Nem volt bizony – mosolygott Susan a férfi felháborodásán. – Gyerekként került a trónra és tizenkilenc éves korában halt meg. – Sírjának bejáratát elfedte a törmelék, amit VI. Ramszesz sírja kiásásakor halmoztak fel. 1922-ben Howard Carter brit régész munkásai véletlenül egy lépcsőbe ütköztek, így fedezték fel Tutankhamon sírját, az egyetlen jelentős sírt, amit eddig kincseivel együtt érintetlenül találtak.

– Ez döbbenetes! – álmélkodott Harisson. – Mennyi kincs lehetett akkor egy nagy uralkodó sírjában?

– Számunkra elképzelhetetlenül nagy érték lehetett – szólalt meg mellettük Zaharov professzor. – És nemcsak egy fáraó sírjában, hanem például más, jelentős államférfiak sírjában is. Erről jut eszembe, a szkara-beusz mellett más írást nem találtak? – nézett rájuk fürkészően, majdnem gyanakodva.

– Nem, semmi mást – felelt csodálkozva Harisson. – Miért kérdezi?

– Szeretnék önökkel egy kicsit elbeszélgetni valami nyugalmas helyen, ha már befejezték a kiállítás megtekintését – mondta Zaharov, elengedve füle mellett Harisson kérdését.

– Mehetünk – mondta Harisson. – Azt hiszem, mindent megnéztünk, amit érdemes volt.

– Ez azért túlzás – nevetett Susan. – Napokig lehetne mit nézegetni, de azt hiszem, ebben a tömegben sokkal többet nem látnánk.

10. VÁRATLAN AJÁNLAT

(Kairó belvárosa, napjainkban)

Elindultak kifelé és kiérve az utcára megálltak egy félreeső helyen.

– Nézze, kedves fiatal barátom – nézett a férfire – és fiatal kollégám – bólintott a lány felé a professzor. – volna egy ajánlatom. Én kapcsolatban állok néhány nagyon gazdag műpártolóval és gyűjtővel, akik ezért a darabért nagyon jelentékeny összeget volnának hajlandók adni. Önök jól járnának és megszabadulnának az esetleges kellemetlenségektől.

– Miféle kellemetlenségtől? – kapta fel a fejét Harisson. – Én ehhez a nyakékhoz tisztességes úton jutottam hozzá. Mint már mondtam, egy arab fiútól vásároltam három nappal ezelőtt a reggeli órákban a nagy piramisoknál.

A professzor mosolyogva bólogatott.

– Tudják, ez a szkarabeusz nyakék nagyon értékes, de ugyanakkor birtoklása sok kellemetlenséggel járhat – mondta barátságosan, tekintete jóindulatot sugárzott, csaknem jóságos volt. – Egyrészt az ilyen értékes tárgy megszerzését be kell jelenteni az illetékes egyiptomi hatóságoknál.

– Ha szükséges be fogjuk jelenteni! – vitatkozott Susan, aki azonnal látta, hogy a professzor meg akarja őket ijeszteni, hogy megszerezhesse a szkarabeuszt.

– Hát igen – ismerte el Zaharov. – De van más probléma is. Emlékeznek rá, említettem Ibrahim Szadin nevét. Ez az Ibrahim Szadin a köztisztületben álló ismert műkincskereskedő, nemrég felhívott és közölte velem, hogy szerzett egy nagyon régi türkiz szkarabeusz nyakéket. Még a Tutankhamon féle feliratról is beszélt.

– Ön szerint ez az a szkarabeusz? – kérdezte már kissé idegesebben Harisson.

– Teljesen biztos vagyok benne – bólintott Zaharov. – És abban is, hogy nem jószántából vált meg tőle.

– Kirabolták? – kérdezte ijedten Susan.
– Megölték – nézett rájuk szomorúan a professzor.
– Mikor? – kérdezte riadtan Harisson.
– Két nappal ezelőtt, a reggeli órákban, a nagy piramisoknál – bólintott. szomorúan a professzor.

Mindketten néma megdöbbenéssel meredtek Zaharovra. Harisson szólalt meg először.

– Csak nem gondolja, hogy én...? ...Hogy nekem közöm van ehhez?!
– Dehogy, kérem – nyugtatta meg mosolygva a professzor. – Ilyesmi eszembe sem jutott! Hiszen ha önnek bármi köze volna szegény Ibrahim Szadin meggyilkolásához, nem szaladgálna ezzel az ékszerrel a zsebében.

Elhallgatott és kissé elgondolkozott, majd folytatta.

– Én csak azért figyelmeztettem erre magukat, mert nem vagyok meggyőződve, hogy az itteni hatóságok teljes mértékben osztanák az én véleményemet. Ezt nem fenyegetésnek szántam, higgyék el, nem tőlem fognak értesülni a szkarabeusztól. Mindenesetre, ha a hatóságok tudomására jut ennek a nyakéknak létezése, kínos magyarázkodásra számíthatnak. Ha másért nem, azért mert értékes, védett nemzeti műkincsnek számít.

– Miért, talán nem tudnánk a szkarabeuszt észrevétlenül kivinni az országból? – kérdezte Susan.

– Tömegközlekedési eszközön: repülőn, vonaton, hajón biztosan nem. – mondta határozottan Zaharov. – Talán egy saját jachton, de nem hiszem, hogy tudnának ilyet szerezni – mondta enyhe gúnnyal. – Ezért bátorkodtam megemlíteni, hogy ismerek olyan műgyűjtőt, aki megszabadítaná önöket ettől a gondtól, amellet, hogy igen jelentős összeget fizetne a nyakékért.

– Gyűjtőt? – kérdezte hirtelen Susan. – Az imént gyűjtőkről beszélt.

– Mint említettem, több műpártolót és gyűjtőt ismerek – mondta zavartan a az orosz tudós. – De igazság szerint valójában én az egyikkel állok igazán szoros kapcsolatban.

– Ki az illető? – csapott le rá a lány, kihasználva Zaharov zavarát.

Zaharov hallgatott egy darabig, majd bólintott.

– Miért is ne mondanám meg – mondta, mintegy saját magával vitatkozva. – Az illető egy honfitársam, illetve egy volt honfitársam, – javí-

totta ki magát Susan felé fordulva – én ugyanis már amerikai állampolgár vagyok. Jevgenyij Petrovics Csernyisev, aki a Szovjetunió szétesése után megcsinálta a szerencsáját.

– Mi volt ennek a Csernyisevnek a foglalkozása? – kíváncsiskodott Harisson.

– A belbiztonsági szolgálatnál volt magasrangú tiszt, de igen széles ipari kapcsolatokkal rendelkezett – válaszolt Zaharov és kissé elvigyodott.

– Szóval KGB-s volt – vágta rá a lány kissé ingerülten. – Maga is a KGB-nél volt?

– Dehogy, kérem! – tiltakozott a professzor. – Hogy lehettem volna? – Óvatosan körülnézett, mielőtt folytatta. – Hogy lehettem volna, hiszen én zsidó vagyok.

– Zsidó? – kérdezte meglepve Harisson. – És miért probléma, hogy zsidó?

– Ne olyan hangosan! – intette le ijedten Zaharov és ismét körülnézett, majd megnyugodva folytatta. – Ennek itt sem örülnek olyan nagyon. De meglepő, hogy maga milyen naiv, fiatalember. Egy zsidó lehetett orvos, tanár, esetleg mérnök vagy tudós, de magasrangú KGB-s? Magasrangú KGB tiszt lehetett orosz, ukrán, grúz, esetleg kirgiz, de zsidó soha! A zsidókat nem szerették, már Sztálin elvtárs is utálta őket, tehát nem voltak megbízhatók, különösen a zsidó tudósok!

– És mennyit volna hajlandó Csernyisev fizetni ezért a szkarabeuszért? – kérdezte a lány, a páros gyakorlatiasabb gondolkodású tagja, részben azért, hogy más témára térjenek.

– Nézzék, egyelőre nem vagyok felhatalmazva, de biztos vagyok, hogy legalább hat számjegyű összegre számíthatnak – mondta elégedetten Zaharov professzor. – De menjünk, mert látom, nagyon gyülekeznek már a buszunknál. Nos, kérem, gondolkodjanak rajta, én pedig ezalatt felveszem a kapcsolatot a megbízómmal.

Mire odaértek, a csoport többi tagja már felfelé igyekezett a busz lépcsőjén. Amikor mindannyian a fenn voltak, az idegenvezető közölte, hogy meglátogatják a bazárt, ahol körülnézhetnek és vásárolhatnak is. Azonnal fel is ajánlotta, megmutatja, hol lehet olcsón és kedvezően vásárolni és ha valakinek segítségre van szüksége, szívesen elkíséri.

Közölte, két óra múlva a busznál találkozhatnak és azzal fejezte be, ha beértek a szállodába, csomagoljanak össze, mert ide már nem jönnek vissza. És korán vacsorázzanak, mert éjjel két órakor ébresztő, a repülő félőkor indul Asszuánba.

Leszálltak az autóbusról és az utasok kisebb csoportokban szétszéledtek. Legtöbben az idegenvezető köré tömörülve elindultak a bazár egyik utcája felé, ahol állítólag olcsón lehet valódi egyiptomi régiségeket és aranytárgyakat kapni. Harissonék elszakadtak a többiektől.

– Azt hiszem, nem célszerű ismét bemerészkednünk a bazárba – tanácsolta Susan.

– Éppen ezt akartam javasolni én is – helyeselt a férfi. – Látogassuk meg addig a mecseteket.

El is indultak a közeli el-Azhar mecset felé, de kellemetlen meglepetés érte őket, Susant nem engedték belépni.

– Talán addig nem lesz bántódásod itt, a mecset bejáratánál. – vigasztalta enyhe gúnnyal Harisson a lányt – amíg távol leszek. De ezt a híres, ezeréves mecsetet megnézem, ha már itt vagyok.

Ezzel magára hagyta bosszús társát és cipőit levetve (biztonsági okokból a cipőfűzők segítségével a nyakába akasztva) besétált a mecset kapuján.

Amikor húsz perccel később kijött, meglepve állapította meg, hogy Susan milyen sápadt.

– Csak nem féltél? – kérdezte sajnálkozva. – Ha ezt tudom, nem megyek be.

– Bizony megijedtem – vallotta be a lány. – Ugyanis rájöttem, hogy követnek minket. – Rámutatott a mecset kapuja mellett ácsorgó, a jellegzetes, hosszú, földig érő ruhába öltözött férfire. – Már előbb is észrevettem, hogy utánunk jön, de akkor még nem gondoltam semmire. De amikor bementél, a férfi láthatólag zavarba jött. Megállt és hol téged nézet, hol engem. Végül döntött és bement utánad. Amikor kijöttél, ő is kijött.

A férfi valóban ott várakozott és amikor elindultak, lassan a nyomukba eredt. Követte őket, akár merre mentek. Eleinte bosszankodtak, de végül Harisson elnevette magát.

– Hadd kísérgessen csak minket – legyintett – a buszba úgysem fog felszállni.

Így is történt. Kísérőjük az autóbuszig követte őket és ott várakozott, egészen addig, amíg az el nem indult.

Szobájukba érve mindketten megállapították, hogy minden a helyén van.

– Úgy látszik, ma nem kutatták át a holminkat – nyugodott meg a lány.

– Vagy legalábbis most ügyesebben csinálták – gúnyolódott Harisson.

Lementek és megvacsoráztak, majd visszamentek összecsomagolni poggyászaikat. A férfi még nem fejezte be a csomagolást, amikor Susan bekopogott.

– Felhívtam újra Wegener professzort – indokolta meg, miért jött. – Elmeséltem neki Zaharov ajánlatát.

– Jól tetted – helyeselt Harisson – Mit tanácsolt?

– Azt tanácsolta, hallgassuk meg a teljes ajánlatot, ne utasítsuk el végleg, de semmiképpen ne egyezzünk meg. Holnap ugyan még nem találkozunk vele Asszuánban, mert Abu Szimbelbe kellett utaznia, de holnapután mi is odarepülünk. Várjuk meg, amíg ő is megnézi a szkarabeuszt.

– Ésszerű javaslat – bólogatott Harisson. – Nos, még van vagy három és fél óránk az alváshoz. Feküdjünk le? Ennyi időre még elaludni sem érdemes.

– Lefekhetünk – helyeselt a lány – de én is azt hiszem, elaludni nem érdemes.

11. ÚJABB AJÁNLAT

(Repülőgépen Asszuán felé, napjainkban)

Pontosan két órákor megszólalt a telefon. Harisson megköszönte az ébresztést és fel akarta kelteni a lányt, de észrevette, hogy az közben visszament a szobájába. Gyorsan magára kapta ruháit, fogta bőröndjét és kifelé indult. Az ajtóban szembetalálkozott Susannal. Együtt indultak az étterem felé, de enni egyikük sem tudott, csak egy erős kávét ittak, amivel valamennyire visszanyerték éberségüket.

Mivel szállodájuk Gízában volt, Kairó délnyugati részén, a piramisok közelében, a város északkeleti szélén fekvő repülőtérhez hosszú utat kellett megtenni az éjszakai Kairón keresztül. Az utasok nagy része induláskor csaknem félálomban volt, de a főutak mellett sorakozó pompásan kivilágított paloták és mecsetek látványa mindenkit felébresztett. Így, amikor a repülőtérre érkeztek, már mindenki teljesen ébren volt. Frissen szálltak le a buszról, frissen keresgéltek bőröndjeiket és frissen álltak be az ellenőrző pontok előtt kígyózó hosszú sorokba.

Harisson azt hitte, az ellenőrzés lazább és gyorsabb lesz, mint a nemzetközi járatokon szokásos, de csalódott.

– Régen bosszankodtam ennyit – panaszkodott Susannak, amikor végre átjutottak az ellenőrzésen – Nem elég, hogy ki kellett raknom a zsebemből az összes aprópénzt, kulcsokat, le kellett vennem a karórát, mielőtt átmentem a kapun, újra visszaküldtek és levetették velem a nadrágszíjamat. Amikor, fogva a nadrágomat, újra átmentem, a készü-lék ismét jelzett. Kiderült, hogy a napszemüvegem szárában fémszál van.

– Ne dühöngj – nyugtatta a lány – Erre szükség van a biztonságunk érdekében.

– De hiszen az csak egy belföldi járat! – méltatlankodott tovább a férfi.

– Éppen azért – magyarázta Susan. – Egyiptom az idegenforgalomból él. A nemzeti jövedelem több mint negyven százaléka ebből ered. Meg

kell védeni a turistákat és nem kevésbé magukat a pótolhatatlan műemlékeket.

A biztonsági ellenőrzés után letelepedtek a kijelölt találkozási ponton és várták a többieket. Zaharov professzor is megérkezett, de nem csatlakozott hozzájuk, hanem csak messziről integetett. Mire a csoport minden tagja megérkezett és az idegenvezető szétosztotta a beszálló kártyákat, fel lehetett szállni a repülőre. Harissont ismét meglepetés érte, de ezúttal kellemes. Nem az egyiptomi légitársaság kis, szűk repülőgépére szálltak, amin Párizsból Kairóba érkeztek, hanem egy tágas, kényelmes légibuszra.

A csoport beszállókártyái nem egymás melletti helyekre szóltak, de Harisson éber volt és megfigyelve ki hová kapott helyet, csere-bere árán sikerült két egymásmelletti ülést biztosítani maguknak. Körülöttük csupa különböző nemzetiségű idegen ember ült.

– Legalább nyugodtan megbeszélhetjük a dolgainkat – nézett körül elégedetten Susan, amikor, nagy meglepetésére, megjelent csoport társuk, a tagbaszakadt amerikai Mr. Gibson és áttornászva magát a közöttük ülő két utason, leült a mellettük levő üres székre.

– Jóreggelt! – köszönt, miután sikeresen elhelyezte nem éppen sovány termetét az ülésben és követve a kapitány utasítását, becsatolta a szíjat. – Kellemes lesz magukkal utazni – tette hozzá udvariasan, de azután elnevette magát – Nem csodálkoznak, hogy maguk mellé kerültem? – kérdezte vigyorogva.

Azok meglepődve néztek össze.

– Hogy őszinte legyek – tért magához elsőnek a lány – tényleg meg vagyok lepve. Véletlenül került ide?

– Én praktikus ember vagyok és nem hiszek a véletlenekben – mondta gúnyosan Gibson. – Mi amerikaiak igyekszünk magunk alakítani a véletleneket. Igazság szerint magától kaptam a tippet – fordult Harisson felé. – Figyeltem, milyen ügyesen cserélgeti az üléseket és rájöttem, itt az alkalom, hogy nyugodtan beszélhessek magukkal.

– És miről akar velünk beszélni? – kérdezte Harisson, de a lány közbevágott.

– Tényleg ilyen hülye..., ilyen naiv vagy, vagy csak tetteted magadat? – förmedt bosszúsán a férfire. – Tehát mennyit tud és mit akar? – fordult Gibsonhoz.

– Hiába, a nők eszén nem lehet túljárni, fiatalember – vigyorgott Harissonra az amerikai. – Hogy mit tudok? Tudom, hogy van egy, valamikor az ősidőkben készült szkarabeuszuk. Illetve, van maguknál egy ilyen jószág, de hogy kié, azt nem tudom.

– Honnan tudja? – kérdezte Harisson.

– Mondhatnám, onnan, hogy láttam a minap – de nem így van: Mint nyilván feltételezik, én képviselek valakit és azt a valakit értesítették a szkarabeusz meglétéről.

Mind a hárman elhallgattak és gondolataikba merültek. Hosszú ideig nem szólalt meg egyikük sem. Harisson, aki az ablak mellett ült, megpróbált kinézni, mert kezdett már pirkadni, de nem látott semmi mást, csak a végtelen sivatag síkját és kisebb nagyobb homokbuckáit, amelyek kezdtek előtűnni a kelő nap vöröses fényében.

A lány vesztette el először a türelmét.

– Mondja már, mit akar! – szólt rá türelmetlenül Gibsonra.

– Ugyanazt, mint Zaharov – vigyorodott el újra a kövér amerikai. – Láttam, hogy rászállt magukra. Nem vagyok olyan ostoba, mint amilyennek magamat mutattam, bár nem vagyok régész, azonnal láttam, hogy amit ez az úr tegnap leejtett, nem vásári portéka.

– Tehát maga is meg akarja a szkarabeuszt venni? – kérdezte meggondolatlanul Harisson.

– És mennyit ajánlott az a vén szakályas orosz? – csapott le rá azonnal Gibson.

– Az a vén szakályas amerikai! – vágott vissza Susan, aki talpraesettebb volt társánál, így ellensúlyozva annak meggondolatlan kérdését. – Ugyanis, ha nem tudná a professzor is az Egyesült Államok állampolgára. És ugye nem gondolta komolyan, hogy elmondanánk, mennyit ajánlott, ha egyáltalán ajánlott volna?

– Hát maga biztosan nem – nevetett Gibson. – A társa talán igen. De mielőtt valamilyen összegekről beszélünk, tisztában vannak vele, hogy ennek az ékszernek birtoklása elég veszélyes lehet.

– Ha arra gondol, hogy esetleg valaki az életünk árán is meg akarja szerezni, akkor közlöm, hogy fel vagyunk rá készülve. – igyekezett kijavítani előbbi hibáját Harisson. – Persze, nem tételezem fel, hogy bárki,

például maga, ilyet akarna tenni. Ami pedig a tulajdonlást illeti, tisztességes úton jutottam hozzá. Vásároltam.

Ekkor megszólalt a hangszóró és a kapitány kérte, csatolják be öveiket, mert rövidesen leszállnak Asszuánban.

– Nézzék – mondta Gibson – egyelőre ráérnek gondolkozni a dolgon. Egyet megígérhetek: bármekkora összeget ajánl fel az öreg szakálás orosz honfitársam, megbízom annak kétszeresét hajlandó fizetni.

– Mondja, Mr. Gibson – kérdezte a lány. – Miért olyan fontos a megbízójának ennek a szkarabeusznak megszerzése? És egyáltalán, ki a maga megbízója?

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik és hamar meghal – mondta az amerikai, mialatt a repülőgép kerekei már a betonon gurultak. – Hamarabb, mint gondolná – tette hozzá vigyorogva.

12. SZÁLLODA A HAJÓN

(Philae és Asszuán, napjainkban)

A repülő megállt egy a gép méreteihez képest kis repülőtéren. A különböző nemzetekből és turistacsoportokból összeverődött utasok szétváltak és ki-ki megkereste saját autóbuszát, amely Asszuánba és az ott, illetve annak környezetében található látnivalókhoz volt hivatott őket szállítani.

Susan és Ronald Harisson szintén megtalálták saját autóbuszukat, amely a továbbiakban Asszuánban és környékén való tartózkodásuk során szállítani fogja csoportjukat. Idegenvezetőjük ott állt a busz előtt és miután megszámlálta és azonosította utasait, maga is felszállt utánuk és ismertette a napi programot.

Közölte, hogy szállásuk az elkövetkező napokban egy szálloda-hajó lesz, amit azonban csak délután fognak elfoglalni. Addig először a Philae szigetén lévő templom együttessel ismerkednek meg, de mindenekelőtt megtekintik a híres Asszuáni Gátat.

Harissonékat, nagy örömükre most senki sem kereste meg, hogy újabb ajánlatot tegyen a birtokukban levő szkarabeuszra. Zaharov professzor ismét csak messziről üdvözölte őket, az amerikai Gibsont pedig csak messziről látták.

A busz elindult és csakhamar megérkeztek a modern Egyiptom létét megalapozó nagy gáthoz, amely az 1960-es években véget vetett a Nílus periodikusan ismétlődő áradásainak, végleg szabályozta a folyó környezetének vízellátását és nem utolsósorban az ország számára elektromos energiát termelt. Régebben az angolok is építettek egy gátat, de ez nem tudta biztosítani az előbbieket. Ezért vált szükségessé itt, a déli erdővárosnál, Asszuánnál a nagy gát megépítése, és így jött létre a gát mögött mintegy ötszáz kilométer hosszúságban húzódó Nasszer-tó, ami nevét a független Egyiptomnak az építést elindító első elnökéről kapta.

Az utasok kiszálltak a gát tetején húzódó úton, amelyet géppisztolyos őrcsapatok védtek az esetleges támadásoktól és megsemmisíthették a tavon itt-ott látható szigetek csodálatos panorámáját. A Nílus felső szakaszának felduzzasztása ugyanis új, eddig összefüggő területekből szigeteket, szigetcsoportokat hozott létre. Ugyanakkor más, mélyebben fekvő szigetek víz alá kerültek.

Ez történt a következő látogatás helyével, Philae szigetével is, amelyen Egyiptom, ha nem is a legrégebbi, de talán legépebb állapotban maradt ókori templomai álltak. Ezeket ellepte volna a felduzzasztott folyó, ezért valamennyi ókori templomot áttelepítették egy szomszédos szigetre.

A gát megsemmisítése után az autóbusz átvitte a csoportot a kis kikötőbe, ahol motorcsónakok sora várta, hogy átvihesse a turistákat Philaebe, a templomok szigetére. Nem kellett sokáig várniuk, mert, bár egyszerre több csoport is érkezett, azonnal beállt az ott állomásozó ütött kopott motorcsónakok egyike és alig telt el néhány perc, már indult is a sziget felé.

Ahogy Harisson és Susan beszállt, azonnal Zaharov professzorral találta magukat szemben.

– Nos, kedveseim – kérdezte a professzor barátságos mosollyal, miután üdvözölte őket – gondolkoztak az ajánlatomon?

– Nem hagytam rá túl sok időt, professzor úr – válaszolta Susan. – Annál kevésbé, mert közben újabb ajánlatot is kaptunk, amely nem kevésbé volt váratlan az önénél.

– Nocsak – ráncolta össze a homlokát Zaharov. – Ki volt az ajánlattevő?

– Nézzék csak azt a kis sziklaszirtet, milyen festői, ahogy kiemelkedik a vízből. – kapcsolódott a beszélgetésbe Harisson. – Hogy ki volt az ajánlattevő? Nem titok, miután ő is tudott a maga ajánlatáról. Egyike az ön új, amerikai honfitársainak, Mr. Gibson.

– Sejtettem, hogy nem az Izisz templomot jött megnézni – mondta bosszúsán Zaharov. – Nem hiszem, hogy sejtelte volna a műemlékekről.

– Én sem – mosolygott a lány. – De azt hiszem, megérkeztünk.

Kiszálltak és elindultak a többiekkel együtt a római kapun keresztül Augustus temploma mellett, az Izisz templom felé. Míg Harissonékat lekötötte a hatalmas templom pilonján a teljesen épen maradt domborművek látványa, Zaharov magában morgolódott

– És mégis őt küldték – mormogta félhangosan. – Akkor, ahogy sejtettem, a maguk szkarabeusza még értékesebb. Ez a Gibson csak azért jött, hogy megszerezze a főnökének, anélkül, hogy értene hozzá. Valahol kell lenni azon a szkarabeuszon további írásnak.

– Ezt hogy érti professzor úr? – kérdezte egyszerre a lány és Harisson.

– Elmondok valamit, amit eddig nem akartam, de úgy látom, muszáj. Beszéltem maguknak Ibrahim Szadinról, akit meggyilkoltak. Amikor felhívott telefonon, azt mondta, hogy az ékszeren olyan írást is talált, ami egy eddig feltáratlan sír hollétéről ad tájékoztatást. – Megvakarta a fejét. – Én ugyan nem találtam rajta semmi ilyesmit, noha igen alaposan megnéztem, de kell, hogy legyen valami és Gibson megbízója is biztosan tud róla.

– Maga azt is tudja, kinek a részére akarja Gibson megszerezni? – kérdezte Susan.

– Majdnem bizonyos, hogy Mr. Bernardi részére – válaszolt mogorván a professzor, miközben gyönyörködve szemlélte a „Születés Háza” oszlopfőit.

– Bernardi ugyanolyan műgyűjtő milliárdos, mint a maga főnöke? – kérdezte tapintatlanul Harisson.

– Nem a főnököm, hanem csak a megbízóm – tiltakozott sértődötten Zaharov. – Egyébként Bernardi is milliárdos, és műgyűjtő, de nem olyan, hanem sokkal rosszabb, mint Csernyisev.

– Csak nem a maffia? – kérdezte ijedten Susan.

– Bocsássanak meg! – A professzor nem válaszolt a kérdésre, hanem hirtelen riadtan körülnézett. – Látok valakit, akivel beszélnem kell. Majd este a hajón folytatjuk.

Azzal visszafordult és átvágva a mögötte jövők tömegén, eltűnt a szemük elől. Így az író és a lány legalább zavartalanul szemlélhette a páratlan látványt. A professzorról rövidesen meg is feledkeztek.

A csoport, miután megnézték Traianus szinte teljes épségben megmaradt kioszkját, visszahajózott az autóbushoz, amely ezután elvitte a társaságot a kőfejtőhöz, ahonnan az ókori épületek és szobrok alapját kibányászták annak idején. Noha egyszerre több csoport látogatta meg a gránitbányát, a sok ember szinte elveszett a nagy tágas területen, a hatalmas kőtömbök között. Ahogy Harisson és Susan, kikerülve egy, a cso-

portjának magyarázó idegenvezetőt, a lány hirtelen egy ismerős arcot pillantott meg és visszafordult.

– Omár – kiáltott rá egy vékonydongájú, barna fiatalemberre – mit csinálsz itt?

A fiatalember meglepetten fordult Susan felé, majd elmosolyodott.

– Feltételezem, Susan, azt amit te – mondta, majd kilépett a csoportból, odasétált a lányhoz és feléje nyújtotta a kezét. Susan rámosolygott, közelebb lépett hozzá és két oldalról megcsókolta.

A körülállók meglepve bámultak rájuk, sokan megbotráncozva csóválták a fejüket. Nyilvános csókolózás, főleg a nő részéről, Egyiptomban nagyon is szokatlan volt, de méginkább akkor, ha egyik résztvevője núbiai. Harisson maga is bosszúsan nézte a jelenetet, nem mintha feszélyezte volna a csókolózás, hiszen London utcáin maga is gyakran megtette, de érezte a közönség rosszallását, emellett sértve érezte magát, mert az eddig történetek alapján túlságosan magáénak tekintette a lányt.

Susan is észrevette a férfi rosszalló tekintetét és a barna fiú kezét megfogva gyorsan Harissonhoz vezette és bemutatta.

– Ő Omár Rasid, régi évfolyamtársam Bécsből, szintén Wegener professzor tanítványa – mutatott a núbiaira – ő pedig – mutatta be Ronald Harissont – a barátom.

A barátom szó megnyugtatta és kiengesztelte Harissont és barátságosan kezét nyújtott Omárnak.

– Üdvözöllek a csapatban. Azt hiszem Omár segíthet nekünk a szkarabeusz ügyben – fordult a lány felé.

– Miféle szkarabeusz ügyben? – érdeklődött az.

– Ron csak össze-vissza fecseg – vágta rá gyorsan Susan, miközben megrovólag pillantott Harissonra. – Vett egy szkarabeusz ékszert és azon vitáztunk, mennyit érhet.

– Szívesen megnézem én is – ajánlotta fel Omár. – Este felkereslek beneteket a szállodában. Hol laktok?

– Egy hajón fogunk lakni, de a nevét még nem tudjuk – mondta óvatosan a lány.

– Úgy tudom Mirabelle – szólalt meg az író, aki nem vette észre a lány bosszús pillantását.

– Én csak most érkeztem, még nem tudom melyik csoporthoz fogok csatlakozni. Akkor este ott leszek – ígérte a nubiai – de most mennem kell.

Ezzel utána sietett a társaságnak, amelyet az imént otthagyott. Susan haragosan rátámadt Harissonra:

– Miért beszéltél Omárnak a szkarabeuszról? Vagy nyilvános beszámolót akarsz tartani róla?

– Azt hittem, jóban vagytok – védekezett a férfi. – Vagy jóban voltatok!

– Jóban voltunk, persze, évfolyamtársak voltunk – bólintott a lány.

– És mennyire voltatok jóban? – feszegette a témát Harisson. – Nem örülnék, ha túlságosan jóban lettetek volna.

– Látom, féltékeny vagy! Ennek örülök, de meg szeretnék nyugtatni, jóban voltunk, de nem annyira. És semmiképpen nem annyira, hogy mindenbe beavassam.

– Ennek én is őszintén örülök – nevetett a férfi. – Hát ne haragudj, de azt hiszem, most már késő.

– Én is azt hiszem, hogy sajnos előbb utóbb be kell avatnunk őt is – ismerte el a lány. – Még szerencse, hogy amilyen felületes vagy, rossz nevet adott meg. Mi a Miracle és nem a Mirabelle nevű hajón leszünk, ott hiába keres minket. De siessünk kifelé, mert a busz mindjárt indul.

Mire kiértek, az autóbusz már el is indult. Miután végigvitték az utasokat Asszuán derűs, napsütötte városán, a busz megállt a folyó partján levő kikötőnél, ahol egymás mellett sorakoztak a nílusi sétahajók. Meszsziről nézve inkább középmagas széles, négyemeletes házak sorának látszottak.

A hajó-szálloda alkalmazottai behordták, a bőröndöket, mialatt a turistákat bevezették a hajó tágas halljába, ahol a hajó kapitányának üdvözlő szavai után az itt hagyományos hibiszkusz üdítőitalal kínálták meg őket.

A hajó egy szálloda minden kényelmével el volt látva: a földszinten tágas éttermmel, az alsó szinten bárral, színházteremmel, valamint a hajó felső, félig fedett fedélzetén kávézóval és úszómedencével.

Az idegenvezető közölte, hogy a délutáni program: hajókázás a Níluson kis vitorlásokkal, felukkákkal, holnap pedig a legszükségesebb poggyással Abu Szinbelbe repül a társaság, ahol egy napot és egy éjszakát töltenek el, mire újra elfoglalhatják helyüket a hajón.

– De legelőször is foglalják el szobáikat – fejezte be program beszédét a fiatal egyiptomi lány. – Egy félóra múlva újra találkozunk az étteremben, ahol bőséges választási lehetőséget nyújtó „svédasztalos” ebéd várja a vendégeket.

Susan és Harisson szállodai szobája egymással szemben, a földszinten volt. Gyors tisztálkodás után a hallban találkoztak és együtt mentek az étterembe, ahol turista társaik jó része már az asztaloknál ülve fogyasztotta a kiválasztott fogásokat. Üres asztal már nem volt, de az asztaloknál üres hely annál inkább. Kiválasztották azt az asztalt, ahol Zaharov professzor ült, a sötétbőrű Musztafa Szaid mellett. A szomszéd asztalnál ülő Mr. Gibson barátságosan integetett feléjük.

– Szeretnék magukkal beszélni, újabb fontos információim vannak. – mondta a professzor az ebéd befejezésekor. – Többek között Ibrahim Szadinról – nézett rájuk jelentőségteljesen. – Persze nem csónakázás közben. Találkozunk ma este kilenckor a felső fedélzeten, előtte még megbeszélésem van ott valakivel.

A délutáni csónakázás kellemesen telt és jóleső fáradtsággal ültek le a vacsorához. Érkezésükkel egyidőben kelt fel a professzor az asztaltól.

– Akkor kilenckor odafent – búcsúzott.

Vacsora után beültek a hajó bárjába. Ahogy ott ültek, egyszerre csak nyílt az ajtó és belépett Omár.

– Nagyon nehezen találtam ide – mondta szemrehányóan Harissonnak – mert rossz hajó nevet adtál meg. Szóval, mit akartok nekem megmutatni?

Harisson és Susan összenéztek, majd a lány röviden elmesélte, hogy jutottak az ékszerhez.

Miközben beszélgettek a bár, vagy inkább társalgó egyre jobban megtelt. A vendégek ki-be jártak, a legtöbb asztalt már elfoglalták. A szomszéd asztalnál ott ült Mrs. Hogarty a lányával, egy másiknál a német nászutasok, odébb a Hudson házaspár, csak az örökké mogorva Mr. Musztafa Szaidot nem látták sehol.

– Megmutatnád azt a híres szkarabeuszt? – kérdezte az egyiptomi, nem is leplezve, hogy nem hisz a szkarabeusz értékes voltában.

– Itt van nálam, mindig magamnál hordom. Tessék! – vette ki inge felső zsebéből a bogarat Harisson.

A núbiai kezébe vette, hosszasan, alaposan tanulmányozta az ékszer-
t és láthatólag egyre inkább meglepődött. Végül visszaadta és bólintott.

– Igazatok van, ez bizony nagyon régi, biztosan eredeti és valószínű-
leg nagyon értékes. Mit akartok vele csinálni?

– Az az érdekes – mondta Harisson, aki Susannal ellentétben nem
látta értelmét tovább titkolózni – hogy mi még alig néztük meg, máris
két ajánlatot is kaptunk. – Azzal röviden beszámolt Zaharov és Gibson
ajánlatairól. Hirtelen elhallgatott és megbökte Omárt.

– Jól nézd meg azt a szakállast – intett szemével a lépcső irányába. –
Az a szakállas öreg, Zaharov professzor.

A lány és Omár odanézett és látták, amint Zaharov felmegy a felső
fedélzetre vezető lépcsőn.

– A professzorral tíz perc múlva találkozunk fent – fejezte be az elbe-
szélést Harisson. – Valakivel találkozik odafent, de pontosan kilencre
minket vár.

– Lassan felmehetünk – mondta az író, miután megnézte az óráját.
A professzor még fent van, nem jött le a lépcsőn. Te ne gyere – fordult
a núbiaihoz. – Nem hiszem, hogy örülne. De ha akarsz, várj meg min-
ket ideleinn.

Omár egyetértett velük, átült egy bárszékre és rendelt egy kávét.
Harisson és Susan elindultak felfelé a lépcsőn. Kívül már sötétedett, de
a fedélzet ki volt világítva.

Kiléptek az ajtón és körülnéztek, de a felső fedélzet üres volt. Körbe-
járták az egészet, de nem láttak egy lelket sem. Zaharov professzor el-
tűnt.

13. NAPKELTE A TEMPLOMBAN

(Abu Szimbel, napjainkban)

– Hová tűnhetett ez a Zaharov – gondolkozott hangosan Harisson. – a lépcsőn nem jöhetett le, azt látta volna valamelyikünk.

– Én sem értem – bólintott Susan. – Szemben ültem Omárral és egész idő alatt a lépcsővel, Omár háta mögött. A professzor biztosan nem jött azalatt a tíz perc alatt, amíg ott ültünk. Más feljárat pedig nincs.

– Másokat láttál a lépcsőn felmenni, vagy lejönni? – kérdezte Harisson nyugtalanul. – Úgy emlékszem, mintha láttam volna valakit lejönni, de bizonyos, hogy nem Zaharovot.

– Várj egy kicsit, hadd gondolkozzam! – mondta a lány. Pár percig elmerülten nézte a folyót, végül megszólalt. – Igen, emlékszem. Pár perccel azután, hogy a professzor felment, lejött valaki, de nem figyeltem meg, ki volt. Turistának látszott az öltözeke alapján, de akár nő is lehetett. Azután újabb néhány perc múlva ismét felment valaki, mintha egy magas alak lett volna. Pár perc múlva ő is visszajött. Nem láttam az arcát, de bennszülöttnak látszott.

– Mást nem láttál? – kérdezte izgatottan a férfi.

– Nem – rázta a fejét határozottan a lány. – És most mit tegyünk? – kérdezte idegesen. – Jelenteni kellene.

– Kinek akarod jelenteni és mit? – intette le bosszúsan Harisson. – Szólsz a kapitánynak, hogy Zaharov nem volt ott a megbeszélt találkán? Azt fogja mondani, hogy bizonyára meggondolta magát, sürgős dolga akadt, lejött csak mi nem láttuk. Vagy esetleg értesíteni akarod a rendőrséget, hogy van nálunk egy szkarabeusz, amit gyanús körülmények között szereztünk, és a professzor eltűnése azzal van kapcsolatban? Esetleg elmondhatod – tette hozzá gúnyosan – lehet, hogy megölték, de nem mi voltunk!

Susan dühösen elhallgatott. Még egyszer körbementek a korlát mellett, de nem találták a nyomát sem a professzornak, sem más esetleges szokatlan dolognak. Ahogy a feljárat ajtóhoz értek, szembe találtak Omárral.

– Elnézést, hogy megzavarom a megbeszélést – szabadkozott a fiatal ember – de nagyon soká jöttetek, én inkább elmennék. De hol a professzor? – nézett körül hirtelen

– Azt mi is szeretnénk tudni – mondta idegesen Harisson, majd elmesélte, mit tapasztaltak.

– Ez tényleg különös – bólintott a núbiai, amikor végre megértette mi történt. – Nem kéne jelenteni az esetet?

– Igazatok van – bólintott végül, amikor Harisson neki is szó szerint elmondta, amit az előbb a lánynak. – Akkor nincs más hátra, mint megvárni mi lesz.

– Annál inkább – helyeselt most már Susan is – mert késő van és ismét hajnalban kelünk. A repülő fél hatkor indul Abu Szinbelbe.

– Akkor holnap találkozunk, mert én is ott leszek a repülőn – búcsúzott Omár is.

Harisson tudta, hogy a repülőtéri biztonsági ellenőrzésnél feltűnne, ha egy nagy darab ékszert cipelne a zsebében. Ha pedig valami táskafélébe tenné, azt átvilágításnál vennék észre. Végül támadt egy jó ötlete: Vásárolt a hajó ékszer üzletében egy vékony ezüstláncot és arra felfűzve a szkarabeuszt, a nyakába akasztotta. A biztonsági ellenőrzésnél leakasztotta, a szintén levetett karórája mellé tette és úgy ment át a kapun.

– Az emberek sohasem veszik észre, amit a szemük elé raknak – számolt be utóbb a sikeres cselről a lánynak. – Hogy egy ostoba külföldi turista mit visel a nyakában, egyáltalán nem érdekli a rendőroket. Ezzel a trükkkel Tutankhamon színarany halotti maszkját is átvihetném az ellenőrzésen.

– Az egy kicsit nehéz lenne, mert az tizenöt kiló – nevetett a lány.

Noha ismét a tágas légibuszon utaztak, a repülőn jóformán egy szöveget sem lehetett elejteni, mert valamennyi csoport részt vett az utazáson.

Csaknem minden ülés foglalt volt. A csoport tagjai itt nem egymás mellé kerültek. A Hudson házaspár legelől kapott helyett, mögöttük Mrs. Derby és a nászutasok, a német Heinze házaspár. Középen látták, Musztafa Szaidot, a mögöttük levő sorban ott ült Omár, az előttük levő sorból vi-gyorogva integetett feléjük Mr. Gibson, mellette anya és lánya: Mrs. és Miss Hogarty, csak Zaharov nem volt sehol. Harisson meg is kérdezte az idegenvezetőt, hol van a professzor, de az a vállát vonogatta:

– A professzor úr szokott néha szokatlan dolgokat csinálni. Tudja ő már mindenütt otthon van, azt csinál, amit akar.

Alig félórás repülés után leszálltak Abu Szinbel repülőterén. Ez a vá-roska Egyiptom legdélibb városa volt, alig negyven kilométerre a szu-dáni határtól. Mégis nagy forgalma van, mert itt található az országnak a piramisok mellett talán leghíresebb műemléke, II. Ramszesz. két, ha-talmas, sziklába vájt temploma.

Az úgynevezett nagytemplomot a fáraó Ré-Harakhti, Amon-Ré, Ptah birodalmi isteneknek és saját isteni lényének szentelte. A mögötte levő hegy szikláiba vájt bejárat pülon-homlokzata előtt trónol a fáraó négy, húsz méter magas, ülőszobor kolosszusa, mögötte a sziklába vágott barlangba hatvanöt méter mélyen benyúló templom termei helyezkednek el.

Egy másik, ugyancsak sziklába vájt „kistemplomot” Ramszesz ked-venc feleségének, Nefertarinak és Hathor istennőnek szentelte. A másik-nál nem sokkal kisebb templom homlokzati részén hat, tízméteres szo-bor áll két oldalon, középen Nefertari szobrai, két-két álló Ramszesz szobor között. (A Nílus duzzasztása ezt a kettős műemléket is veszélyez-tette ezért ezt is teljes egészében 180 méterrel arrébb kellett helyezni.)

A repülőről szállt turisták egyik csoportját autóbuszok szállították a templomokhoz, míg azokat, akik két napra jöttek (mint Harissonék csoportja) először a közeli szállodákba.

Ahogy a szállodába érkeztek, Susan azonnal Wegener professzor után érdeklődött. Szerencséje volt, a professzor is abban a szállóban lakott és ahogy a recepció közölte, az előbb érkezett haza. Miután beköltöz-tek szobáikba, a lány azonnal felment volt tanárához, aki kitörő öröm-mel fogadta. A professzor magas, kissé hajlott hátú, barátságos arcú, hat-van év körüli ember volt, de szakálla miatt kissé idősebbnek látszott koránál. Tanítványai mind szerették, jóindulata és kedvessége miatt.

De nemcsak tanítványai körében volt népszerű: kedvelték tanártársai sőt még szakmai riválisai is, udvariassága és segítőkészsége miatt.

A kölcsönös örvendezés és az emlékek mintegy kötelező felelevenítése után Susan részletesen beszámolt a szkarabeusz körüli bonyodalmakról.

– Amikor telefonon beszélt az előzőekben történetekről – mondta Wegener elgondolkozva – sejtettem, hogy itt valami nagy dologról lehet szó. Ez a szkarabeusz, ha igaz, nagyon értékes, örülnék, ha megmutatnák nekem is.

– Elnézést – szabadkozott Susan – nem akartam rögtön ezzel lerohanni a professzor urat. De a barátom, Ron Harisson azonnal felhozza, csak a hívásomra vár.

Azzal lement Harissonért, aki az alattuk levő emeleten várta.

– Csak annyit mondtam el Wegenernek, hogy került hozzád a szkarabeusz és hogy akarták tőlünk megszerezni, az ajánlatokról nem beszéltem – oktatta ki a lány. – Ne fecsegy fölöslegesen, hagyj engem beszélni.

Wegener professzor öt perccel később, már nagyítóján keresztül vizsgálta az ékszert. Azután elővette speciális fényképezőgépét és több oldalról lefényképezte. Bevitte számítógépébe és a felvételeket a legkülönbözőbb módszerekkel alapos elemzésnek vetette alá. A vizsgálat eltartott vagy másfél óra hosszat. Ezalatt Harisson és Susan leültek a karoszékek egyikébe és halkan beszélgettek Zaharov különös eltűnéséről.

Végül Wegener felállt és kezében a hosszú vizsgálat tárgyával leült velük szemben.

– Ez a szkarabeusz nyilvánvalóan a III. dinasztia korában készült – mondta határozottan – és, mint a bogár testén található felirat tanúsítja, a nagy Sznofru fáraó részére készült. Ezt nemcsak az uralkodó kartusa, névjegye mutatja, de maga a szöveg is utal rá. „Dicsőség a hatalmas Sznofru királynak, Alsó és Felső Egyiptom urának, a nagy piramis-építőnek”. Hogy Sznofru mikor és milyen célból készítette és viselte, nem derül ki, de nem is lényeges. Az ékszer kora egyértelmű, amit a türkiz is alátámaszt. A fáraó maga is részt vett egy türkiz beszerzésére vezetett expedícióban.

– És mi van az arany lemezre írva – kérdezte a lány. – Említettem, hogy Zaharov professzor szerint valószínűleg Tutankhamon birtokába került.

– Ez is igaz – bólintott Wegener. – Hogy hogyan került hozzá, nem derült ki, de az biztos, hogy az ékszer a szerencsétlen fáraó még szerencsétlenebb feleségének, Ankheszenamonnak ajándékozta. Viszont nem találtam semmi nyomát annak, hogy az ékszeren olyan felírás is van, ami, ahogy az előbb maga mondta, Zaharov szerint egy eddig feltáratlan sír hollétéről ad tájékoztatást.

– Zaharov is csak hallott róla valami Szadintól – magyarázta Susan – de ő sem talált semmit.

– Akkor lehet, hogy ez csak valami tévedés – zárta le a dolgot a professzor. – Esetleg beszélni kellene Zaharovval. Ő is itt van? Én is szeretnék vele találkozni, kedves, régi kollégám.

– Itt kellene lennie, de eltűnt – kotnyeleskedett megint Harisson.

– Hogyan? – kapta fel a fejét idegesen Wegener professzor.

– Ron mindig kombinál – vágott közbe Susan. – Tény, hogy tegnap találkoznék, lett volna vele, de nem volt ott és itt sem láttuk.

– Hát ez nem jelent semmit – nyugodott meg a professzor. – Tessék, itt a szkarabeuszok – nyújtotta át az ékszer Harissonnak.. – Azt hiszem, jó üzletet csinált, hacsak a hatóságok nem csapnak le rá.

Megköszönték Wegener professzor segítségét és visszamentek Harisson szobájába.

– Te javíthatatlan fecsegő – szidta társát Susan bosszankodva. – Sohase tanuld meg, hogy tartsd a szádát? Nem kell mindenkinek az orrára kötnöd, milyen értékes ez a darab egyeseknek!

– Azt hittem, a professzor régi, bizalmas barátod – védekezett ismét a férfi, ugyanazzal, mint Omár esetében.

– Nem barátom, csak tanítómesterem és nem is olyan bizalmas. Nagy tudós, tisztességes ember, de nem lehet tudni, mennyire, ha, mondjuk, egymillió dollárról van szó. Én megbízom benne, de jobb, ha nem tud mindenről.

Harisson éppen ellentmondani készült, amikor megszólalt a telefoncsengő. Gyorsan a kagylóért nyúlt, de a lány megelőzte.

– Itt doktor Susan Dubois – szólalt bele.

– Adja Mr. Harissont! – hallott egy erőyes férfigangot.

– Ki keresi? – kérdezte Susan, akit bosszantott az ellentmondást nem tűró hang.

– Mondtam, adja Mr. Harissont! – mondta a férfi még erőyesebben. Tökéletesen, de némi akcentussal beszélt angolul.

Susan előbb ki akarta kérni magának az udvariatlan hangot, de megdondta magát és átadta a kagylót.

– Harisson vagyok, mivel szolgálhatok? – kérdezte az.

– Adom Mr. Csernyisevet – hallatszott a vonal másik végén, majd Harisson egy lassúbeszédű, kimért férfigangot hallott, erős, jellegzetes orosz kiejtéssel:

– Jevgenij Petrovics Csernyisev vagyok. – mutatkozott be udvariasan a férfi – Szeretném tudni, mit tud Zaharov professzor hollétéről? Úgy tudom magukkal volt tegnap találkozója. Nem jelentkezett nálam a megbeszélt időben.

– Tegnap este kilenckor kellett volna találkozunk, de nem volt ott – felelt Harisson, aki rögtön látta, legjobb, ha aggályait nem titkolja Csernyisev előtt. – Röviddel előtte láttuk felmenni a hajó fedélzetére, de amikor kisvártatva utánamentünk, már nem volt ott. Azóta sem látta senki. Nem tudom, mi történhetett vele.

– De én igen – válaszolta hidegen Csernyisev – És azt is tudom, ki felel érte és intézkedni fogok. Viszontlátásra, rövidesen találkozunk – búcsúzott udvariasan, de volt valami a hangjában, amittől Harissonnak borsózni kezdett a háta.

A szállók összes lakóját másnap hajnalban felébresztették a kötelességtudó recepciósök és az Abu Szimbelbe gyűlt valamennyi turista már a kora reggeli órákban ott tolongott Ramszesz fáraó nagytemplomának bejárata előtt. Ezek a turisták azért töltöttek Abu Szimbelben egy éjszakát, hogy itt láthassák meg a napkeltét.

II. Ramszesz zseniális építészei ugyanis úgy építették a hatalmas, sziklába vájt templomot, hogy a mindenkori tavaszi és őszi napforduló idején a felkelő nap első sugarai a nagy, pilléres csarnokon keresztül,

amelyet kétoldalt Ozírisz isten tízméteres szobrai szegélyeznek, besüsenek a templom legmélyébe, a bejáratától hatvanhárom méterre a hegy belsejében elhelyezkedő szentélybe és megvilágítsák a nagy fáraó, az isteni Ramszesz szobrát, aki balról Ptah teremtőisten és Amon-Ré birodalmi isten, jobbról Ré-Harakhti napisten között ül a trónján.

A tavaszi napforduló ebben az évben február 22.-re esett és a társasutazás egyik fontos programpontja volt. Azoknak, akik ezen az eseményen részt vettek, már előző nap Abu Szinbelben kellett lenniük, hogy a korai látványosságot élvezhessék. Természetesen nagyon sokan voltak és így nagy és pontos szervezőmunkát igényelt a tolongás elkerülése.

Harissonék, noha az előző napon már végiglátogatták a nagytemplom belsejét, újra végigmentek a nagy, oszlopocsarnokon, újra megnézték a hettitákkal vívott, egyébként kétes kimenetelű qádesi csata jeleneteit és végül elérték a szentélyt és benne a felkelő nap sugaraitól megvilágított szoborcsoportot.

Mielőtt újra visszamentek volna csomagjaikért a szállodájukba, ismét meglátogatták a kistemplomot is és még maradt annyi idejük, hogy körüljárják a két sziklatemplomot magába záró hegyet.

– Vajon milyen újabb meglepetésben lesz részünk, ha visszatérünk a hajóra? – kérdezte Harisson, miközben Hathor istennő temploma mögé kerültek. – És vajon ki fog újabb ajánlatokkal felkeresni?

– Hát szegény Zaharov professzor biztosan nem – mondta elgondolkozva Susan. – Mit gondolsz fog ez a Csernyisev küldeni valakit helyette?

– Nem tudom, de biztos, hogy tenni fog valamit – felelte a férfi komoran. – Ahogy ezt mondta: „azt is tudom, ki felel érte és intézkedni fogok”! Még most is megborzongok a hangjától.

Ahogy megkerülték a kiugró sziklafalat, kisebb embercsoportot láttak. Körülálltak valamit és közben izgatottan tárgyaltak. Ahogy közelebb kerültek a csoporthoz, látták, hogy amit körülállnak és amire mutogatnak, egy ember mozdulatlan teste.

– Mi történt? – kérdezte a lány az egyik férfit. – Ki ez az ember és mi történt vele?

– Nem tudom ki ez – vonogatta a vállát a kérdezett. – De azt tudom, hogy halott. A szerencsétlen biztosan felmászott a szikla tetejére – mutatott fel a magasba – valahogy megcsúszhatott és leesett.

Harisson és Susan összenéztek, azután a férfi odafurakodott a halott-hoz, letérdelt mellé és óvatosan megfordította. Majd felállt és szótlanul visszament a lányhoz, aki nem akart közelebb menni és a többiektől kissé távolabb várakozott.

– Ismered? – kérdezte az, miközben görcsösen megragadta a férfi karját.

– Ismerem – bólintott Harisson és megborzongott. – És tudom, hogy te is sejtet, ki a halott.

– Gibson?! – kérdezte Susan csaknem sikoltva.

– Az – bólintott Harisson sápadtan. – Gibson sem fog nekünk több ajánlatot tenni. Jevgenyij Petrovics Csernyisev intézkedett.

14. ÉJSZAKA A HAJÓN

(Lefelé a Níluson, napjainkban)

Úgy látszik a baleset híre futótűzként terjedt, mert percek alatt hatalmas tömeg verődött össze. Ismerősök is feltűntek közöttük. Az izgatott német nászutas pár mellett Miss Hogarty próbált lelket verni anyjába, aki sápadtan, remegve támaszkodott lányára, de ott ácsorgott a mindig mogorva Musztafa Szaid is, aki most is közömbösen, rezzenéstelen arccal szemlélte a holttestet.

– Az ajánlattevők, úgy látszik, elfogytak – mondta Harisson – miközben nézték, hogyan viszik el Gibson összeroncsolódott holttestét a sebtében ideérkezett mentők, mialatt az ugyancsak rekordidő alatt a helyszínen termő rendőrség kordont vont a „baleset” helye köré. – Tulajdonképpen nem bánom, sőt inkább örülök neki.

– Én sem bánom – helyeselt Susan – de sajnós nem hiszem, hogy akár Mr. Bernardi, akár ez a Jevgenyij Petrovics Csernyisev felhagyna szkarabeuszunk megszerzésének tervével.

– Annál kevésbé – folytatta a férfi, miközben visszaindultak a szállodába, hogy csomagjaikat összeszedve a repülőtérre induló buszra szálljanak – mert érzésem szerint Gibson meggyilkolása nem feltétlenül a szkarabeusz megszerzése érdekében történt, inkább Zaharov eltüntetésének megtorlása volt. Mert ugye te sem tételezed fel, hogy akár a professzor eltűnése, akár Gibson halála véletlen baleset volt?

– Nem vagyok olyan naiv – utasította vissza a feltételezést a lány. – Éppen ezért nem tartom olyan biztatónak a helyzetet, mint te. Úgy látszik, mind a két fél nagyon elszánt és egyik sem venné jónéven, ha a másiknak adnánk el az ékszer.

Közben beértek a szálloda halljába, ahol feldúlt idegenvezetőjük éppen magyarázta a turistacsoport addigra odagyűlt tagjainak, milyen veszélyes az előírt balesetvédelmi rendszabályok be nem tartása és a kijelölt

utakról való letérés. Lám a szerencsétlen Mr. Gibson nem tartotta be a biztonsági előírásokat és ezért életével fizetett, ami emellett rendkívül kínos az utazási irodának is.

Amikor végre az egész csoport összegyűlt, felszálltak a buszra és a repülőtérre hajtottak. A repülő indulására várniuk kellett, aminek a mindenütt feltalálható árusok vették hasznát. Harissonék is vettek egy-két isten szobrocskát, Susan pedig az egyik árusnál felfedezett kis, fémből készült szkarabeuszokat.

– Veszek tíz darabot ezekből a csinos ezüstszínű bogarakból és minden ismerősömet megajándékozom – mondta nevetve. – Legalább ha a vámosok megkérdezik, mit viszünk ki az országból, nyugodtan mondhatjuk, hogy szkarabeuszokat. De induljunk, mert lemaradunk.

Majdnem így is történt, de végül időben érkeztek és rövidesen már a repülőgépen ültek, amely ismét teljesen tele volt. A túloldali ülésről Omár integetett feléjük vidáman. Nem messze tőle Musztafa Szaid ült magába mélyedten, arcán a rá jellemző végtelen közönnyel.

Alig félórás repülés után újra Asszuánban voltak és az ottani repülőtéren várakozó autóbusz egyenesen a hajóra szállította őket. A poggyászaikat, mivel azok csak a legszükségesebbet tartalmazták, maguk hozták be, csak Mrs. Derbynek kellett segíteni, mert az öreg hölgy egy hatalmas bőröndbe zsúfolta rengeteg, nélkülözhetetlennek vélt, „legszükségesebb” holmiját. Az utasokat ismét a kapitány üdvözölte. Kérte, mindenki foglalja el régi kabinját, pihenje ki fáradságát, majd egy órára fáradjon az ebédlőbe, ahol ismét mintegy negyven féle hideg vagy meleg ételből maga állíthatja össze ebédjét.

A kötelezően felkínált hibiszkusz üdítőital elfogyasztása után a kapitány bejelentette, hogy a hajó öt perc múlva elindul Théba felé, lefelé a Níluson.

Susan és az író újra elfoglalták a hajó földszintjén egymással szemben levő kabinjukat. Harisson, akit a sorozatos korai kelés nagyon elfárasztott, azonnal a fürdőszobába ment, hogy lezuhanyozzon és ledőljön egy kicsit. Azonban alig, hogy levetkőzött, kopogtak szobája ajtaján. Dereka köré tekerte törülközőjét és kinyitotta az ajtót. Susan állt az ajtó előtt és arcán ijedség tükröződött.

– Volnál szíves beengedni – förmedt rá az ajtóban álló Harissonra és félrelökve a férfit belépett, majd az ajtót gyorsan becsapta maga mögött.

– Miért ez az izgalom – kedélyeskedett az. – Talán elfogyott a melegvíz?

– Ne idéetlenkedj – intette le idegesen Susan. – Megnézted már a bőrröndjeidet?

– Eszembe sem jutott eddig – kapott észbe Harisson. – gondolod, hogy kutattak bennük?

– Valószínűleg, mert az enyémben igen. Láthatólag összeturkálták a ruháimat a bőrröndökben. Vagy nagyon ügyetlenek voltak, vagy nem is nagyon próbálták leplezni.

– Ezek szerint nem kell aggódnunk, hogy elfogytak az ajánlattevők – gúnyolódott Harisson.

– Lehet, hogy az ajánlattevők elfogytak, de az érdeklődők biztosan nem – javította ki a lány. – Nem akarod te is megnézni a poggyászt?

A férfi engedelmességedet és kinyitotta mind a két bőrröndjét. Azután megvizsgálta az íróasztala fiókjait, végül a fürdőszoba ellenőrzése került sorra. Amíg vizsgálódott, a lány egy fotelben ülve csendesen várakozott. Amikor befejezte, Harisson is leült vele szemben és beszámolt tapasztalatairól.

– A bőrröndökön nem látszik semmi. Igaz, nem voltak kulccsal lezárva. Az íróasztal fiókjában viszont túlságosan nagy a rend. Biztos, hogy nagy rendetlenséget hagytam, mert induláskor időzavarba kerültem. A fürdőszobát viszont töviről hegyire átkutatták, még a vécé tartályba is belenéztek. Szerencse, hogy a szkarabeuszt a nyakamban hordom. Mit gondolsz, tegyünk panaszt?

– Nem sok értelme van – mondta Susan elgondolkozva. – Megkérdeznék, mi hiányzik és ha semmi, akkor azt mondják, biztosan csak egy túlbuzgó szobainas lehetett, de majd felelősségre vonják.

– Az már bizonyos, hogy az „érdeklődők” valamelyikének (vagy mindegyiknek), a hajón is vannak megbízottai. – szögezte le Harisson. – Ezek azonban valószínűleg amatőrök. De most már biztosan a profik is a hajón vannak. Tehát én – mutatott a mellére – amennyire lehetséges, magamon tartom a szkarabeuszt.

Mialatt beszélgettek az idő gyorsan elszaladt és egyszerre csak észrevették, hogy itt az ebéd ideje. Átmentek az étterembe, ahol nagy meglepetésükre Omárba ütköztek.

– Egy német csoporthoz csatlakoztam, hogy ne felejtsem el a nyelvet – magyarázkodott a núbiai. – Kiderült, hogy az én csoportom is ezen a hajón utazik. A kabinom a harmadik szinten van, 311-es. Ti melyik kabinban is laktok?

– Két külön kabinban lakunk – sietett helyesbíteni Susan – a 109.-ben illetve Ron azzal szemben a 113.-ban.

– Hallottam, hogy találkoztatok Wegener professzorral. Én is felke-
restem az öreget, ő mesélte. Azt is elmondta, hogy megmutattátok neki a szkarabeuszt. Én úgy tettem, mintha először hallanám, nem tudtam, mit mondhatok el neki.

– Jól tetted, mi sem mondtunk el neki mindent – helyeselt Harisson. – De, mivel te is ott voltál Abu Szinbelben, bizonyára hallottál a balesetről.

– Hát persze – bólintott Omár. – Az a szerencsétlen bolond felmászott a sziklára és persze lezuhant. Mindig vannak ilyen idióták, aztán csodálkoznak, hogy kitörik a nyakukat.

– Ennek azonban más törté ki a nyakát – mondta komoran Harisson.

– Hogy érted? – kapta fel a fejét a núbiai. – Ez nyilvánvalóan baleset volt!

– Ron úgy értette, hogy ez nem baleset volt – szólt közbe a lány. – Emlékszel? Mondtuk, két embertől kaptunk ajánlatot. A második ajánlattevő ez a Gibson volt, aki, ahogy te mondtad, „kitörte a nyakát”. Még mindig biztos vagy, hogy baleset volt?

– Persze, így valóban gyanús – vakarta a fejét Omár. – De ki állhat ezek mögött a bűntények mögött? Már persze, ha Zaharov eltűnését is gyilkosságnak tekintjük.

– Hát egy valakiiről már tudunk – mondta Susan, aki a dolgok ilyen komolyra fordulása után végül elhatározta, hogy a núbiait is beavatja mindenbe és beszámolt neki a Csernyisevvel folytatott telefon-beszélgetésről, valamint holmiaik átkutatásáról. – Ezért jobb, ha Ron állandóan a nyakában hordja a szkarabeuszt – fejezte be.

– Mégis csak kell lennie valami jelnek, vagy felírásnak ezen az éksze-

ren, ha ennyire meg akarják szerezni – gondolkodott hangosan Omár. – Lehet, hogy az orrunk előtt van, csak nem vesszük észre.

– Alaposan megvizsgáltam – ellenkezett Susan – sőt Zaharov professzor is sokáig tanulmányozta, Wegener professzor pedig másfél óráig a szemünk előtt vizsgálta műszerekkel, azonban egyikünk sem talált semmi ilyesmit. De hagyjuk ezt, inkább menjünk fel a felső fedélzetre.

Így is tettek. Amire felértek, a fedélzet már tele volt. A hajó lassan, méltóságteljesen siklott lefelé a folyón. Az utasok egy része a korlátnál állva figyelte a cukornád ültetvényeket, a parton halászó hosszú ruhába öltözött férfiakat és a szamarak vontatta kordékat. Mások a fedélzeten elhelyezett kényelmes székeken ülve, vagy a nyugágyakon fekvé élvezték az ebben az időszakban Európában annyira nélkülözött napsütést. Az idő gyorsan telt és délutánra megérkeztek Kom Ombóba.

Az utasokat meglepte a kikötés szokatlan módja. Ugyanis egyidejűleg több turista hajó vesztegelt a nem túl hosszú kikötőhelyen, ezért a később érkező hajók egymás mellett horgonyoztak és a partraszálló utasok több, egymás melletti hajón át jutottak csak ki a partra. Harissonéknak három hajón kellett keresztül menniük, mielőtt az utolsó hajóhídon átjutva maguk előtt találták a több mint kétezer éve épült, feltűnően jó állapotban levő iker-templomot.

Kom Ombó temploma két istennek volt szentelve. Az egyiptomi templomokra annyira jellemző, a bejárat kapu felett alacsonyabb szakasszal, úgynevezett pülonnal, mintegy kettéosztott magas és széles homlokzat mögötti, tökéletesen szimmetrikus templom baloldala Haroérisz, a sólyomfejű nagy Hórusz temploma volt, míg a másik oldal a krokodilfejű Szobek istennek volt szentelve. A másik kisebb templom Hathor istennő kápolnája, itt krokodilok múmiái is láthatók.

Már sötétedett, amikor visszaértek a hajóra, éppen a vacsora idejére. Vacsora utánra táncmulatságot hirdettek. Noha a kirándulás kifárasztotta a vendégeket, az exotikus zene, amit egy núbiai zenekar szolgáltatott, felrázta a fáradt közönséget. A táncparketten egyre több pár jelent meg és rövidesen kitűnő hangulat alakult ki.

Susan és Harisson a csoport többi tagjával ugyancsak jól szórakozott és amikor az öreg Mr. Hudson felkérte egy táncra Mrs. Hudson, a többiek elérkezettnek látták az időt, hogy elkezdjék az egymással való ismerkedést,

amit a sűrű program eddig erősen visszafogott. Harisson is felkérte a lányt, de nem kis bosszúságára néhány lépés után Omár jelent meg és udvariasan bár, de határozottan lekérte tőle. Harisson azonban azonnal elégtételt vett magának és táncra kérte a csinos Miss Hogartyt, aki anyjával az asztal végén üldögélt. Mrs. Hogarty láthatólag nem nagyon örült, hogy beszélgető partnerét elvették tőle és csak akkor derült fel, amikor Mr. Hudson a táncban kifáradt nejét leültetve odalépett hozzá és őt is táncba vitte. Miután hölgyválasz is volt, egyik csinos amerikai útitársnője fel akarta kérni az egyik sarokban meghúzódó Mr. Musztafa Szaidot, ám az udvariasan bár, de határozottan visszautasította.

Közben Harisson a bárpulthoz ment és egy tálcán több pohár koktéllal tért vissza az asztalukhoz. Addigra visszakapta a táncból kihevült Susant is, akinek a többiekhez hasonlóan ugyancsak jól esett a hűsítő ital. Jégkocka ugyan nem volt benne, mert az csapvízből készül, amit Egyiptomban nem célszerű meginni, de az italban levő banán és alkohol kellemes aromája jelentősen emelte a hangulatot

A multság éjfélig tartott, majd a közönség jó hangulatban szétszort. Susan és Ron is jókedvűen tértek vissza kabinjukba. Az ajtó előtt elbúcsúztak és mindketten szinte azonnal aludni tértek, hogy jóleső fáradságukat kipihenjék.

Harisson lefekvés előtt habozott, hol helyezze el az ékszert. A láncra fűzött, tömör türkizből készült, nem kis súlyú szkarabeusz egész nap húzta a nyakát, mégis habozott, hogy kitegye-e éjjeli szekrényére. Végül döntött és a párnája alá tette. Leoltotta a lámpát és szinte azonnal álomba merült.

Azt álmodta, hogy a Ramszesz kolosszusokat nézi Abu Szimbelben. Erősen sütött a nap egyenesen a szemébe, olyan fényesen, hogy felriadt tőle. Kinyitotta a szemét és rájött, hogy az ágyában fekszik. Az erős fény megszűnt, helyette ide-oda világító fénycsóvát látott. Emellett halk kaparászást is hallott és rájött hogy valaki zseblámpájával körbe világítva keresgél a szobában. Nyilván az előbb a szemébe világított, attól ébredt fel.

Szeme rövid idő alatt megszokta a sötétséget és ki tudta venni a karcú, sí-maszkot viselő alakot, aki lámpájával minden zugba bevilágítva kutat valamit, nyilván nem mást, mint az ékszert. A fénycsóva lassan fe-

léje közeledett, a behatoló egyre közelebb jött hozzá. És egyszerre ismerős szagot érzett, a kloroform édeskés illatát.

Hirtelenében nem tudta, mit tegyen. Gyorsan félig lehuntya a szemét, úgy tett, mintha aludnék, miközben kezével a párna alatt görcsösen megmarkolta láncot, amire a szkarabeusz volt felfűzve. A betörő egész közel lépett hozzá és az egyik kezével arcára készült nyomni a kloroformmal átitatott rongyot.

Hirtelen kirántotta a párna alól a láncra fűzött nehéz tárgyat és teljes erejéből a sí-maszkos arc közepére sújtott. A támadó hátratántorodott, furcsa, hörgésszerű nyöszörgést hallatott és a zseblámpát eldobva, az ajtót nyitva hagyva maga után, támolyogva kimenekült a szobából.

15. A SZKARABEUSZ TITKA

(Hajóúton Théba felé, napjainkban)

Harisson kiugrott az ágyból és a villanyt felgyújtva kirohant a folyosóra a betörő után, de az addigra eltűnt. A zajra a környező kabinok lakói közül többen felébredtek és sok ajtóban álmos fejek jelentek meg. Természetesen Susan is felébredt és kijött a folyosóra. Harisson nem akart fel-tűnést kelteni, ezért visszahúzódott a szobájába, mintha nem is onnan származott volna a zaj. A többiek, miután semmi rendkívülit nem tapasztaltak, szintén visszavonultak. Azután, hogy minden ajtó becsukódott, a lány csendesesen besurrant Harisson szobájába, ahol a férfit egy karosszékekben találta, még mindig remegve az izgalomtól.

Megdöbbenve hallgatott, amíg Harisson töviről hegyire elmesélte a betörés történetét.

– Az biztos, hogy ez a betörő nem egy megvesztegetett szobainas volt, hanem profi – fejezte be az elbeszélést. – Biztos elaltatott volna, ha nincs a szkarabeusz a kezem ügyében.

– Szóval a szkarabeusz mentett meg? – kérdezte a lány.

– Saját magát mentette meg, engem csak az elaltatástól – mondta Harisson, kissé nyugodtabban. – Tényleg, meg kéne nézni, nem sérült-e meg az ütéstől – tette hozzá aggódva.

Felvette a padlóról az ékszert, ahová esett és átadta a lánynak. Az vizsgálgatni kezdte, majd felkiáltott:

– Hát sajnos megsérült, ha nem is helyrehozhatatlanul – állapította meg. – Maga bogár szerencséire teljesen épen maradt, de félig levált az arany alaplemez, amire fel volt erősítve.

Átadta Harissonnak, aki szintén megvizsgálta.

– Nem nagy hiba. Kis vörösréz rudacskákkal erősítették a türkizből készült test aljába, ezekből néhány kiszakadt az ütéstől. Legjobb lesz, ha

először levesszük az egész alaplemezt, azután meglátjuk, hogy tudnánk újra visszaszerelni.

– Jó, de ezt inkább reggel csináljuk! – helyesbítette a tervet Susan. – Addig is aludjunk rá egyet. Jó éjszakát – búcsúzott és elindult kifelé, de a férfi utána szólt:

– Mondd, te nem félsz egyedül?

– Miért félnék – kérdezte meglepve a lány. – Ma éjjel már biztosan nem jönnek vissza.

– Sohase lehet tudni. Én félek egyedül – mondta nevetve Harisson, azután elkezdett vacogni. – Látod? A fogaim is összeverődnek. Jó lenne, ha itt maradnál éjszakára és megvédenél.

– Rendben van, megvédlek – nevetett Susan. – De engedd meg, hogy előbb bezárjam a saját szobámat.

Az elszenvedett izgalmak ellenére Harisson ébredt először. A lány még az igazak álmát aludta, láthatólag jobban igénybe vették az éjszaka eseményei. Harisson felkelt, elhúzta a függönyt a kabin ablaka előtt. Odakint még csak most kezdett derengeni. Kiszedte párnája alól a biztonsági okokból újra elrejtett szkarabeuszt és megkísérelte az elgömbült alaplemezt kézzel kiegyengetni. Miután ez nem sikerült neki, a laptop-jához tartozó kis csavarhúzóval próbálta a lemezt leszedni. Hosszas kísérletezés után ez sikerült is.

Örömmel állapította meg, hogy a bogár teste teljesen sértetlen maradt, az elgömbült puha arany lábakat pedig könnyen vissza tudta gömbíteni eredeti alakjukra. Ezután a leszedett, vastag alaplemezt vette szemügyre és meglepetéssel állapította meg, hogy az két részből áll. Az alul levő, meglehetősen vastag aranylemez és a test között még egy, vékonyabb, láthatólag vörösréz-ből készített lemez helyezkedett el, úgy, hogy az aranylemez széleit visszahajtották rá. A rézlemez többi részét a bogár türkiz teste takarta, ezért nem vette eddig senki észre. Az ütéstől azonban a két lemez egy helyen szétvált. Harisson óvatosan kettéválasztotta őket, majd egymás után külön-külön megvizsgálta a két lemezt.

Az aranylemez önmagában nem okozott meglepetést: Csak az egyik felén volt írás, a már ismert és lefordított hieroglifák, amit Tutankhamon íratott felesége számára.

Annál érdekesebb volt a rézlemez. Az egyik oldalát óegyiptomi hieroglif írással írt sűrű szöveg töltötte meg. A másik oldalán valami rajzféle volt. Az író sokáig nézte, de nem tudta semmilyen tárggyal, állattal vagy személlyel összefüggésbe hozni. A rajz körül ugyancsak hieroglif írásjelek voltak, nem sorban, hanem elszórtan, de egymással párhuzamosan.

Miután nem tudott rajtuk eligazodni, Harisson abba akarta hagyni a vizsgálódást, de jobb ötlete támadt: elővette digitális fényképezőgépét és lefényképezve a lemezeket, meg persze magát a sérült szkarabeusz ékszer, a képeket bevitte számítógépébe.

Eközben lassan Susan is felébredt.

– Hát te mit csinálsz? – kérdezte meglepetve, amikor a férfit az ágy helyett az asztalnál látta.

– Megfejtettem a szkarabeusz titkát – válaszolt az író, megsejtve a felfedezett írás jelentőségét.

Susan úgy kiugrott az ágyból, mintha kígyó csípte volna meg és Harisson mellett termett.

– Szétszedted az egészet – mordult haragosan a férfire, megpillantva a szkarabeusznak az asztalon szanaszét heverő részeit.

– Szét bizony és ezt találtam – mutatta büszkén Harisson a rézlemez. – Ez lehet az az írás, amiről Zaharov professzor beszélt, ami valamilyen, eddig feltáratlan sír helyére utal....

– És ami miatt két embert megöltek, téged pedig múlt éjjel megtámadtak – vágott közbe a lány.

Mindketten megbűvölve meredtek a rézlemezre. Susan, aki, ha nem is nagyon, de azért valamennyire járatos volt a hieroglifák olvasásában, nagyítóval a kezében leült az asztal mellé és valamennyi lámpát meggyújtva elkezdte tanulmányozni a rézlemez. Harisson ezalatt kényelmesen lezuhanyozott, megborotválkozott, felöltözött, majd odaállt a kabin ablakához és nézte a folyó partján elterülő tájat, amit kelő nap élesen megvilágított és ami lassan, de folyamatosan változott, ahogy a hajó kényelmesen úszott lefelé a Níluson.

Egy idő után megunt a nézelődést és órájára pillantva odaszólt a lánynak, aki még mindig mélyen elmerült a lemezek tanulmányozásában.

– Ha még egy félóráig nem megyünk át az étterembe, nem fogunk reggelit kapni – mondta sürgetően. – Kérlek, fejezd már be!

– Különben mire jutottál? – tette hozzá kis idő múlva, miután Susan nem válaszolt a sürgetésre. – Mennyit tudtál meg, sokat, vagy keveset?

– Is-is – felelt a lány, letéve kezéből a nagyítót.

– Volnál szíves ezt kissé konkrétabban kifejtteni – mondta türelmetlenül az író, akit bosszantott a gyakran használt, pongyola szófordulat.

– Keveset, ha azt kérdezted, mennyire sikerült a szöveget megfejtennem a lemez alsó oldalán, amelyik a külső arany lemezen feküdt – számolt be Susan az elvégzett munkáról. – Nyilvánvaló hogy egy hely megközelítését írták le, ami megerősíteni látszik Zaharov professzor azon állítását, hogy az egy sír, talán tényleg egy még feltáratlan sírhelye. Csak szó, illetve mondat töredékeket értettem meg a szövegből, például mindjárt az elejét, azután a következőket:

*„Menj el a templomba, amit én ...,
menj a legnagyobb királynő ..... keresd .... azt..... mozdítsd
..... a nagy .....megtalálod, ami .... nem találsz meg
menj az ország ..... temploma mellett felfelé
a kitaposott úton. .... a legmagasabban
..... le a városra .... nagy obelisztk .....
én emeltettem .... a teve púpját. .... az oroszlán
feje..... utasítások szerint”.*

– Ez szép munka, de persze ezzel még tényleg nem jutottunk sokra – állapította meg Harisson. – És mi az, amit soknak nevezel?

– Ami soknak nevezhető, azt a rézlemez felső oldalán találtam – mondta diadalmasan a lány. – A rézlemez felső oldalán, amelyre visszahajtották az aranylemez széleit, több egymással látszólag nem összefüggő felírás található. Szerepel az a szó, hogy sír, meg az, hogy eltemetés. Van egy név, amit nem tudtam ugyan megfejtteni, de lehet rá következtetni, mert mellette áll, hogy építész és egy kartus, ami, szerintem, majdnem biztos, hogy Hatsepszut királynőé. Mivel az ő sírját megtalálták, másnak, egy főrangú embernek a sírjáról lehet szó, mégpedig a fáraóként uralkodó királynő híres építészéé: Szemenmuté.

– Azt is megfejtetted, mit ábrázol a rajz? – kérdezte izgatottan a férfi.

– Annyit mindenesetre, hogy az egy térkép – mondta büszkén Susan. –

Persze, hogy hol van az a hely, nem lesz könnyű megállapítani, de biztos, hogy összefügg a másik oldalon levő szöveggel.

– Ezt tehát nyilvánvalóan nem tudjuk magunk megfejteni – állapította meg az író. – Valakivel meg kell tehát osztanunk, amit tudunk.

– És persze, amink van – tette hozzá Susan. – Juttassuk el ezeket az információkat Wegener professzornak. Csak azt nem tudom, hogyan? – vakarta meg a fejét.

– Egyszerűen – diadalmaskodott most a férfi. – Én ugyanis még kora reggel lefényképeztem a lemezeket és bevitettem a laptopomba. Csak keresni kell valahol internet hozzáférést. A hajón kell ilyennek lennie, legalább a rádiószobában. De javaslom, menjünk már enni, mert piszok éhes vagyok.

Így is tettek: Harisson a hóna alá csapta laptopját és elindultak az étterem felé. A szétszedett szkarabeuszt most a lány retiküljébe tették, mivel így nemigen lehetett volna a férfi nyakába akasztani.

– Remélem, nem tépik ki a kezedből – vigyorgott a lányra Harisson. – De vigasztaljon a tudat, hogy, ha mégis, a tolvaj nem tud messzire szaladni.

Az étteremben csaknem mindenki ott volt a csoportból, csak Mrs. Hogarty és Miss Hogarty hiányzott.

– Úgy látszik, megártott neki a sok tánc – tett gúnyos megjegyzést Susan, mert már előző este is bosszantotta, hogy Ron sokat táncoltatta a csinos fiatal lányt.

Végzőra Miss Hogarty mégis megérkezett. Elég nyúzott volt, elpanaszolta, hogy anyjának egész éjjel a foga fáj és őt sem hagyta aludni. Közvetlenül utána Mr. Musztafa Szaid is belépett az étterembe. Arca fel volt dagadva, fel volt kötve az álla.

– Csak nem fájdukt meg a maga foga is? – kérdezte Miss Hogarty, amikor megpillantotta.

Az egyébként is mogorva, szófukar arab most sem válaszolt, csak bosszúsan bólintott és elfordult.

– Úgy látszik a fogfájás járványszerűen terjed – jegyezte meg újra rosszmájúan Susan.

– Nem a fogam fáj, csak bevertem a fejemet – fordult feléje Musztafa Szaid rosszkedvűen és leült az asztalához.

Az előcsarnokban találkoztak idegenvezetőjükkel is. Az arab lány közölte velük, hogy egy óra múlva kikötnek Edfuban.

Reggeli után Harisson bekopogott a hajó rádiófülkéjébe és kérte a rádiós tisztet, hogy egy e-mailt küldhessen a professzornak. A rádiós azonban a kapitányhoz irányította, aki viszont minden további nélkül engedélyezte, így végül visszatérve a rádiós fülkébe, sikerült a lemezekről készített felvételeket elküldeni Wegenernek. Eközben Susan találkozott Omárral, de nem mondta el neki, mit fedeztek fel.

Még volt annyi idejük, hogy az ékszert a lemezek kiegyengetése és kisimítása után visszaállítsák eredeti állapotába, így ismét Harisson nyakába akasztva vitték magukkal Edfu templomának megtekintésére.

A Horusznak szentelt templom csaknem teljesen tökéletes állapotban maradt meg. Noha a festés nagy része lekopott, a falak domborművei tökéletes állapotban maradtak meg és az egyiptológusok kitűnő forrásanyagra tettek szert a szertartások lefolytatásának tanulmányozására. Harisson és Susan végigmentek az áldozatok termén, ahol a király és királyné Horusznak és Hathor istennőnek áldozatot bemutató domborművei láthatók, megcsodálták Ré trónusának kápolnáját, Ozirisz sírját és a templomkörzet külső részeinek megismerése után ismét több, egy-egy mellett horgonyzó hajón keresztül tértek vissza saját hajójukra.

Alig értek vissza kabinjukba, amikor a rádiós bekopogott. Wegener professzor e-mailjét hozta, aki közölte, hogy a küldött képek nagyon érdekesek, mikorra Thébába érnek ő is ott lesz és találkozni akar velük.

– Úgy látszik, jól haladunk – állapította meg a lány elégedetten. – tudod mi az érdekes? Az, hogy a támadás óta senki sem zaklat minket, még a kabinunkat sem kutatják át. És jó alkalom lett volna Edfuban ránk támadni, hiszen többször is egyedül voltam egy üres teremben, ahogy te is. Lehet, hogy megijedtek és lemondtak a szkarabeusz megszerzéséről?

– Lehet – válaszolta gúnyosan Harisson. – De az is lehet, hogy már nincs szükségük rá?

– Ezt hogy érted? – kérdezte meglepve Susan.

– Úgy, hogy a kezükbe került a Wegener professzornak küldött e-mail – vigyorgott a férfi – és most éppen a hieroglifák megfejtésével foglalkoznak.

16. ÚJABB TALÁLKOZÁSOK

(Hajón Edfutól Esznáig, napjainkban)

Harisson gúnyos megjegyzése telibe talált. Susan egészen elsápadt a gondolatra, hogy minden óvatosságuk esetleg hiábavaló volt.

– Ezt nem mondhatod komolyan – kiáltott felháborodva. – Ugye csak viccelsz? – faggatta tovább reménykedve a férfit.

– Csak tréfáltam, de sajnós ez az eshetőség fennáll – válaszolta komolyra fordítva a szót Harisson. – Egy üzenetet lehallgatni ma már minden középiskolás diák tud. Csak akkor lett volna biztonságos, ha kódoltam volna, de akkor a professzor sem tudta volna elolvasni. – Kicsit elgondolkozott majd folytatta: – A professzor biztosan nem, de egy hekker biztosan.

– Hát már sohasem lehetünk biztonságban? – siránkozott a lány, aki-nek az új felfedezés okozta lelkesedését egy pillanat alatt lehűtötte a tudat, hogy ennyire ki vannak szolgáltatva.

– A „biztonság” szót – oktatta ki az író – egyszer s mindenkorra töröld a szótáradból. Én már régen rájöttem, hogy abban a pillanatban, amikor megvettem ezt a bogarat attól a szerencsétlen fiútól, számomra megszűnt a biztonság. Számodra pedig akkor, amikor először megmutattam neked.

Egy darabig csend volt, mind a ketten gondolataikba merültek.

– Az információ már biztosan eljutott a professzorhoz – folytatta Harisson rövid gondolkodás után – de nem gondold, hogy biztonság kedvéért nekünk is meg kellene próbálnunk megfejteni ezeket a hieroglifákat?

– Mondtam már, hogy egyedül nem tudom megfejteni őket – boszszankodott Susan. – Azért juttattuk el az anyagot a professzorhoz.

– És ha neki sem sikerül? Vagy ha őt is megölik? – tamáskodott a férfi. – Mindenképpen nekünk is próbálkoznunk kell vele. Te egészen jól ha-

ladtál a megfejtéssel, csak kicsi az önbizalmad. Nem akarsz még valakit bevonni a munkába? Például ezt az Omárt?

– Akire te féltékeny voltál? Úgy látszik, belé szerettél! – gúnyolódott a lány. – Lehet, hogy nekem kellene féltékenynek lennem? Különben a szkarabeusz a tiéd, te vásároltad, azt vonsz be, akit akarsz. Legfeljebb többekkel kell majd osztoznod az esetleges hasznon. Nem hiszem, hogy Omár jobban meg tudná nálam fejteni ezeket a szövegeket.

– Úgy látom, megsértődtél – nevetett Harisson. – Omárt elsősorban nem azért akarom bevonni, mert az ő tudásában jobban bízom, mint a tiédben. Lásd be, még ha meg is fejtjük, akarom mondani meg is fejtetted a szövegeket, hasznosítani, azaz a sírt feltárni magunk nem tudjuk, akkor pedig újabb osztozkodásra lesz szükség. Omár mégis idehaza van, vannak ismerősei, hátha ebben is tud segíteni.

– Jó, lehet, hogy igazad van – bólintott Susan. – Talán valóban szükség lehet Omár segítségére. Ha ugyanis a szkarabeuszon lévő szöveg alapján megállapítható egy feltáratlan sír helye, szükséges valaki, aki a feltárás jelentős költségeit viseli. Nem tudom Wegener professzornak vannak-e megfelelő kapcsolatai.

– Ezt hamarosan megtudjuk – bólintott Harisson. – holnap találkozunk vele Thébában. Én mindenesetre idehívom Omárt.

– Rendben van – egyezett bele a lány rövid gondolkodás után, de ne említs neki, hogy Wegener professzorral is kapcsolatba léptünk már.

Harisson felment a hajó harmadik emeletére Omárért. Szerencséje volt, a núbiai éppen akkor tért vissza kabinjába a felső fedélzetről, ahonnan a Nílus partján elterülő tájat nézte. Röviden elmondta neki mi történt éjszaka és mit fedeztek fel. A fiú a merénylet hallatára csak a fejét csóválta, de arra a hírre, hogy végre találtak egy sírhely hollétére utaló leírást, egyszerűen izgalomba jött.

– Ez fantasztikus – kiáltotta, majd pillanatok alatt összeszedett minden segédeszközt, amiről azt gondolta, segítségére lehet a szöveg megfejtésében és lerohant Harissonék kabinjába, olyan gyorsan szedve a lábát, hogy kísérője alig ért a nyomába. Meglátva az asztalon a már teljes pompájában helyreállított szkarabeuszt, rögtön nekiesett, hogy újra szétzedje. Harissonnak szinte ki kellett tépnie kezéből a nyakéket közben

elmagyarázva, hogy semmi szükség a bogár szétszedésére, hiszen a számítógépben minden felirat és rajz róla hozzáférhető, az eredetinel sokkal jobban olvasható és áttekinthető minőségben. Susan az egész jelenet alatt szóhoz sem jutott, csak hangosan nevetett.

A núbiai végre nekiláthatott az eredeti szöveg megfejtésének, összehasonlítva azt a lány által már megfejtett szavakkal. Mintegy órai megfeszített munka után, amelynek során Omár sűrűn folytatott eszmecserét Susannal, a lány által eredetileg megfejtett szöveg kiegészítve a következő alakot öltött:

„Menj el a templomba, amit én építettem, menj a legnagyobb királynő temploma Hathor kápolnájába hátul és keresd a képem alatt a kerek követ. Mozdítsd el a nagy követ, alatta meglátod, ami nélkül nem találsz meg, amit keresel. Menj az ország egyesítőjének temploma mellett felfelé a kitaposott úton. Menj felfelé, amíg a legmagasabban vagy. Nézz le a városra és menj a nagy obeliszk irányába, amit én emeltettem a helyére, amíg eléred a teve púpját. Alatta ott van az oroszlán feje. Cselekedjete a templomban talált utasítások szerint”.

– Hát ez már egészen más – jegyezte meg Harisson, aki eddig egy karosszékekben ülve figyelte a másik kettő munkáját, miután Omár felolvasta a megfejtett szöveget. – Büszke vagyok rá, hogy két ilyen okos emberrel hozott össze a sors. Azt hiszem, most már csak pénzt kell szerezni, hogy összeállítsunk egy kis csapatot a sír feltárására.

– Meg persze hatósági engedély – jegyezte meg rosszkedvűen Susan.

– Arra nincs szükség – jelentette ki a másik kettő meglepetésére Omár. – Ez nem ásatási terület. Egyiptomban bárkinek joga van sétálgatni és lyukakat ásni a homokba vagy sziklába. Persze, ha véletlenül talál valamit, amiről azt hiszi műkincs, azt be kell jelenteni. De ha nem tudja, műkincs-e, amit talált? ....- folytatta és gúnyosan nevetett.

– Azért ne gondoljátok, hogy olyan egyszerű lesz odatalálni – szólt közbe Susan. – Ne felejtsetek el, hogy ez a leírás és ez a térkép több, mint háromezer évvel ezelőtt készült. Azóta történt egy és más erre felé.

– Nem beszélve arról, megtaláljuk-e a nagy követ, ami alatt további utasítások vannak – csatlakozott a lányhoz Omár.

– Ne legyetek ilyen pesszimisták – vigasztalta társait az író. – Carternek tizedennyi információ sem állt rendelkezésére és mégis megtalálta Tutan-khamon fáraó sírját.

– Igaz, de nyolc év alatt – rontotta tovább a hangulatot a lány.

Annyira el voltak merülve a munkában és a vitatkozásban, hogy közben észre sem vették, hogy a hajó már vagy negyedórája megállt. Akkor vették csak észre, amikor kopogtak az ajtón és az idegenvezető nyitott be.

– Bocsánat a zavarásért – mondta – Esznában vagyunk és aki akar, kiszállhat, hogy megnézze a templomot. Itt maradunk egy-két órát, mielőtt tovább megyünk. Szálljanak ki, meglátják érdemes.

Ahogy köszönetet mondtak a kedves arab lánynak, mindhármuknak feltűnt a mintegy fél méterrel az idegenvezető mögött ácsorgó Musztafa Szaid hórihorgas alakja, aki, amikor az ajtó kitárult, közelebb lépett, miközben szemével kíváncsian végigpásztázta szobát

Az arab lány elköszönt, de mialatt becsukta maga után az ajtót, Musztafa még egyszer gyorsan és alaposan körülnézett.

– Fura alak ez a Musztafa Szaid – mondta Susan és kissé megborzon-gott. – Mindig úgy érzem, hogy a nyomunkba jár. Ahogy most is körül-nézett itt a kabinunkban!

– Tényleg furcsa fickó, nekem is gyanús – bólintott egyetértően Haris-son. – Bárhol történik valami, ő mindig ott van a közelben.

– Nem vagytok kissé paranoiások? – kérdezte nevetve Omár. – Sze-rintem rendes fickó, csak egy kicsit zárkózott.

– Nem vitatkozom – mondta Harisson – inkább azt javaslom, men-jünk ki mi is a partra, egyelőre elég volt a munkából.

Lementette az egész anyagot egy pendrive-re és kikapcsolta a ké-szüléket.

– Nekem is elég volt, fáradt vagyok – mondta Omár. – Nem megyek ki veletek a partra, én már voltam Sesznában, inkább alszom egyet. Va-csoránál találkozunk és utána folytatjuk.

Ezzel mindannyian egyetértettek és befejezve a munkát, ők is csatla-koztak a társalgóban gyülekező, partraszállni szándékozó turistákhoz,

azokhoz, akik a délutáni szieszta helyett a kis város egyetlen, de annál értékesebb ókori templomát akarták megtekinteni. Elég sokan azonban a hajón maradtak, főleg a hölgyek, így Mrs. és Miss Hogarty, Mrs. Derby, de a hajón maradt a német nászutas pár, sőt Musztafa Szaid is.

Amikor Susan és Harisson elindult kifelé, meglepetés érte őket. A hajóhíd nem a partra vezetett, hanem egy másik hajóra, amelyik közvetlenül mellettük horgonyzott. Onnan még két hajón kellett átmenniük, mire a partra értek. A partról azután látták, hogy a kis város kikötőjében legalább tizenöt, turistákat szállító hajó horgonyoz egymás mögött, illetve egymás mellett. Mint kiderült, társaik számára ez nem volt újdonság. Ahogy közeledtek a városhoz már messziről látszott a sok hajó, csak ők nem vették észre, annyira el voltak a munkában merülve.

Átmenve a hajóhidakon egyenesen a kisváros bazárjában találták magukat. Az út mindkét oldalán szuvenír árusok kínálták szépkülsejű, gondosan kidolgozott emléktárgyaikat: tányérokat, amelyeken fáraók és istennők voltak láthatók, hamisított papiruszra festett hasonló tárgyú jeleneteket és gipszből vagy valamilyen kerámiából készült fáraó és istenszobrokat, különösen Tutankhamont és Kleopátrát ábrázolókat.

Maga a templom a bazár után egy, mintegy tizenöt méter mély gödörben volt látható. Ilyen mélyre leásva futballpálya nagyságú területet hoztak létre, amelynek alján állt a tökéletes épségben megmaradt templom papirusz-level díszítésű oszlopaival. A mintegy kétezzer-ötszáz éves oszlopok festése, a kék, piros zöld, sárga színek is szinte érintetlen szépségükben maradtak meg.

A meredek vaslépcsőn lefelé elől Harisson ment. Susan magas sarkú cipőjében óvatosan követte, időnként meg-megbotolva. Egyik ilyen botlásnál csaknem elvesztette az egyensúlyát, csak a szorosan mögötte haladó férfi segítsége mentette meg attól, hogy az előtte haladó íróra ne essen. A férfi gyöngéden, de erősen elkapta mindkét karját.

– Nincs mit, ez természetes kisasszony – válaszolta, amikor a lány ijedten hálálkodni kezdett. – Nekem most ez a feladatom, hogy magára vigyázzak.

Susant meglepte, amit az ismeretlen mondott. Hátrafordult és egy fiatal, jó megjelenésű férfit látott, aki kissé gúnyosan, de barátságosan közvetlenül az arcába mosolygott.

– Igen, így van! – erősítette meg előbbi mondatát és a lány csak akkor vette észre, hogy furcsa kiejtéssel beszél. – Magára kell vigyáznom, meg arra az úrra – mutatott Harissonra. – Mit szólna Mr. Csernyisev, ha bármelyikük kitörné a nyakát, mielőtt vele találkozott volna?

A mondat tréfásan hangzott, de nem zárta ki annak lehetőségét, hogy Mr. Csernyisev nem sokat törődne azzal, ha találkozásuk után törné ki a nyakukat. Ezalatt mindketten leértek, ahol Harisson már várta őket.

– Az úr Mr. Csernyisev megbízottja, Ron – mutatta be az idegent a lány Harissonnak – Mr...mi is a neve? – kérdezte, de az csak biccentett.

– Örvendek – mondta. – Kérem, fáradjanak velem!

Azzal sarkonfordult és elindult a templom oszlopsorai felé. A meglepődött Susan és társa szóltanul követte. Ahogy beléptek a templomba a ragyogó napfényről, úgy érezték, mintha hirtelen egy sötét szobába léptek volna. Vezetőjük a harmadik oszlopsornál megállt. Az oszlop mögül magas, jólöltözött, aranykeretű szemüveges férfi lépett elő. Barátságosan mosolygott, de tekintetéből valami különös hidegség sugárzott.

– Jevgenyij Petrovics Csernyisev vagyok. – fordult Harissonhoz. – Telefonon már volt szerencsék beszélni egymással. Mint akkor jeleztem, ismét találkozunk. De menjünk talán egy kevésbé látogatott helyre.

Odébb mentek és megálltak a templom egy sötét, félreeső sarkában

– Azt hiszem, felesleges volna elmagyaráznom, miről akarok önökkel beszélni – mondta Csernyisev.

– Én is azt hiszem – válaszolt a férfi helyett Susan. – Zaharov professzor világos ajánlatot tett.

– A professzor, azaz a megboldogult professzor, kiváló szakember és nagyon racionális elme volt – bólintott az orosz.

– Bizonyos benne, hogy meghalt? – kérdezte szorongva Susan. – Noha a körülmények alapján gyanítottuk, én még mindig reménykedem, hogy előkerül.

– Már előkerült – mondta hidegen a milliárdos. – Itt fogták ki a holttestét tegnap reggel. Előbb ért Esznába, mint mi – tette hozzá cinikusan vigyorogva, de azután elkomorodott. – Elnézést a rossz viccért, higgyék el, nagyon sajnálom szegényt és nagyon hiányzik a munkája is.

– Mi történt vele? – kérdezte a lány megrendülve. – Beleesett a Nílusba?

– Nem a vízbe fulladt, egy, a fejét ért ütés okozta a halálát. A vizsgálat szerint baleset volt.

– Maga szerint is? – kérdezte Harisson.

– Baleset? – kérdezett vissza komoran az orosz. – Csak nem hiszi el ezt az ostobaságot? Gyilkosság volt, jól szervezett gyilkosság. De – fordult ismét Harissonhoz – mi a válasza ajánlatunkra? Úgy tudom maga a tulajdonos.

– Konkrét ajánlatot nem kaptunk – vette át a szót Harisson. – Zaharov csak annyit mondott, hogy a szkarabeuszt, mert hiszen nyilván arról van szó hat számjegyű összeget ajánlanak.

– A professzor nagyon értékesnek találta az ékszt, de én is szeretném látni, mielőtt bármit ajánlanék érte.

Harisson összenézett a lánnnyal. Az bólintott, mire a férfi kigombolta az ingét, leakasztotta nyakából azt és a milliárdos kezébe adta. Csernyisev hosszan vizsgálta a szkarabeuszt, majd átadta a kíséretében lévő fiatalabb társának. Az is alaposan megnézte, a fejét csóválta, majd mondott valamit a főnökének oroszul

Csernyisev bólintott és visszaadta gazdájának az ékszt.

– Hiába, a professzor nélkül nem sokra megyünk. Zaharov nagyon réginek és nagyon értékesnek találta ezt a darabot. Én is annak látom, de én igazában nem értek hozzá. Jurij – mutatott társára – szakember ugyan, de persze nem olyan, mint a professzor volt. Bár az eredetit önök közben ki is cserélhették, de nem hiszem, hogy át akarnának verni. Nem mernék a történetek után – rázta a fejét és a lány felé fordulva olyan szúrós tekintettel nézett a szemébe, hogy az összerezzen.

– Nézzék – mondta kis gondolkodás után – őszinte leszek. Elhiszem, hogy ez a bogár az eredeti és nagyon értékes, de nem ér százezreket. De, ahogy én tudom, kell lenni rajta valamilyen feliratnak, ami egy sír helyére utal. Azt kell valahogy megtalálni rajta. Ehhez pedig újabb szakértőre van szükség. Rövidesen újra találkozunk – mondta, kezét nyújtott és távozott a fiatal orosz kíséretében.

– Szerencse, hogy nem tudnak a rézlemezről – suttozta Harisson a lány fülébe, miután meggyőződött róla, hogy elmentek.

Megnyugodva nekiindultak, hogy végre megsejleljék az ókori templo-

mot, de alig mentek néhány lépést, egy rekedt hang szólt utánuk. Megfordultak és egy kis vékony emberkét láttak

– Ne siessenek már annyira – mondta az illető – vagy csak az oroszokkal hajlandók beszélgetni?

– Kicsoda maga és mit akar? – förmedt rá Susan idegesen.

– Szegény, megboldogult Gibson barátja és munkatársa vagyok, Mr. George Fisher, a Gibson és Fisher detektív iroda főnöke, Minnesotából – mondta büszkén a kis ember. – Maguk után jöttem, de addig nem mertem a közelükbe menni, amíg azok – mutatott az oroszok után – el nem mentek. Nem szeretnék szegény Gibson kollégám sorsára jutni.

– Miért jött utánunk? – kérdezte Harisson. – Mit akar tőlünk?

– Azt a bizonyos bogarat türkizből. Azt mondják, valami nagyon fontos felirat van rajta, ami egy itteni helyre utal. Meg fogok szervezni egy találkozót egy tudóssal, ha az megtalálja az írást, nagy pénz üti a markukat. Csak jelezni kívántam, hogy itt vagyok – fejezte be. Búcsút intett és távozott, egy pillantást sem pazarolva a műemlékekre.

Harissonék még félórát töltöttek Esznában, majd visszamentek a hajóra, hogy még pihenhessenek egy kissé vacsora előtt. A férfi szobájába mentek, hogy a felfedezett szöveget újra megnézzék. Mielőtt beléptek, Harisson megnézte az óráját. Tizenöt óra negyvenkét perc volt. Meglepetésükre az asztalon hagyott laptopot bekapcsolva találták.

– Hogy lehetsz ilyen felületes? – támadt Susan az íróra, de az csak meredten nézte a képernyőt, amelyen ez állt:

A SZKARABEUSZ KÖNYVTÁR /
RÉZLEMEZ FÁJL MÁSOLÁSA
SIKERESEN BEFEJEZŐDÖTT

17. KALAND A TEMPLOMVÁROSBAN

(Karnaki templom, napjainkban)

– Nem kódoltad a hozzáférést? – kérdezte bosszúsan Susan.

– Dehogynem! – védekezett Harisson. – Omáron kívül senki sem ismerte a kódot.

– Akkor csak ő lehetett – mondta döbbenten a lány. – Lehet, hogy ezért nem jött ki velünk a partra. Ez is neked köszönhető, te erősködtél, hogy beavassuk és vonjuk be a munkába.

– De ennek semmi értelme! – ellenkezett az író. – Hiszen a szöveget ő fejtette meg ..... Úgy értem, te meg ő – mondta zavartan, látva a lány gyilkos tekintetét. – Ha akarta volna, már délelőtt lemásolhatta volna.

– Lehetséges, de nekem mégis gyanús. Ezentúl ne avassuk be semmibe!

– Nem lesz könnyű, de megpróbálom – csóválta a fejét Harisson. – Nem tudjuk ki másolta le a szkarabeuszról készült teljes anyagot, illetve esetleg csak a rézlemez elnevezésű fájlt, de két dolgot megtudtunk: Az egyik az, a mai találkozás után világos, Csernyisev és Bernardi emberei nem tudják, hogy megtaláltuk és megfejtettük, pardon, megfejtettétek az ismeretlen sírhelyre utaló szöveget. Ez a jó hír. A rossz viszont az, hogy ezek szerint egy harmadik fél is érdeklődik a szkarabeusz és a sírhely után.

– Ami pedig a harmadik és még rosszabb hír – egészítette ki a férfi mondanivalóját Susan – hogy ez a harmadik fél itt van a hajón és fogalmunk sincs ki az, vagy kik azok.

A nap hátralevő része nyugodtan telt, sem újabb támadás nem érte Harissonékat, sem újabb ajánlatot nem kaptak. A délután folyamán ismét összejöttek Omárral és a megállapodás szerint vacsora után folytatták a munkát. Harissonnak nehezebb esett úgy viselkednie a núbiaival,

mint eddig, egyenes természete lázadozott ellene, a lánynak azonban nem okozott problémát a színlelés, sőt a szokásosnál még barátságosabban viselkedett vele. A délelőttihez képest különben nem sokra jutottak és elég korán abba is hagyták a munkát, mert másnap korán kellett elindulniuk, hogy végignézzék mindazt, ami Thébában megnézhető.

Mire felébredtek, már kikötöttek Thébában, a reggeli elfogyasztása után autóbusszra szálltak és elindultak a Nílus keleti partján az első állomás, Karnak felé. Harisson úgy gondolta, a szkarabeuszt megszerezni szándékozók egy része úgy tudja, mindig magán hordja a nyakéket, másik része viszont a laptop kódjának feltörése és a teljes benne található anyag lemásolása után mindennel tisztában van, ami arról leolvasható. Ezért úgy döntött, az ékszer, ami nem kis súlyánál fogva nagyon vágta a nyakát, ezúttal, odahaza hagyja.

A busz végig gördült a Nílus partján levő sétányon és az utasok rövidesen Karnak ősi templomvárosának bejárata előtt találták magukat. Itt a turistacsoport szétvált és kisebb csapatokra oszolva elindult, hogy amennyire a rendelkezésükre álló két-három óra engedte, megtekintsék az ókori Egyiptom legjelentősebb városának romjait, a vallási élet központját, Karnakot, ahol annak fénykorában nyolcvanezer pap, főpapok és segédpapok gondozták az egyes fáraók által építtetett, különféle isteneknek szentelt templomokat és végezték nap-nap után a szertartásokat. Omár egy másik csapathoz csatlakozott, így Harisson és Susan külön ment, kissé lemaradva többiektől, mivel az író szinte túlzott alaposággal igyekezett tanulmányozni a látnivalókat.

Átjutva a romvárost körülvevő fal kapuján a többi turisták ki és befelé áramló tömegén keresztül bejutottak a templomba vezető úthoz, amelyet mindkét oldalról kosfejű szfinxek sora szegélyezett. Ezen végighaladva keresztül mentek az első pülonon, az egyiptomi templomok jellegzetes bejáratán és az első udvarban találták magukat, amelynek bal oldalán III. Ramszesz templomának romjai álltak. Szemben velük magasodott a karnaki templom-együttes második pülonja és mögötte az úgynevezett „hüposztíl” csarnok oszloperdeje, Karnak kétségtelenül leghíresebb és legjellemzőbb építménye, ami eredetileg a Nílus partját szegélyezőkhöz hasonló papirusz mocsarat jelképezte, amely az egyiptomiak hite szerint a világ teremtésének helyét körülvette. A hatalmas

építmény mennyezetét százharmincnégy homokkő oszlop támasztotta alá, a középső hat oszlop huszonhárom méter magas volt, a többi tizenöt méter magas, területük nyolc és fél méteres.

Az oszlopcsarnok, amelyben szobrok voltak felállítva, a középső résztől távolodva egyre sötétebb lett, szélei felé szinte kísérteties félhomály uralkodott. Míg az író szinte lenyűgözte a látvány, Susant egyre inkább nyomasztotta.

– Ne időzz már ilyen sokat, ebben a félelmetes sötétségben! – sürgette a férfit. – Úgy érzem magam, mintha egy sűrű erdőben járkálnék. Menjünk tovább, sok még a látnivaló.

– Menj csak előre – mondta Harisson, aki éppen az egyik hatalmas oszlop díszítésének épen maradt színeit tanulmányozta. – Mindjárt utánad megyek, a nagy szkarabeusznál találkozunk.

A lány szót fogadott és továbbment a csarnok hátsó falát alkotó harmadik pülonon át, a templomvároson keresztül arra, ahol a nagy obeliszk magasodott. Átment a szentélyeken, majd tovább a szent tó sarkáig, ahol III. Amenhotep hatalmas gránit szkarabeusza áll. Ott, noha nem volt babonás, a többi turistához csatlakozott, akik hétszer megkerülték a hatalmas bogarat, hogy az (a hiedelem szerint) teljesítse kívánságukat, majd egy kicsit megpihent és várta Harissont.

Eközben az író tüzetesen végignézte a mintegy három méter átmérőjű oszlopok díszítéseit és a közöttük elhelyezett fáraó és isten szobrokat. A Karnakot látogató tömeg ellenére az oszlopcsarnoknak ez a félreeső része jóformán üres volt, nézelődését senki sem zavarta. Végül észrevette, hogy az idő alaposan előrehaladt és éppen a lány után készült indulni, amikor hirtelen zajt hallott a háta mögül. Meg akart fordulni, de egy kar hátulról átkarolta a nyakát. Megpróbálta kitépni magát a szorításból, de hasztalan viaskodott, a kar egyre jobban szorította a nyakát, már alig kapott levegőt. Ekkor a szorítás lazult egy kicsit, de ugyanakkor valami kendőt szorítottak az arcára. Felismerte a kloroform édeskés szagát, azután már nem emlékezett semmire.

Arra ébredt, hogy a földön fekszik, vizes rongyot szorítanak a homlokára és valaki paskolja az arcát. Kinyitotta a szemét és Susan aggódó arcát látta fölé hajolni, mellette Omárt. Kissé távolabb idegen turisták között a mindig kifejezéstelen arcú Musztafa Szaid állt, mellette Mrs.

Derby, kíváncsi tekintettel az arcán. Még odébb Hogarty-ék ácsorogtak, anya és lánya és éppen akkor érkezett riadt arcú idegenvezetőjük a német nászutas pár kíséretében.

Susan ugyanis hiába várt Harissonra, az csak nem jött. Kezdt nyugtalankodni, de csak nagy sokára mert elindulni, mert félt, hogy elkerülik egymást. Visszafelé menet összetalálkozott Omárral és már ketten folytatták a keresést egymástól elválva a két legvalószínűbb útvonalon. Végül az oszlopcsarnoknál találkoztak és bent együtt keresték tovább. A lány talált rá. Ijedtében nagyot sikoltott, felhíva ezzel a közelben nézelődők figyelmét. Omárral együtt elkezdtek a férfit élesztgetni, mialatt a közelben tartózkodó Mr. illetve Herr Heinze, a német nászutas pár férfitagja, elsietett, hogy idegenvezetőjüket, Fatimét, idehívja, útközben értesítve a csoport minden tagját, akivel összefutott.

– Mi történt veled? – kérdezte Susan megkönnyebbülten, amikor a férfi végre kinyitotta a szemét. – Rosszul lettél, vagy....? – itt hirtelen rémülten elhallgatott, mert rájött, hogy a félelmetes igazságot nem célszerű a többiek előtt hangosan kimondani.

Harisson a szemével igent intett, majd hangosan válaszolt:

– Nem tudom, mi történt velem, hirtelen rosszul lettem és elájultam. Lehet, hogy napszúrást kaptam?

– Valószínűleg – bólintott a lány, aki rájött, Harisson nem akarja, hogy a többiek megtudják, mi is történt. – Hányszor mondtam már, hogy ne járj mindig fedetlen fővel! – tette hozzá zsörtölődve.

A többiek, látván, hogy társuk magáhoztért, mind Harisson köré gyűltek. Csak úgy záporoztak felé a kérdések, már azt hitte, újra rosszul lesz, amikor Susan megmentette a helyzetet.

– Hagyják szegényt, mert mindjárt újra elájul, nem látják milyen rosszabórben van. Napszúrást, kapott és összeesett. Hiába könyörögtem, hogy vegyen fel valamit a fejére.

Ez a válasz mindenkit kielégített, napirendre tértek az eset felett és szétszéledve folytatták a látnivalók megtekintését, annál inkább, mert a látogatásra kiszabott idő már nagyon a végéhez közeledett. Susan belekarolt a férfiébe és miután hagyták, hogy a többiek messzebbre kerüljenek tőlük, Harisson elmondta mi történt.

– Kloroformmal elkábítottak és kiforgatták a zsebeimet, amint ezt

utólag észrevettem. Tudod, mi férfiak nem hányjuk minden használati tárgyunkat egy nagy táskába, amelyben aztán sem találunk meg – gúnyolódott. – Én azt a néhány hasznos és fontos tárgyat, amire szükségem van mindig ugyanabba a zsebembe teszem. Most viszont észrevettem, hogy nincsenek a szokott helyükön. A fésűm például a farzsebembe került, ahol a tárcám szokott lenni.

– Látom, hogy a rosszmájúságodat a kloroform sem változtatta meg – mondta epésen a lány. – Bizonyára a szkarabeuszt keresték, ami otthon maradt. Remélem, jól elrejtetted.

– Nem igazán – mondta bűnbánóan a férfi.

– Na, akkor annak vége. Ha nem találták, odaszóltak a hajón levő cinikusnak, az átkutatta a kabint és nyilván azonnal megtalálta az ékszert.

A tudat, hogy távollétükben esetleg elrabolták Harisson kabinjából az ékszert, rányomta a bélyeget hangulatukra a továbbiakra és rosszkedvűen fejezték be Karnak látogatását, rosszkedvűen szálltak buszra és rosszkedvűen szálltak ki amikor a hajóhoz értek.

– Na, mutasd meg, te okos, hová rejtetted a szkarabeuszt? – förmedt Harissonra Susan, amikor rosszkedvűen benyitottak a kabinjába.

– A legbiztosabb helyre, láthatod – válaszolt megkönnyebbülten vigyorgva az író és rámutatott az asztal közepén szabadon heverő ékszerre.

– Nahát, hogy te milyen felelőtlen vagy! – képedt el a lány megkönnyebbülve.

– Miért? Megvan vagy nincs meg? – vigyorgott Harisson. – Ezt megúsztuk – tette hozzá komolyan. – De valami haszna mégiscsak volt a mai esetnek, nem is egy, de kettő: Az egyik az, megbizonyosodtunk, hogy a Karnakba látogatók között van, aki megtámadott és nincs társa a hajón, különben a sikertelen merénylet után értesítette volna, hogy törjön be hozzám.

– És mi a másik? – kérdezte megnyugodva a lány.

– A másik az, hogy a támadó azok közül való – magyarázta diadalmasan Harisson – akiknek szükségük van az ékszerre, mert nem tudják, hogy már megfejtették a titkát. Nem azok közül, akik feltörték a lapton kódját. Azaz Csernyisev vagy Bernardi embereinek egyike.

– És ha esetleg egy negyedik bandából való? – hűtötte le a férfi lelkesedését Susan.

18. TALÁLKOZÁS A PROFESSZORRAL

(Luxori templom, napjainkban)

A csoportot a késő délutáni órákban vitték a luxori templom látogatására. Mint Fatime, az idegenvezető magyarázta, a napnyugta óráiban rendkívüli élmény, amikor a látogató végigmegy a templom Nagy Oszlopsorán, a lenyugvó nap sugaraitól megvilágított huszonegy méter magas tizennégy oszlop között.

Mielőtt elindultak volna, ismét bekopogott az íróhoz a rádiós-tiszt a Wegener professzortól kapott e-maillal. A professzor rövid üzenetében csak annyit közölt, hogy Harisson és Susan legyen délután öt óra körül a Nagy Oszlopsorban, III. Amenhotep és felesége szobránál.

– Legyél szíves és Omár barátodnak kivételesen arról se fecsegi, amint szoktál – mondta rosszmájúan a lány, miután Harisson ismertette vele Wegener üzenetét – hogy találkozónk van a professzorral. Előbb-utóbb úgyis megtudja, de jobb, ha először megbeszéljük Wegenerrel, mit tegyünk.

– Mit gondolsz, hová tegyem a szkarabeuszt? – kérdezte a férfi, aki úgy tett, mintha meg sem hallotta volna Susan gúnyolódását. – Azt hiszem ma változatosság kedvéért magammal viszem. Akik tegnap nem találták nálam, talán azt hiszik majd, hogy megint otthon hagytam.

Együtt szálltak az autóbuszra és elhelyezkedtek egymás mellett a már szokott helyükön. Az együtt töltött napok alatt a csoporton belül kis csapatok alakultak ki, amelyek tagjai általában mindenhová együtt mentek. Harisson és a lány összetartozása már minden társuk számára természetes volt. Általában Omárt is az ő társaságukba sorolták, de mivel másik csoportba tartozott, más autóbusszal utazott. Így most sem volt nehéz elkerülni, hogy együtt vágjanak neki a luxori templom megtekintésének.

A busz keresztülvágott a Nílus menti főúton kialakult forgalmon és rövidesen beléphettek a templom fallal elkerített területére. Megcsodálták

a templom főbejáratát alkotó első pülont, amely előtt ott állt a hatalmas gránit obeliszk, egyike annak a kettőnek, amiket II. Ramszesz állíttatott fel (amelynek párja Párizsban a Concorde téren található) és amelynek bejáratát jobbról-balról II. Ramszesz szoborkolosszusai díszítették. A „Nagy-udvarban” egy kicsit elidőztek, megvárták, amíg öt óra lett, majd elindultak befelé a Nagy Oszlopsorba. Végigmentek a hatalmas oszlopok között, amíg III. Amenhotep és felesége szobrához nem értek. A bábéskodó tömeg között azonnal felfedezték a professzor magas, kissé hajlott alakját. Megálltak és vártak, amíg az körülpillantva észre nem vette őket.

Wegener professzor azonban nem indult feléjük, nem is intett nekik, éppen csak biccentett, azután elfordult és elindult a „Napudvaron” át a hátsó, kisebb terem felé. Harisson és Susan követték. Wegener bement egyik kisebb, kevésbé látogatott terembe, amelyet a falakon látható domborművek alapján születési teremnek neveznek és megállt III. Amenhotep isteni születését ábrázoló domborművek előtt. Harisson megállt öröködni a kis terem bejáratánál, míg a lány a professzorhoz lépett és köszöntötte.

– Ne haragudjon Susan, hogy a találkozásnak ilyen bonyolult módját választottam – mentegetőzött Wegener a kölcsönös üdvözlés után – de fülembé jutottak bizonyos információk arról, hogy egyes gyanús személyek érdeklődést mutatnak a maguk szkarabeusza iránt (amiről utolsó beszélgetésünk során maga is beszámolt). Nem akarom ezeknek felhívni a figyelmét arra, hogy mi kapcsolatban vagyunk, mert akkor könnyen rájöhetnek, hogy tovább jutottunk az azon található szöveg megfejtésében, ami így is van. De hívja már ide, kérem, a fiatalembert is – mutatott Harissonra – elnézést, de a nevét elfelejtettem.

A lány intett társának, aki még egyszer körülnézett, azután csatlakozott hozzájuk.

– Szerencsésen megkaptam e-mailjeit (ami nem kis dolog itt Egyiptomban) – kezdte a professzor, miután üdvözölte az író. – Először is gratulálni szeretnék felfedezésükhöz. Sikerült tovább jutniuk a szöveg megfejtésében?

– Természetesen – kezdte Susan büszkén, de rájött, hogy ez nagyképűség és sokkal szerényebben folytatta:

– Szerencsénk volt, azt hiszem, sikerült megfejteni a teljes szöveget – mondta és átnyújtotta Wegener professzornak a szkarabeusz rézlemezen talált szöveg fordítását, ami különben főleg Omárnak volt köszönhető. – A lemez másik oldalán pedig nyilván térkép van. Noha nem tudjuk a pontos helyet, a szöveg alapján nyilvánvalóan itt van valahol a közelben.

A professzor figyelmesen elolvasta a fordítást, majd elővett zsebéből egy papírlapot és az azon levő szöveget összehasonlította azzal, amit a lánytól kapott.

– Szeretném kifejezni őszinte elismerésemet a szöveg kiváló megfejtésért – fordult Susan felé – Maga igazán nagyon tehetséges.

Harisson ránézett a lányra, de az mosolyogva hallgatott, eszébe sem jutott, hogy megemlítsa Omár közreműködését.

– A szöveg fordítása tökéletes, magam sem tudtam volna jobban megfejteni – folytatta Wegener. – De, remélem tisztában, vannak vele, hogy Szenenmut sírhelyének felfedezésére (mert ugye nem lehet kétséges, hogy ő a szövegben említett építész), az eddigi információk nem elegendők. Még ha a nagy kő alatt (ha az még ott van) meg is találják a további tudnivalókat, akkor sem lesz könnyű dolguk. Ha nincs ellenükre, szeretném tudni, mit kívánnak tenni?

– Szeretnék, ha a professzor úr is bekapcsolódna a kutatásba – vette át a szót Harisson. – Mi is tudjuk, hogy ez nagy falat számunkra, segítség nélkül sohasem találnánk meg azt a sírhelyet és önön kívül nem ismerünk senkit, akiben megbízhatnánk.

– Ez nagyon kedves maguktól és nagyon megtisztelő rám nézve – mosolygott Wegener professzor – De nem tudom, helyes-e, ha én is beszállok a feltárásba. Végül is az én nevem ismert a régészet területén és nem szeretném, ha maguk helyett, akiké a tényleges érdem, az én nevem kerülne előtérbe.

– Ne legyenek lelkiismereti aggályai professzor úr – nyugtatta meg Wegenert Susan. – Nekünk szükségünk van az ön segítségére és ez a legfontosabb. Az elsőség kérdését ráérünk tisztázni, ha minden sikerült.

– Rendben van – nevetett a professzor. – Akkor első teendő, hogy a helyet és az esetleges további utasításokat megtaláljuk. Úgy tudom, holnap a maguk csoportja először a Királyok Völgyébe látogat. Jól nézzenek

meg mindent, hogy fogalmuk legyen, hogyan néznek ki ezek a sírok belülről. Én nem leszek magukkal.

– Miért nem? – kotnyeleskedett újra Harisson.

– Én sokszor láttam már mindegyiket. Ezalatt igyekszem előkészíteni a további lépéseket – felelt Wegener, aki láthatólag nem sértődött meg a kérdéstől. – De hadd folytassam! Következő programjuk a halotti templomok meglátogatása lesz. Miután bejutottak Hatsepszut templomába szóljanak az idegenvezetőnek, de csak neki, hogy egy időre magánügyben elhagyják a csoportot. Ezután látogassák végig a templomot, végül menjenek be a templom szélén lévő Hathor kápolnába négy óra körül, amikor a csoportok nagy része már eltávozott. Én már ott leszek. Együtt megkeressük a szövegben jelzett „kerek követ”, ha még ott van és alatta a további utasításokat, ha még megvannak. A továbbiakat ott beszéljük meg.

Megköszönték Wegener professzornak jóindulatú segítségét és elválva tőle, igyekeztek behozni, amit eddig a luxori templom megtekintésénél elmulasztottak.

Visszamentek a Napudvarba, éppen idejében, hogy a lenyugvó nap fényében fürdő Nagy Oszlopsort lássák.

– Szemtelenség, hogy Omárt meg sem említetted. – mondta Harisson akit felháborított, hogy a lány szó nélkül zsebrevágta az érdemtelenül szerzett elismerést.

– Nem tehettem – védekezett Susan. – Ha elmondom, Wegener megkérdezte volna, miért nincs velünk Omár. Ha erre elmagyarázom, hogy már nem bízunk benne, nemcsak Omárt, de magunkat is gyanús szinten tüntetem fel.

– Igazán nem tudom, miért ne bízhatnánk továbbra is Omárban? – ellenkezett a férfi.

Kérdésére mintegy válaszul a Napudvar másik sarkában megpillantották Omárt, amint bizalmas beszélgetésbe mélyedt Musztafa Szaidal. Az eddig szófukarnak ismert hórihorgas arab tőle szokatlan hévvel magyarázott valamit Omárnak, kezeivel még az itteniekhez képest is hevesen hadonászva.

– Hát ezért – mutatott oda Susan gúnyosan. – Vagy nem találod gyanúnak, hogy a véleményed szerint gyanú felett álló Omár egy szerinted is módfelett gyanúsan viselkedő alakkal ilyen bensőségesen beszélget?

Mivel erre a férfi nem tudott válaszolni, a lány diadalmasan nevetve elfordult tőle, de lefagyott arcáról a mosoly, mert a következő pillanatban csaknem beleütközött a kis, cingár Mr. Fisherbe.

– Figyelem ám magukat – mondta az vigyorogva. – Ki volt az a magas hajlott öregúr, akivel olyan hosszan beszélgettek?

– Egy régi tanárom – mondta dühösen Susan. – De magának mi köze hozzá?

– Mindenhez közöm van, ami az üzlethez tartozik – mondta Fisher ellentmondást nem tűrő hangon.

– Mi egyelőre nem vagyunk üzleti kapcsolatban – szolt közbe Harisson.

– Még lehetünk – felelte magabiztosan a kis amerikai. – Holnap megérkezik a szakértőnk. Számítson rá, hogy a holnapi vacsora után megkeresem magukat.

Megfordult és köszönés nélkül tovább ment, olyan diadalmas léptekkel, mintha csatát nyert volna.

– Na, már csak ez hiányzott – bosszankodott Susan. – Remélem több meglepetés mára nem lesz.

Tévedett. Miután végignézték az egész templomot, ami nem volt olyan hatalmas, mint a karnaki, elindultak az autóbusz felé. Már csaknem odaértek, amikor az író meglepve hallotta, hogy valaki nevén szólítja:

– Jó estét, Mr. Harisson. – mondta egy udvarias hang a háta mögött. – Elnézést, hogy zavarom, de volna egy kérdésem.

Harisson hátrafordult és Jurijjal, Mr. Csernyisev emberével találta magát szemben

– Mondja, maga üzleti kapcsolatban áll ezzel a Fisherrel?

– Nem állok üzleti kapcsolatban vele – bosszankodott Harisson. – Azt sem tudom kicsoda?

– Bernardi embere – válaszolta az orosz. – Egy maffiózó. Szóval nem üzletelnek?

– Mondtam, nem vagyok vele semmilyen kapcsolatban – mondta dühösen Harisson.

– Ajánlom is! – mondta különös mosollyal Jurij. Elindult az ellenkező irányban, de visszafordult – Viszontlátásra holnap este.

19. A HALOTTI TEMPLOMBAN

*(A Királyok Völgye
és Hatsepszut halotti temploma, napjainkban)*

Az autóbusz másnap a szokásosnál korábban indult, hogy a turistacsoportot Théba nyugati oldalára, a Királyok Völgyébe, majd tovább, a halotti templomokhoz vigye. Ehhez át kellett kelni a folyó túlsó oldalára. A kora indulást nemcsak a sok látnivaló indokolta, de az is, hogy a hőség ezen a vidéken az átlagosnál is nagyobb volt a déli órákban. A völgyben és a Nílus nyugati, vagyis bal partján megrekedt a levegő és az épületeket körülvevő, több száz méteres, meredekfalú hegyek, kelet felől a naptól felhevülve, délutánra csak úgy ontották magukból a meleget.

Harissonék, annak ellenére, hogy tudták, aznap délután elválnak a csoporttól, poggyászuk nagy részét a hajón hagyták. Megkérték a kapitányt, hogy, amennyiben nem térnének vissza a hajóra, csomagjaikat a csoport távozása után eljuttassa a megjelölt szállodába. A kapitány a megbízást kisebb összeg átvétele után el is vállalta. Így csak az expedícióhoz legszükségesebb ruházatukkal és tárgyaikkal indultak a nagy kalandra. A felszerelések között volt természetesen a türkiz szkarabeusz nyakék, amely jelen esetben nem egy fáraó, hanem Ronald Harisson író nyakát díszítette, nem kis kényelmetlenséget okozva viselőjének.

– Ki tudja, hátha hasznát vesszük a sír keresésénél – vigasztalta magát. – Különb is, már úgy megszoktam, hogy hiányérzetem van, ha nincs nálam.

– Mit fogsz csinálni, ha végül eladjuk? – gúnyolódott Susan.

– Ha elég pénzt kapunk érte – felelte a férfi – csináltatok magamnak egy ugyanilyet és állandóan hordani fogom – mondta komolyan Harisson.

Alig negyedórai utazás után feltűntek a királyok völgyét övező hegyek és az autóbusz megállt a királýsírokat őrző völgyet lezáró kerítés kapuja előtt. Mindenütt géppisztolyos őrök vigyáztak a nemzeti kincsre,

hiszen Egyiptom nemzeti jövedelmének több, mint negyven százaléka a turizmusból származik, ami elsősorban a páratlan, sok ezer éves, jó állapotban lévő, illetve helyrehozott műemlékeknek köszönhető.

Miután az első néhány dinasztia temetkezési szokásai kudarcot vallottak, mivel a piramisokat a sírablók sorra kifosztották, mintegy három-ezer-ötszáz évvel ezelőtt, a XVIII. dinasztia fáraói a Théba nyugati oldalán elhelyezkedő, kietlen, kopár hegyvidék eldugott völgyébe kezdték temetkezni, abban a reményben, hogy a sírablók a mély sziklasírokat nem fogják megtalálni és nem fogják nyughelyüket megzavarva kifosztani, a velük együtt eltemetett kincseket elrabolni. Sajnos tévedtek, az ő sírjaikat is kifosztották, gyakran valószínűleg maguk a sírok építői.

A Királyok Völgyében eddig több, mint hatvan sírt találtak, amelyek számos kamrából állnak, különböző elrendezésűek és méretűek, van közöttük akár száz méter hosszú is és olyan, amelynek lépcsői és rámpái ötven méter mélységbe vezetnek. A turistacsoport, amelyhez Harisson és a lány tartoztak három sírt látogatott meg. Noha a sírokba vezető folyosók meglehetősen keskenyek voltak, a látogatókat lenyűgözték a falakon és a mennyezeten látható díszítések, jelenetek, domborművek.

Harissonra a III. Ramszesz elsőnek meglátogatott sírja gyakorolta a legnagyobb hatást, a mindennapi egyiptomi életet bemutató színes domborművek és a sírkamra pillérei színes festésű jeleneteinek látványa. Susant IV. Ramszesz sírja nyűgözte le, a kékre festett mennyezeten Nut istennő és alatta a hatalmas rózsaszín gránit szarkofág, rajta Iziszt és más isteneket ábrázoló domborművekkel. IX. Ramszesz sírja négyoszlopos kamrájának mennyezetén ugyancsak Nut látható, csillagokkal teli szent bárkák között, míg a sötét falakra a túlvilág riasztó szörnyeit festették. Meglátogatták Tutankhamon sírját is, amelyet az angol Carter érintetlenül talált. Ez a sír egyike a legkisebbeknek. Aranyozott koporsójában ott nyugszik a fiatal fáraó múmiája, de a talált csodálatos kincsek a kairói múzeumban láthatók.

A Királyok Völgye mellett található a királynék temetkezési helye, a Királynék Völgye is. Ez azonban már nem szerepelt Harissonék turistacsoportjának programjában.

– Döbbenetek ezek a királysírok – áradozott a buszon Harisson, aki nek az Egyiptommal kapcsolatos középiskolai tanulmányai alig terjedtek

túl a piramisokon. – Vajon ennek az építésznek (hogyan is hívják? Szemut?) a sírja milyen lesz? Hiszen ő csak egy nemes, és ahogy te elmagyaráztad, kegyvesztett lett!

– Ez az építész (a nevét már eddig megjegyezhetted volna) – korholta a lány – Szenenmut, a fáraóként uralkodó királynő, Hatsepszut, teljhatalmú bizalmasa, mai szemmel leginkább főminisztere volt és hosszú időn keresztül gyakorlatilag mindent megtehetett.

– De azután, hogy kegyvesztett lett – erősködött a férfi – már nem építtethetett új, díszes sírt magának.

– Kegyesztett akkor lett – magyarázta Susan – amikor III. Thotmesz, akinek Hatsepszut mostohaanyja és gyámja volt, felnőtt és meg akart szabadulni a királynő uralmától. Elképzelhető, hogy amikor még hatalma teljében volt Szenenmut, akár uralkodónak is megfelelő sírhelyet építtetett.

Az autóbusz közben elhagyva a királyok és királynők temetkezési helyét rátért a folyóval párhuzamos főútvonalra, majd megállt III. Amenhotep halotti templomának romjai előtt, ahol az uralkodó két hatalmas szobrát, az egyébként meglehetősen rossz állapotban lévő úgynevezett Memnon kolosszusokat szemlélhették meg az utasok. Rövid pihenő után visszafordultak, hogy látogatást tegyenek Théba nyugati partja legnagyobb nevezetességében, Hatsepszut királynő halotti templomában. (A halotti templomok nem egy isten tiszteletét szolgálták, hanem a sírral együtt egy fáraó temetkezési együttesének részét képezték.)

Az út nyugat felé kanyarodott és a látóhatáron feltűnt egy hatalmas, meredek sziklafal. A sziklafal aljában messziről egy szinte modernnek tűnő, többszintes épület állt, amely eltörpült az azt szinte körülölelő hegy mellett. Ahogy közelebb értek teljes szépségében tárult elébük a terjedelmes, tökéletesen arányos templom, a szirtek felé emelkedő, egymás feletti szintek oszlopsoraival, amelyekről rámpák vezettek a fölöttük levőkhöz. A hegy és a templom tökéletes egységet alkotott: egy tökéletes szimmetriájú épület, egy tökéletesen kiválasztott környezetben.

A régi pompájában helyreállított épület ma az egyik leglátogatottabb műemlék Egyiptomban. Hatsepszut királynő, mint a fiatal III. Thotmesz gyámja, fáraóként uralkodott, fáraóként hadjáratot vezetett, expedíciót indított, szobrain is fáraóként (szakállal) ábrázoltatta magát. Ural-

kodóként miniszterével, bizalmasával és építészével felépíttette halotti templomát.

Fatime, az idegenvezető, a templom alsó oszlopsora előtt ismertette a látnivalókat, majd a csoport széteszlott. A professzor utasításának megfelelően Harisson és Susan közölte Fatimével, hogy egy-két napra elhagyják a csoportot.

– Személyes találkozónk van egy barátunkkal – magyarázta az író.- Mihelyt lehet, újra csatlakozunk. A csomagjainkkal nem lesz gond, a hajó kapitánya vállalta, hogy elintézi.

– Nem értem, mi történt ezzel a csoporttal? – sajnálkozott az idegenvezető – Nagyon sajnálom, hogy önök is elhagyják és pont itt. Remélem, nem miattam!

– Szó sincs róla – vigasztalta Susan. – Maga nagyon jól vezette. De ki akarja még elhagyni a csoportot?

– Többen, főleg a nők – mondta lemondóan Fatime – mint Mrs. Derby, Mrs. és Miss Hogarty. És persze az a különc Musztafa Szaid. Ja, meg a német nászutasok. Azok átrepülnek Hurgadába, ott töltik mézeshetüket a Vörös-tenger partján.

– Mit szólsz hozzá, hogy mások is pont itt hagyták el a csoportot – kérdezte a lány, miután elbúcsúztak Fatimétől. – Nem tartod gyanúsnak?

– Nem nagyon – mondta elgondolkozva Harisson. – A nászutasok megunták a templomokat és már inkább a Vörös-tenger partján szeretnének nyaralni, az öreg Mrs. Derby és a Hogarty mama (bár igazán nem látszik öregnek) belefáradt a sok járkálásba és a lánya persze vele ment. Legfeljebb ez a Musztafa gyanús, de ő eddig is gyanús volt. Egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy elutazott. Lehet, hogy itt ólálkodik a közelben.

– Lehet, hogy itt ólálkodik a közelben és ránk les Omár barátoddal együtt – tett rá egy lapáttal a lány, aki egyre jobban utálta volt évfolyamtársát, különösen azóta, hogy tulajdonképpen az fejtette meg Szenenmut hieroglifáit.

A halotti templomnak, mint mindig, aznap is sok látogatója volt. Harissonék elvegyültek a többiek között és végig mentek a hatalmas épület különböző szintjein. Omárral nem találkoztak, így elkerülték az esetleges kínos magyarázkodást. Végignézték az egymás feletti oszlopsorok

mögötti helyiségekben látható nagy obeliszkek szállításának részleteit bemutató domborműveket, a királynő Punt országába vezetett expedíciójának képeit, az Anubisz istennek szentelt kápolnát és nem utolsósorban Hatsepszut királynő isteni születésének kápolnáját, amellyel Hatsepszut királynő bizonyítani igyekezett, hogy apja maga Amon főisten volt.

Négy óra előtt elsétáltak a templom együttes déli oldalán levő kápolnába, amely Hathor istennőnek volt szentelve. A thébai istennők között egyik legfontosabb, gyakran tehénformájában ábrázolt istennő szentélyét két oszlopcsarnok alkotja. Ezek mögötti kápolnája három, sziklába vájt helyiségből állt, amelyek nem voltak látogathatók. Mint Wegener professzor feltételezte, az amúgy is kevésbé látogatott szentély addigra teljesen üres volt, csak maga Wegener állt az odavezető, kitámasztott ajtó mellett.

– Jókor érkeztek, már nincs itt senki, de még nincs késő, hogy tovább induljunk – mondta a kölcsönös üdvözlés után. – Ennek a résznek feltárása még nem fejeződött be. Remélem nem zavarja magukat az a kiírás, hogy BELÉPNI TILOS! – kérdezte gúnyosan, majd folytatta – Emögött az ajtó mögött van egy Szenenmutot ábrázoló dombormű. Erre utal a rézlemezen levő írás: „keresd a képem alatt a kerek követ” Itt kell tehát keresgelnünk egy kerek követ és ha nagy szerencsénk lesz, találunk alatta Szenenmut sírjának helyére vonatkozó további információkat.

Bementek, illetve inkább bemásztak a félig nyitott ajtón és elkezdtek keresgélni a földön heverő kődarabok között, de a professzor rájuk szólt:

– Ez ábrázolja Szenenmutot – mutatott egy, a falon lévő, rossz állapotban lévő kisebb domborműre – Itt kell keresni.

Elkezdtek a földön levő törmelék között turkálni és a dombormű alatt rövidesen rátaláltak egy, mintegy fél méter átmérőjű, lapos kőhengerre, amin valaha valószínűleg valami, talán egy váza állhatott. Mind a hárman nekiveselkedtek, de nemsokára belátták, hogy így nemigen fogják a mázsás követ felemelni. Ekkor Harissonnak mentő ötlete támadt.

– Az előbb láttam a kinti oszlopcsarnok végében egy vasrudat, amin egy bemenetet tiltó tábla volt. Próbáljuk meg azzal!

A vasrudat könnyen leszerelték. Harisson a kő alá feszítette és megpróbálta felemelni, de nem bírta. Ekkor Wegener is megfogta a rudat

és így kettőjüknek sikerült a szélét mintegy tíz centiméter magasra emelni.

– Legyen szíves, nyúljon be alá – kérte a professzor a lányt, de az tétozott.

– Ne féltsd már a kezeidet olyan nagyon – förmedt a habozó lányra dühösen az író. – De gyorsan, mert mindjárt sérvet kapok.

Susan végre félve benyúlt a felemelt kőhenger alá. Egy darabig kotozászott, majd gyorsan kirántotta a kezét.

– Nincs ott semmi – jelentette ki.

Csalódottan összenéztek és a két férfi lassan visszaengedte a követ.

– Hiába, háromezer-ötszáz év alatt sok minden történhetett – mondta Wegener professzor, megpróbálva leplezni csalódását.

– Az ördögbe is – kiáltott hirtelen Harisson. – Ilyen könnyen nem adjuk fel. Kísérjük meg újra!

Wegener bólintott és új megfogta a vasrúd végét. Harisson is lehajolt és újult erővel kezdték emelni a követ. Erőlködésük sikerrel járt, a kő széle immár mintegy húsz centiméter magasra emelkedett.

Susan is bátorságot merített a másik kettő igyekezetéből és most már bátrabban nyúlt a kő alá. Egy darabig kaparászott, majd diadalmasan felsikoltott:

– Megvan! – mondta és kihúzott a kőhenger alól egy lapos, négyszögletes, poros valamit és másik kezével letörülte róla a port. Egy tenyérszéles, vastag aranylemez volt, a letisztított részeken jól olvashatóan látszottak a rávéssett hieroglifák.

20. VÁRATLAN VENDÉGEK

(Théba hegyei között, napjainkban)

Mindhárman néma áhítattal meredtek a lemezre. Harisson tért elsőnek magához.

– Hát mégis megvan! – kiáltott szinte ujjongva. – Most már biztos, hogy a sírhelyet is megtaláljuk.

– Ne igyunk előre a medve bőrére – csillapította lelkesedését Wegener professzor, de ő sem igyekezett titkolni örömét.

– Na, és mi van a lemezre írva? – tette fel a gyakorlati kérdést az író.

Susan ránézett a kezében tartott lemezre, majd Wegener felé nyújtotta. A professzor bólintott, felvette a szemüvegét és elvette az aranylemezt a lány kezéből. Egy darabig tanulmányozta, majd visszaadta Susannak.

– Valami olyasmi, hogy az oroszlán fejénél az ösvényen induljunk balra és menjünk száz lépést a nagy szakadékgig...stb. Ennek most nincs értelme, majd a helyszínen pontosan lefordítjuk. Inkább siessünk ki innen, mert rövidesen zárnak.

– Nem előbb ezt a jelenetet meg kell örökíteni! – vette elő fényképezőgépét az író. – Állj arrébb, hogy a kő is látható legyen – szólt a lányra – és emeld magasra a lemezt! Így, ni! – mondta, majd három képet csinált, különböző helyzetekből. – Most állj a professzor úr mellé – utasította tovább Susant és még kettőt kattintott. – Úgy, ennyit az örökkévalóságnak, most már mehetünk.

Sietve elhagyták Hathor szentélyét és éppen időben értek a kijárat-hoz, mert az őrség már készülődött, hogy az elkerített területet lezárja.

– Most merre menjük? – kérdezte Harisson.

– A szkarabeuszon talált utasítás egyértelmű – magyarázta a professzor. – „Menj az ország egyesítőjének temploma mellett, felfelé a kitaposott úton” Nyilvánvalóan Mentuhotepről van szó, ő egyesítette annak

idején Alsó- és Felső- Egyiptomot Ez a romos épület mellettünk Mentu-hotep halotti temploma.

– És a kitaposott út? – szólt közbe Susan. – Gondolja, professzor úr, hogy ez az az út? – mutatott a felfelé vezető földútra.

– Ezek az utak az évezredek alatt nem sokat változtak – felelte Wegener. – Biztos vagyok benne, hogy jó úton haladunk.

Elindultak felfelé az eleinte lankás hegyoldalon, de az út rövidesen egyre meredekebbé vált.

– Sokat kell még felfelé menni? – kérdezte lihegve Susan, aki nem volt szokva a megerőltető hegymászáshoz.

– Sajnos még sokat – mondta sajnálkozva Wegener professzor, aki kora ellenére feltűnően jól bírta a megerőltető túrát. – De ma már nem kell sokat gyalogolnunk felfelé, csak sötétedésig megyünk.

– Szóval ma nem érjük el azt a bizonyos sírhelyet? – kérdezte meglepve Harisson, aki naiv módon azt hitte, még aznap sikerül megtalálni Szenenmut sírhelyét.

– Hogy képzeled, kedves, fiatal barátom – nevette el magát Wegener. – csak nem képzelte, hogy még ma diadalmasan bevonulunk a három-ezer-ötszáz éves sírba és megcsodáljuk a fantasztikus kincseket, amelyeket Szenenmut összegyűjtött? A leírás szerint előbb fel kell érünk az el-Qorn nevű csúcsra, ami mintegy tíz kilométert és ötszáz méteres szintkülönbséget jelent, onnan kell tovább menni, azután az újabb utasítást követve megkeresni a sírt, amelynek környezete több ezer év alatt sokat változhatott. Ha meg is találtuk a sírhelyet, nem olyan könnyű a bejáratot kinyitni, az esetleges törmelékeket eltávolítani. És persze mindezt nem csinálhatjuk sötétedés után.

– És hol fogunk éjszakázni? – kapott észbe Susan. – Csak nem akarja mondani professzor úr, hogy valahol az út mellett csak úgy lefekszünk a homokba?

– Miért, a homok jó puha és kellemesen átmelegszik estére – élcelődött Wegener. – Igaz, reggelre lehűl a levegő, hát jól be kell takarózni. De azért meg szeretném nyugtatni, nemsokára elérünk egy kis kőkunyhóhoz, amolyan menedékház féléhez. Ott meghúzódunk éjszakára, kora reggel pedig folytatjuk a hely keresését. Ha szerencsénk van, holnap megtalálhatjuk a bejáratot és elkezdhetjük a behatolást.

Harisson és Susan összenéztek, egyikük sem így képzelte az expedíciót, de mindketten belátták, hogy a professzornak igaza van, ebben a helyzetben az általa vázoltnál jobb megoldás nem létezik.

Szóltanul mentek tovább. Ahogy feljebb kerültek, csodálatos kilátás nyílt a hátuk mögött kanyargó Nílusra, de nem sok örömük telt belőle, mert az út egyre meredekebb lett, egyre nehezebben kapaszkodtak felfelé. Végül Susan nem bírta tovább.

– Álljunk meg egy kicsit – kérte kifulladásra. – és üljünk le egy negyedóra.

Wegener professzor, aki mint végig az egész úton, a menet élén haladt, bosszúsan megállt és hátrafordult.

– Nem bánom, álljunk meg pihenni, de egyiküknek sem ajánlom, hogy leüljön, mert sokkal nehezebb lesz folytatni az utat – mondta, majd kissé ingerülten folytatta. – Egyébként innen alig negyedórányira van a kunyhó, ahol lepihenhetünk.

Harisson és a lány megálltak, hogy kissé kifújják magukat. A professzor nem állt meg, hanem idegesen ide-oda járkált és még tíz perc sem telt el, már újra elindultak. Valóban, alig telt el húsz perc, egy bukkanó után megpillantották maguk előtt a kis, pálmalevelekkel fedett kunyhót. Susan kissé gyanakodva nézegette, de Harisson megnyugtatta:

– Ne aggódj, egy éjszakát kibírunk. Azt hiszem elég fáradt vagy. Én legalábbis annyira fáradt vagyok, hogy reggelig biztos nem ébredek fel. Sajnos tévedett.

Alig, hogy elkészítették az ugyancsak pálmalevelekből álló fekvőhelyüket és lefeküdtek, mindhármukat szinte percek alatt elnyomta az álom. Susan, akinek fáradsága ellenére az első néhány órák mély álom után elkezdtek sajogni a tagjai és ezért forgolódni kezdett, hirtelen zajra ébredt. Kinyitotta szemeit és világosságot látott. Az ajtóban három alakot látott a félhomályban, az egyiknek kezében lévő zseblámpa fénye egymás után pásztázta a földön fekvőket.

– Sajnálom, hogy felébresztettem, kisasszony – szólalt meg egy férfihang, amit valahogy ismerősnek talált.

– Kik maguk és mit akarnak? – kérdezte Susan.

Mielőtt a jövevények válaszolhattak volna, a hangos beszédre Wegener professzor is felébredt.

– Hogy kerülnek ide és kik maguk? – kérdezte és előkaparászva zseblámpáját rávilágított az előtte álló alakokra. – Mit akarnak tőlünk késő éjjel, megőrültek?

Addigra Susan felismerte a látogatókat, társaikat a turistacsoportból. A német nászutas pár, Mr. és Mrs. Heinze állt előttük. A mögöttük álló alakot nem látta jól, de ugyancsak ismerős volt számára

– Mit akarnak tőlünk, ilyenkor késő éjjel, Mr. Heinze? – kérdezte Susan is. – Úgy hallottam, maguk már Hurgada felé repülnek.

– Amint látja, itt vagyunk – válaszolt kurtán a kérdésre a csinos, fiatal Mrs. Heinze, a nászutas pár másik tagja. – Csak annyit akarunk, hogy vezessenek minket annak az építésznek, (hogy is hívják, Szemutnak?) sírhelyéhez

– Mi közük maguknak ahhoz a sírhelyhez? – kérdezte ásitását elnyomva az időközben ugyancsak felébredt Harisson. – Úgy tudtuk, maguk német nászutasok!

– Fel kell világosítanom Mr. Harisson, hogy téved – mondta a háttérből előlépő férfi. Jurij volt, akivel az orosz milliomos kíséretében találkozott. – Az önök turistacsoportjában valóban úgy szerepeltek, mint Mr. és Mrs. Heinze, a német nászutas pár, de a valóságban ennek az úrnak a neve Mr. Vaszilij Mihajlovics Pervuhin, a hölgy pedig Miss Natasa Petrovna Taraszova. Mindketten Mr. Csernyisev szolgálatában állnak, csakúgy, mint én, amint azt már önök eddig is tudták. A célunk pedig valóban az, amit Taraszova kisasszony az előbb helyesen mondott: vezessenek minket annak az építésznek, Szenenmutnak sírhelyéhez.

Elhallgatott, majd végignézett a döbbenettől néma hallgatóságán.

– Ami pedig szándékunk komolyságát és eltökéltségét illeti, két munkatársam fellépése nem hagy ezirányban kétséget – folytatta, rámutatva két kísérőjére, akik mindketten egy-egy kicsi, de nagy tűzerejű UZI géppisztolyt tartottak a kezükben.

21. ÚJ ÚTITÁRSAK

(Théba hegyei között, napjainkban)

Noha a váratlan vendégek megjelenése és a Heinze házaspárnak tartott útítársaik valódi voltának lelepleződése után Jurij bejelentése nem érte készületlenül a Szenenmut sírjának feltárására induló expedíció tagjait, Harisson és Susan annyira megdöbbsent, hogy szólni sem tudtak. Ami a professzort illeti, ő keresztbetett lábbal mereven ült hevenyészett ágya szélén és félig nyitott szájjal bámult a semmibe.

Először Harisson tért magához.

– Legutóbbi találkozásunk alkalmából nekem úgy tűnt, folytatni akarják, amit Zaharov professzor elkezdett, azaz meg akarják venni tőlünk a szkarabeusz nyakéket. A jelenlegi felállás azonban nem éppen vásárlási szándékra utal. Ez pedig igazán nem tekinthető tisztességes üzletnek. – fejezte be ingerülten.

Jurij arcán széles mosoly jelent meg.

– Kedves Mr. Harisson – mondta vigyorogva – nagyra becsülöm a bátorságát. Mert igencsak bátor ember, aki szemrehányást mer tenni annak, aki géppisztolyt fog rá.

– Nézze tisztelt Mr. Jurij, vagy hogyan is szólíthatom? – kezdte Harisson.

– Szólítson csak Jurijnak – mondta az gúnyosan – nekem ez az igazi keresztnévem, a vezetéknevem pedig nem számít.

– Szóval tisztelt Mr. Jurij, azelőtt Angliában az üzletet egy kézfogással kötötték meg. Nem állítom, hogy most is így van, de én tarom magam a kimondott szóhoz. Ami pedig a bátorságot illeti, ha szükségesnek tartja, akkor is agyonlövet, ha befogom a számat, és nem nézem ki magából, hogy azért lövet agyon, mert megmondom a véleményemet.

– Efelől biztos lehet – nyugtatta meg nevetve Jurij, aki láthatólag nem sértődött meg, sőt mulattatta Harisson felháborodása. – De utolsó találkozásunk óta a helyzet jelentősen megváltozott. Nem akarjuk megvenni

a szkarabeuszt, legalábbis nem annyiért, amennyit régebben akartunk adni érte. Tartsa meg, ha akarja.

– De akkor mit akarnak? – kérdezte Susan, aki Jurij szavai után visszanyerte bátorságát.

– Mi az, talán nem hallottad jól, amit az előbb mondtam? – förmedt rá az orosz nő. – El fogtok vezetni annak a Szemuntnak a sírjához, vagy megbánjátok, hogy megszülettek.

– De Natasa, erre semmi szükség! – szólt rá Jurij. – Akkor is el fognak vezetni, ha nem ordítasz. Így van? – fordult Wegener professzorhoz, aki eddig szótlanul hallgatta a beszélgetést.

– Kérem, én csak tanítványom, Miss Susan kérésére kapcsolódtam be Szenenmut sírjának keresésére. Meg kell azonban mondanom, nagyon bizonytalanok a rendelkezésünkre álló adatok.

– Szóval sikerült megtalálniuk sír helyének leírását az alatt a kerek kő alatt? – kapta fel a fejét Jurij. – Egyébként tudtam, hogy megtalálták, amikor tegnap délután elindultak. Nos, ha ezek az adatok bizonytalanok, akkor sajnos keményen fognak dolgozni rajta. De meg fogják oldani, ugye? Nem szeretném azt a szót hallani, hogy nem sikerül! Ettől Natasa nagyon ingerült lesz és az nagyon veszélyes.

– És mit fognak csinálni velünk, ha sikerül megtalálniuk a sírt? – kérdezte Susan.

– Ha engedelmeskednek, nem lesz bántódásuk – tért ki a válasz elől az orosz. – Szóval: engedelmeskedni fognak?

– Miért? Tehetünk mást? – kérdezte rezignáltan Harisson.

– Tehetnek, de nem ajánlatos – vigyorodott el Heinze, illetve Pervuhin, aki először szólalt meg, amióta beléptek. – Nem látja a mi van a kezében? – mutatott az UZI géppisztolyra. – Bár a Kalacsnyikov géppisztolyt jobban kedvelem, ezzel is tudok bánni.

Csend lett, mindannyian elgondolkoztak, végül ismét az író törte meg a csendet.

– Honnan szereztek tudomást arról, hogy megtaláltuk a szkarabeuszon Szenenmut utasítását és megfejtettük, illetve Susan megfejtette a hieroglifákat? – kérdezte kíváncsian.

– Egyszerűen – nevetett Jurij. – figyeltük a maguk kabinjait és amikor láttuk, milyen forgalmat bonyolít le a távírász, némi pénz segítségével

mi is megszereztük a Wegener professzornak küldött anyagot. Én nem vagyok ugyan olyan kiváló szakember az egyiptológia területén, mint Zaharov volt, de azért a hieroglif szöveget nekem is sikerült megfejtenem. És, ha már itt tartunk, elmondanák, hogy szól a „kerek kő” alatt elhelyezett utasítás?

– Egy aranylemezre van vésve, még mi sem fordítottuk le – szólott közbe ismét Wegener. – Siettünk. Majd a helyszín közelében foglalkozunk vele.

– Egyetértek. Most is sietünk! – helyeselt az orosz. – Indulhatunk, már úgys pirkad. De előtte lesznek szívesek a biztonság kedvéért ideadni nekem azt az aranylemez? Kinél van?

– Nálam – válaszolt kényszeredetten a professzor és belső zsebéből kiszedve a lemezt átadta az orosznak.

Fölszedelőzködtek. Leglassabban Susan szedte össze a magával hozott holmikat, amelyeket még elalvás előtt szép sorjában kirakott a fekhelye mellé. Noha nem vitatkozott foglyul ejtőivel, mint az író, őt bántotta legjobban, hogy egy feltáratlan sír felfedezésétől elesett, ami számára, mint kezdő régész és egyiptológus számára rendkívüli lehetőség lett volna. Legszívesebben nekiesett volna az oroszoknak, de ugyanakkor mindhármut közül ő félt legjobban tőlük. Különösen Natasa volt rá nagy hatással, bizonyos volt benne, hogy nem habozna akármelyiküket megölni, de, mint észrevette, ővele rokonszenvez a legkevésbé.

Tulajdonképpen Harissont érte a legnagyobb anyagi veszteség, hiszen a szkarabeusz az övé volt, de nem lévén anyagi, a sír feltárását is elsősorban kalandnak tekintette. Emellett nem félt, valahogy nem tudta Juríjról elképzelni, hogy hidegvérrel legyilkolja őket. Ugyanakkor meglepődve szemlélte Wegener professzor nyugalmát. Úgy gondolta, talán azért olyan nyugodt, mert a sír feltárásánál az ő szakértelmére is szükség lehet és az egyébként nagyvonalú Csernyisev ezt megfelelően meg is fogja fizetni.

Kívül már egészen világos volt, amikor elindultak felfelé a kaptatón. Az előző napi hőséghez képest meglehetősen hideg volt, de a meredek út így megizzasztotta őket. Juríj erős tempót diktált és ha a foglyok valamelyike lemaradt kissé, mindjárt ott termett mellette Natasa, géppisztolya csövét a lemaradóra szegezve.

Rövidesen egy nagyobb sziklacsoport tűnt fel előttük. Juríj megálljt

parancsolt és intett Natásának, mire a lány, lövésre kész géppisztollyal óvatosan megkerülte a sziklákat

– Semmi – mondta, mire a főnökük tovább indította a csapatot.

Gyorsan haladtak és rövidesen feltűnt előttük el-Qorn a hegy kúp-alakú, piramisszerű csúcsa. Mivel csaknem a hegy gerincén haladtak, a kopár hegy mindkét oldaláról jól le lehetett látni. Balról csak hegyekkel tarkított végtelen sivatagot láttak. Jobbról sokkal derűsebb volt a látkép: a kanyargó Nílus az azt körülvevő zöld növényzettel és Luxor, meg persze a karnaki templom. Harissonék gyönyörködhetek volna a látványban, ha kedvüket a helyzet és persze a fokozott iram miatti fáradtság el nem vette volna.

– Nem pihenhetnénk egy kicsit? – kérte Susan Juríjt, amikor egy újabb, nagyobb, pihenésre alkalmas sziklacsoportot pillantott meg nem sokkal előttük, de az megrázta a fejét.

– Sajnálom, de egyelőre nem – válaszolta udvariasan. – Mindjárt a csúcs-hoz érünk, onnan úgyis lefelé megyünk. Minél előbb meg akarjuk találni a sírt, mielőtt mások is a nyomunkba erednek.

– Mások? – kérdezte meglepve Harisson – Kik azok a mások?

– Azt maguk éppen olyan jól tudják, mint én – mondta ingerülten Juríj. – A maguk kedves amerikai üzletfelei, Bernardi, emberei, akik megölték Zaharov professzort.

– Mondtam már, hogy nem üzleteltünk velük – tiltakozott Harisson.

– Tudom, hogy nem – mondta az orosz. – Ez a szerencsénk. Különben nem lennénk ilyen kíméletesek. De maguk a mi üzletfeleink voltak és az üzletfelekkel mindig udvariasak vagyunk

– Gondolja, hogy nyomon követnek minket? – kérdezte Susan.

– Remélem nem, de nincs kizárva – mondta az orosz, majd gyanakodva körülnézett. – Mindenesetre az összes olyan helyet meg kell vizsgálnunk, ahol megbújhatnak. Natasa, nézd csak meg!

Az orosz nő ismét készenlétbe helyezte fegyverét és elindult a sziklacsoport felé. Amikor odaért, visszaintett fejét rázva, de főnöke továbbot intett a kezével.

– Csak folytasd az ellenőrzést – kiáltott utána. – Járd körül a sziklát

A lány bólintott és elindult, hogy körüljárja a sziklákat és rövidesen

eltűnt a többiek szeme elől. Aztán hirtelen éles sikoly hallatszott, majd furcsa hörgés

– Itt vannak – ordított fel a másik orosz – Elvágták a torkát.

– Feküdjenek a földre! – kiáltott Jurij revolvvert rántva, de csak félig húzhatta ki a tokjából, amikor a sziklák felől lövés dördült. Jurij kiejtette kezéből a fegyvert, megperdült a saját tengelye körül és a földre zuhant. A harmadik orosz eldobta géppisztolyát és felemelte a kezét.

A sziklák közül, kezében egy harmincnyolcas revolverrel a kis, cin-gár Mr. Fisher lépett ki. Két hórihorgas, rosszarcú arab követte, akik Kalacs-nyikov gépkarabélyt szorongattak. A csoport mögött, kissé hátrama-radva, magas, jólöltözött, hatvan év körüli, szemüveges úr jött elő.

– Közzétek meg – utasította az arabokat Fisher, Pervuhinra mutatva, majd Harissonék felé fordult:

– Már vártuk magukat. Bemutatom Bergson professzort, az egyipto-lógia egyik legkiválóbb tudósát. Vele kellett volna találkozniuk, ha nem indulnak expedíciójukra.

– Úgy látom, már semmi akadálya – folytatta vigyorogva – hogy meg-találjuk azt a sírt. Jókor jöttünk. Köszönjék meg nekünk, hogy megmen-tettük magukat ezektől a rablóktól. Most már biztonságban vannak.

Azzal újra az arabok felé fordult.

– Közzétek meg őket is!

22. ÚJABB MEGLEPETÉS

(Théba hegyei között, napjainkban)

A két arab szó nélkül engedelmeskedett Fisher parancsának nekilátott a meglepett foglyok megkötözésének. Eközben Bergson professzor közelebb lépett hozzájuk, hogy a foglyokat jobban szemügyre vehesse és megdöbbenve ismerte fel Wegener.

– Te szent ég, Wegener professzor! – kiáltott elszörnyülködve. – Isten szerelmére, hogy kerül ide kolléga úr?

– Egy volt tanítványom kérésére kapcsolódtam bele ebbe a kutatásba – felelt Wegener, miközben engedelmesen tűrte, hogy az egyik arab hátracsavarja a kezét – De maga mit keres itt ebben a ...– itt megakadt egy kicsit, majd folytatta – ebben a társaságban?

– Mindjárt megmagyarázom, de előbb várjon egy kicsit – mondta izgatottan és Fisherhez fordult. – Muszáj ezt, Mr. Fisher? – Ez az úr itt kedves kollegám, Wegener professzor! És mondja, kik ezek a többiek? Miért kötik meg őket?

– Nézze, Mr. Bergson, ne avatkozzon a dolgaimba – utasította rendre a professzort Fisher. – Maga maradjon a fáraóknál, ez az én dolgom. Tüntessék el a hullákat Juszuf – szólt oda az idősebb arabnak. – vetkőztessék le őket, azután gurítsátok le a völgybe a sivatag felé.

A két arab szó nélkül engedelmeskedett.

– Jó kis nő volt – mondta Juszuf, miközben lecibálta a ruhát Natasáról. –Kár érte!

– Még, hogy kár érte – dörögte az amerikai. – Ez ölte meg szegény Gibsont Abu Szimbelben. Felcsalta a hegyre és lelökte. A ruhákat égessék el.

– Várjanak! – kiáltott izgatottan Wegener professzor – Annak az orosz-nak a zsebében van az aranylemez!

– Miféle aranylemez? – kapta fel a fejét Fisher.

– Amelyiken le van írva, hogyan lehet a sírt megtalálni – magyarázta a professzor.

Fisher intett az arabnak, aki bosszúsan zsebébe nyúlt és átnyújtotta neki a már előbb megtalált aranylemezt.

– Ejnye, Juszuf! – csóválta a fejét az amerikai megrovóan. – Nem leszünk jóban, ha saját zsebre dolgozol. Vagy kevesled, amit Mr. Bernardi fizet?

Az arab bűnbánóan hajtotta le a fejét. Nyilván tisztában volt vele, mit jelent, ha valaki nincs jóban Mr. Fisherrel, vagy Mr. Bernardi akármelyik emberével.

Fisher most Wegener professzorhoz fordult.

– Helyesen cselekedett professzor! Rájött, hogy jobb, ha együttműködik? Ha ez a lemez elveszett volna, annak nagyon kellemetlen következményei lennének – mondta. – Főleg magukra nézve.

Odalépett Wegenerhez, levette a kezéről a kötelet és a kezébe nyomta az aranylemezt.

– Meg tudja fejteni ezt az ákombákomot? – kérdezte.

– Meg, de ahhoz kell egy kis idő.

Az amerikai kivette a professzor kezéből a lemezt és Bergson kezébe nyomta.

– És maga, Bergson professzor, maga milyen gyorsan fejt meg? – kérdezte tőle.

– Hamar megfejttem – vágta rá a professzor, aki látta, hogy Fisher próbára akarja őket tenni. – Ha kell azonnal.

– Rendben van – bólintott elégedetten Fisher. – Akkor fogja ezt a lemezt és foglalkozzon vele, majd szólok, amikor szükség lesz a megoldásra. Maga lesz a tartalék – fordult Wegener professzorhoz – ha Bergson nem tudná megfejtetni a szöveget. Addig is kötözzétek meg újra – szólt oda az arabokhoz.

Juszuf ismét megkötözte Wegener kezét, azután követte Fishert, aki elment, hogy ellenőrizze a hullák eltakarítását. Bergson, miután megvárta, amíg elmennek, ismét odament professzortársához.

– Bocsásson meg nekem, kedves kolléga úr! – mondta bocsánatkérően. – Nem tehetek róla, hogy így alakult. Látja megpróbáltam segíteni, de én is kényszerhelyzetben vagyok. Ez a Fisher habozás nélkül megöl, ha nem látja már hasznomat.

– Hogy került maga ebbe a band...társaságba Bergson kolléga? – kérdezte tudóstársát Wegener. – Nem látja, hogy ezek mindenre elszánt...– körülnézett mielőtt folytatta volna – mindenre elszánt gonosztevők!

– Most már én is tudom – bólintott bűnbánóan Bergson – de eleinte nem jöttem rá. Nagyon udvariasak voltak, azt mondták jelentős tudományos felfedezésre van kilátás. Utaltak ugyan rá, a kutatás illegális, de, mint tudja a külföldiek kutatásai Egyiptomban többé-kevésbé mind illegálisak. Engem elvakított a pénz, az a jelentős összeg, amit Mr. Bernardi felajánlott és csak most jöttem rá, mibe keveredtem.

– Megértem – bólintott Wegener. – Remélem ép bőrrel megússzuk.

Ezalatt két társa leverten üldögélt egyik félreeső kis sziklán.

– Már bánom, hogy nem kezdtem el alkudozni Zaharov professzorral, amikor először tett ajánlatot – mondta Harisson. – Bár igazság szerint konkrét árat nem mondott, sem ő, sem ezek az amerikaiak. Azt hiszem, ezektől már fölösleges megkérdezni, hogy jutottak a nyomunkra.

– Persze, hogy fölösleges – helyeselt Susan. – Ugyanúgy, mint az oroszok. Megvesztegették a távírást.

– Félek, hogy ebből a kalandból nem kerülünk ki élve – gondolkodott hangosan Harisson.

– Biztosan nem – bólintott a lány. – Én már akkor tudtam, amikor az oroszok foglyul ejtettek minket. Noha meg kell mondanom, azok még mindig sokkal elviselhetőbbek voltak ezeknél a gengsztereknél. Jurij legalább úriember volt, már amennyire ez ebben a szakmában lehetséges. Udvarias volt és a lehetőséghez képest kíméletes. Ettől függetlenül ő is agyonlövetett volna minket a végén. De legalább nem személyesen. Azal a Natasával intéztette volna el a piszkos munkát.

– Nem hiszem, hogy megölték volna minket, de ezen kár utólag vitatkozni – mondta lemondóan a férfi. – Fisher biztosan meg fog ölni minket. Valószínűleg személyesen.

Ezalatt Fisher és emberei befejezték a nagytakarítást és a kis amerikai ellentmondást nem tűrő hangon indulást parancsolt.

– Induljunk emberek, már úgyis sok időt elvesztegettünk. Még sok a tennivalónk. Aki pedig menetközben lemarad – fordult a foglyokhoz fenyegetően – nemcsak a menetből fog kimaradni.

Ahogy nem is olyan régen az orosz Jurij jósolta, rövid idő múlva

elérték az ösvény legmagasabb pontját. Az út itt északi irányba fordult és lefelé vezetett. Ismét, ezúttal teljes szélességében utasaink elé tárult a kéken kanyargó Nílus mindkét partja, a zöldelő völgy, Luxor városa és a karnaki templom. Itt az amerikai megállította a csapatot.

– Magukon a sor, hogy megmutassák, merre menjünk – fordult Wegener professzorhoz.

Wegener kezével beárnyékolta szemét, hogy a csaknem szemből jövő napsütés ne vakítsa el és Szenenmut utasításának megfelelően megke-reste azt az obeliszket, amelyet az építész irányításával szállítottak oda és állítottak fel.

– Errefelé kell mennünk – mutatott lefelé.

– Itt nincs út! – mondta ingerülten Fisher. – Hogy akar itt lemenni? Nehogy félrevezessen! – tette hozzá fenyegetően.

– Nincs út, de könnyen járható ez a hegyoldal – magyarázta a professzor.

– Magának mi a véleménye, Bergson? – kérdezte gyanakodva a kis amerikai.

– Igaza van Wegener professzornak – helyeselt Bergson professzor. – ha az építész leírása szerint akarunk menni, erre kell lemennünk.

Fisher belenyugodott és a kis csapat elindult lefelé a karnaki obeliszk irányában. Út nem volt ugyan, de a terep könnyen járható volt, bár meg-lehetősen sokat kellett kanyarogniuk a sziklák között. Ahogy egy na-gyobb sziklacsoportot kerültek meg éppen, a másik arab, Juszuf társa, hirtelen felkiáltott:

– Eltűnt az orosz!

– Utána – ordította Fisher. – Állítsátok meg akárhogy, nem menekül-het! – Ő maga is kirántotta revolverét és a foglyokra szegezte.

A két arab két irányban lerothant a szikla mellett és eltűntek a többiek szeme elől. Egy darabig csak a lábak dobogása kiáltozás és lerúgott szik-ladarabok gurulásának zaja hallatszott, azután egymás után két rövid géppisztoly sorozat hallatszott. Rövid csend után egy nagyobb dörrenés, egy pisztolyé azután újra csend lett. Végül újra hallani lehetett a lábak zaját, ahogy a két arab felfelé kapaszkodott a hegyoldalon.

– Elkaptuk – jelentette be Juszuf, amikor végre lihegve felérkeztek. – Lelőttük, de nem láttuk értelmét, hogy őt is levetkőztessük, csak a sze-mélyes iratait és holmijait vettük el.

– Helyes! – dicsérte meg őket a főnökük. – Így jár, aki szökni próbál – fordult a többiekhez. – Tőlünk nem lehet megszökni.

Tovább indultak lefelé és nemsokára feltűnt előttük egy kiemelkedő szikla, ami erősen hasonlított egy teve púpjához.

A szikla alatt egy meredek szakasz volt, annak aljában pedig egy kisebb szikla.

– Nézzék az lesz az oroszlán feje, amit az írás említ – kiáltott diadalmasan Bergson, aki legelől ment. – onnantól az aranylemezre írtak szerint kell tovább keresni a sírt.

– Megfejtette útközben a lemezen levő írást? – kérdezte Fisher.

– Igen – bólintott a professzor. – Balfelé kell elindulni....

– Ne mondja, úgymint elfelejtem, inkább majd vezessen – szakította félbe Fisher. – Szóval érthető az utasítás? Akkor ezekre már nincs szükség.

Intett a két arabnak, akik közelebb mentek a három fogolyhoz és fel-emelték a géppisztolyaikat. Fisher is elővette revolverét és rájuk szegezte.

– Hát ennyi volt, kedves barátaim – mondta vigyorogva.

Ebben a pillanatban két lövés dördült el csaknem egyszerre és a két arab holtan bukott előre a lejtő irányában. .

A kis cingár amerikai riadtan kapta fel a fejét és félelemtől remegve vaktában a sziklák felé lőtt, de egy újabb revolverlövés őt is leterítette. Egy darabig csend volt, majd a sziklák mögül anya és lánya, Miss és Mrs. Hogarty lépett elő, revolverrel a kezükben.

– Jónapot professzor úr – mondta mosolyogva Mrs. Hogarty. – Időben léptünk közbe? Remélem, meg van velünk elégedve?

23. SZABADULÁS

(Théba hegyei között, napjainkban)

– Miss Polascik, Miss Omelková, az önök eddigi szolgálataival a legnagyobb mértékben meg vagyok elégedve – mondta mosolyogva Wegener professzor – bár meg kell mondanom az utóbbi néhány percben tartottam tőle, hogy esetleg késni fognak. De nem vennék le rólam ezeket a köteleket?

– Máris professzor úr – mondta előzékenyen Miss Hogarty és a professzorhoz sietve, elvagdalta kezén a kötelet. – És mi legyen a többiekkel?

– Várjunk egy kicsit – mondta Wegener és a halálra rémült Bergson professzorhoz lépett. – Megváltozott a helyzet, kedves kolléga úr, most rajtam a sor, hogy segítek magán. Hol van az aranylemez, amin Szenenmut utasításai találhatók?

– A belső balzsebemben, kedves Wegener kolléga – mondta Bergson. – Természetesen a magáé. Higgye el, boldog vagyok, hogy vége ennek a rémálomnak és az irányítás végre olyan ember kezébe került, mint maga – tette hozzá megkönnyebbülten.

– Köszönöm, kolléga úr – mosolygott udvariasan Wegener, miközben kivette a másik zsebéből a lemezt. – Tényleg sikerült menet közben megfejtenie a hieroglifákat?

– Sikerült – mosolygott Bergson professzor is. – Nem is volt igazán nehéz. És természetesen ebben is a rendelkezésére állok.

– Köszönöm, de nem lesz rá szükségem – bólintott Wegener. – kérem, Miss Clara, vegye kezelésbe a professzor urat.

Miss Clara Polascik, aki eddig a Mrs. Hogarty nevet viselte és az anya szerepét töltötte be, engedelmesen közelebb lépett és felemelve a kezében levő kilenc-milliméteres pisztolyt, fejbe lőtte vele a meglepett Bergsont.

– A többiekkel mi legyen? – kérdezte a fiatalabb Hogarty, azaz Miss

Omelková – pisztolyával Susanra és Harissonra mutatva, akik eddig a megdöbbenéstől szólni sem tudtak.

– Maradjanak egyelőre megkötözve – mondta a professzor – még hasznukra lehetnek. Sajnos – fordult Harissonék felé – maguk nem szerepelnek a további terveimben.

– De professzor úr! – kiáltott Susan majdnem sírva és közelebb lépett Wegenerhez. – Én magát mindig tanítómesteremnek, szinte atyai barátomnak tekintettem. Ha nem hívom fel és nem mesélek magának a szkarabeuszról, amit az a fiú eladott Ronnak, eszébe sem jutott volna, hogy Szenenmut sírhelye után kutasson. És ezek után meg akar minket gyilkoltatni?

– Higgye el kedvesem – mosolygott Susanra szelíden Wegener professzor – nem szeretek senkit fölöslegesen bántani. Egyáltalán nem okoz nekem örömet a gyilkosság, sőt gyűlölöm a durvaságot és az erőszakot.

– Akkor mit akar tőlünk? – szölt közbe Harisson és ő is közelebb jött. – Mi nem tettünk önnek semmi rosszat, barátunknak tekintettük, tájékoztattuk mindenről, amit a szkarabeusz nyakékről megtudtunk, mi kértük, hogy kapcsolódjon be a kutatásba. Nem tudom, mik a tervei, de nem értem, mivel és hogyan tudnánk mi azokat hátráltatni.

– Kedves fiatal barátom – mondta Wegener és mindannyiuk meglepetésére arcán a szokott kedves szelídséget hirtelen valami tébolyult düh váltotta fel – harmincöt éve foglalkozom régészettel, elsősorban egyiptológiával. Ezalatt az idő alatt számos eredményes kutatást végeztem, sok sikeres ásatást vezettem, több tudományos elméletet dolgoztam ki, de ezek mind csak kis, jelentéktelen eredmények voltak. Mindez kevés volt, hogy beírjam nevemet a tudomány történetébe, hogy az emberiség kultúrájának egy lépcsőfoka legyen, hogy a nevem fennmaradjon. – A professzor teljesen kivetkőzött magából, hangjában valami elszánt, szinte tébolyodott eltökéltség csengett, amikor folytatta. – És akkor egyszerre a kezembe került egy páratlan lehetőség, egy felfedezés, ami talán Tutankhamon sírjának felfedezésénél is jelentősebb. Nem engedhetem meg magamnak, hogy ez a felfedezés ne kizárólag és egyedül az én nevemhez kapcsolódjék.

– És ezért akar minket likvidáltatni, eltüntetni, hogy a nyomunk sem

maradjon? – kiáltotta felháborodva Susan. – És az eszébe sem jut, hogy az egész dologról tőlünk hallott először.

– Nem, kedvesem – mondta szelíden a professzor, aki közben lecsilapodott és visszaalakult régi, megszokott önmagává. – A szkarabeuszról legelőször Ibrahim Szadintól, a jónevű múkinckereskedőtől hallottam. Felhívott telefonon, mint ahogy, mint utólag megtudtam, Zaharov professzort és is felhívta. Beszámolt a szkarabeuszról és sejteni engedte, hogy utalást talált rajta Szenenmut sírjának helyére. Azután hallottam, hogy meggyilkolták, (valószínűleg ez a két arab) gondoltam vége a lehetőségnek, amikor maga felhívott.

– Ekkor léptünk mi a színre – kapcsolódott a beszélgetésbe az ál Mrs. Hogarty, aki eddig érdeklődéssel hallgatta Wegener magyarázatát. – A professzor úr, akinek egyszer már dolgoztunk, megbízott minket, hogy kövessük magukat. Mi ugyanis, Lidia, Miss Omelková és én bérgyilkosok vagyunk. Korábban Wegener professzor karrierének útjában állt egy munkatársa azért fordult hozzánk.

– És mi történt ezzel a munkatárssal? – szólt közbe Harisson, akinek kíváncsisága legyőzte idegességét.

– Elhunyt egy munkahelyi baleset során – közölte Clara. – De, hogy a maguk dolgára visszatérjek, megpróbáltuk megszerezni a szkarabeusz nyakéket, de nem sikerült. Meg kell mondanom nem sok embertől szenvedtem akkora kudarcot, mint magától, Mr. Harisson, amikor betörtem éjszaka a szobájába.. És még az arcom is feldagadt. De nem haragszom, ügyesebb volt nálam. Nem állok bosszút, ugyanúgy fogom kivégezni, mint akárki mást.

– A mi feladatunk volt a konkurensok eltávolítása is – szólt bele a beszélgetésbe Lidia is, aki közben csatlakozott a csoporthoz. – Clara felcsalta az öreg Zaharovot a fedélzetre, a sötétben leütötte és a vízbe lökte. Másra nem volt szükség, az oroszok azt hitték, hogy az amerikaiak voltak és megölték Gibsont. Mi pedig tovább követtük magukat, utoljára a halotti templomoktól idáig.

– Szóval már mindent értenek kedvesem – mondta Wegener és megismogatta Susan arcát. – Igazán sajnálom, hogy a lányok, Clara és Lidia, magával is végezni fognak, maga egyik legkedvesebb tanítványom volt

és szinte a saját lányomnak tekintettem én is. De ilyen az élet, a rokon-szenvet gyakran legyőzik a fontosabb dolgok.

– És ezt a fontosabb dolgot hogyan tervezi véghezvinni, tisztelt professzor úr? – kérdezte gúnyosan a lány, akit csalódottsága és felháborodása ellenére érdekelt, hogyan építi karrierjét egy ismert professzor.

– Először is át fogom tanulmányozni és lefordítom a Hatsepszut halotti templomában talált lemezen levő szöveget és annak alapján még a mai napon meg akarom találni Szenenmut sírjának helyét. Amíg meg nem fejtettem, maguknak nem lesz bántódásuk, mert esetleg szükség lehet magukra, de azután sajnos el kell búcsúznunk.

A professzor ezeket olyan természetes tárgyilagossággal mondta, mintha arról beszélne, hogy holnapután vonatra száll.

– Ha visszautasítja a velünk való együttműködést és minket megelőzve, maga találja meg sírhelyet – mondta ingerülten Harisson – nem lenne szükség a mi likvidálásunkra, nem beszélve az amerikaiakkal és oroszokkal való összetűzésre, mivel azok minket követtek, nem magát.

– Úgy látszik nem értett meg fiatalember – világosította fel az író a professzor. – Ha megtaláltam a sír helyét, visszamegyek Kairóba és a tudományos folyóiratokban leközlöm az elméletemet Szenenmut sírjának helyéről. Azután szabályos kutatást és ásatást fogok végezni a környéken, amelynek során feltárom a sírt, ami valószínűleg az évszázad egyik legnagyobb tudományos szenzációja lesz. Ha akárki előhozakodik a szkarabeusszal, illetve megpróbálja annak birtokában megkeresni az építész sírját, ezt a tervet nem lehet végrehajtani. Maguknak sajnos el kell tűnniük, a szkarabeusszal együtt. A szkarabeusz nyakék a mai naptól kezdve nem létezik, mint ahogy maguk sem. Senki sem tud róla, csak Csernyisev és Bernardi, de ők nem fognak előhozakodni azzal, hogy kiket gyilkoltattak meg miatta.

Azzal a professzor sarkonfordult, letelepedett egy sziklára feltette a szemüvegét, térdére fektette laptopját és elővette a zsebéből a Hatsepszut halotti templomában, a kerek kő alatt talált lemezt. Harisson és Susan is leültek egy sziklára és gondolataikba mélyedve vártak a sorsukra.

– Rövidesen vége lesz mindennek – szólalt meg egy idő után az író. – Hazudnék, ha azt mondanám, nem bánom, de akárhogy is van, boldog

vagyok, hogy találkozhattam veled és ez a néhány nap életem legcsodálatosabb ideje volt.

Susan, aki csendesen, magába roskadva ült, felnézett a férfire és könnyein keresztül rámosolygott.

– Én sem terveztem, hogy ilyen fiatalon halok meg – mondta. – De a veled töltött napok nekem is a boldogságot jelentették. Élveztem a kalandokat, a veszélyt és ha már meg kell halnunk egy mániákus örült miatt, legalább csókolj meg utoljára.

Harrison átölelte a lányt és megcsókolta. Lidia rájuk akart szólni, de Clara Polascik rászólt:

– Hagyd csak, had élvezzék ki az utolsó percekét.

Telt az idő, végül a professzor összecusukta a laptopot, zsebre tette a lemezt és felállt.

– Sikerült tökéletesen megfejteti a szöveget, így magukra már semmi szükség nincsen. Nem vagyok híve a hosszú búcsúzkodásnak, az lesz mindannyiunk számára a legkellemesebb, ha mindjárt túlesünk a nehezen. Kérem, álljanak a sziklafal mellé. Magukat meg arra kérem, távozásom után azonnal intézzék el őket – fordult a bérgyilkos pár felé. – Most elmegyek egy-két órára, azalatt maguk lesznek szívesek eltüntetni Miss Susant és Mr. Harrisont mindenestől, hogy senki se találhasson rájuk többé.

Susan és Harrison felkeltek a szikláról, ahol az előbb még békésen üldögéltek és beletörődve a változtathatatlanba odaálltak sziklához, ahová a professzor mutatta.

Lidia Omelková, aki a két nő közül kegyetlenebb természetű volt, ami részben fiatal korának volt betudható, közelebb lépett hozzájuk és elővette pisztolyát. Noha Clara Polascik is elővette fegyverét, láthatólag arra várt, hogy társa löje le a foglyokat, ő csak szükség esetén akarta használni a pisztolyt.

– Kedves Susan, tényleg sajnálom – búcsúzott Wegener – de sajnos nem tehetek mást. Bár alig hiszem – tette hozzá – és nem is várom el, hogy megértse szempontjaimat.

Ezzel a professzor elfordult tőlük és elindul lefelé, abba az irányba, ahol az oroszánfejhez hasonló sziklát látták.

Ekkor mindannyiuk meglepetésére a szikla mögül egy férfi lépett elő. Omár Rasid volt.

– Sajnálom, professzor úr, de nem megy sehová. És maguk, hölgyeim jobb, ha eldobják fegyvereiket, mert körül vannak véve.

A két nő meglepetten meredt a váratlan látogatóra, Wegener professzor pedig szinte dermedten megállt.

– Omár! Hogy kerül maga ide? – kiáltotta szinte őrzöngve. Teljesen elvesztette a fejét. – Nem akadályozhatják a terveimet – kiáltott hisztérikusan a két nő felé. – Lőjék le! – A zsebéből kirántott egy kiskaliberű revolvert és Omárra emelte. Ebben a pillanatban egy géppisztolysorozat hangzott fel. Wegener professzor meglepve nézett a hang irányába, majd holtan zuhant a földre, arcán csodálkozó arckifejezéssel.

24. SÍR A HEGYOLDALBAN

(Théba hegyei között, napjainkban)

Mire bárki is felocsúdott volna, a szikla melletti szabad tér megtelt egyenruhás fegyveresekkel.

– Dobják el fegyvereiket és adják meg magukat – mondta előlépve közülük vezetőjük, egy tiszt, századosi egyenruhában.

Egy darabig csend volt, majd Clara Polascik felkiáltott.

– Nem megyek egyiptomi börtönbe!

Azzal felemelte fegyverét és a tisztre fogta, de abban a pillanatban egy sorozat leterítette. Lidia Omelková megadóan nyújtotta a kezét a bilincsbe.

Az események nagyon gyorsan zajlottak le és a két fogoly csak azt vette észre, hogy egy katona levágja kezükről a kötelet. Mire megköszönték és felnéztek, Omár állt előttük.

– Régen nem örültem ennyire senkinek, Omár barátom – lépett hozzá Harisson és megölelte. – Hogy jutottál a nyomunkra és egyáltalán, mit keresel itt?

– Az Egyiptomi Nemzeti Műemlékvédelmi Felügyelőség egyik vezető tisztviselője vagyok – mondta némi büszkeséggel a hangjában a núbiai. – Az első időben magatokra vontatok a hatóságok gyanúját, ezért engem bíztak meg, hogy kísérem figyelemmel a tevékenységeket. Ebben szerencsésen a kezünkre járt régi ismeretségünk Susannal. Szinte azonnal mindent őszintén elmondtatok nekem (különösen te) és noha az utóbbi időben nem avattatok be terveitekbe, már tudtam, hogy nem vagytok kapcsolatban a szervezett műkincs bűnözéssel, csak valahogy belesodrótatok a talált, illetve megvásárolt szkarabeusz nyakék révén.

– Sajnálom, hogy mostanában nem bízunk benned – magyarázkodott zavartan az író – de valaki feltörte a számítógépemet és azt hittük, csak te lehettél, mert csak te ismerted a kódot. Tévedtünk, bocsánatot kérek!

– Nem tévedtetek – mosolygott Omár Rasid – A számítógépedet én

törtem fel, mert le kellett másolnom a talált szöveget és elküldeni a Műemlékvédelmi Hivatalba.

– Akkor tehát mégsem volt a gyanúnk alaptalan – kapcsolódott a beszélgetésbe a lány, aki nehezen akarta elismerni tévedését. – Megmondom őszintén magam azért gyanakodtam rád, mert többször láttalak azzal a gyanús egyiptomival, azzal a Musztafával!

– Akkor engedd meg, hogy bemutassak neked valakit – nevetett hangesen Omár és intett a tisztnek, aki a fegyvereseket vezette. Az mosolyogva odajött hozzájuk.

– Kedves Susan – mondta szertartásosan Omár, engedd meg, hogy bemutassam az egyiptomi titkosszolgálat egyik magasrangú tisztjét, Musztafa Kebir századost.

Susan és az író csak ekkor ismerték meg az egyenruhás tisztben turista társukat, a titokzatos Musztafa Szaidot, aki sohasem vett részt semmiben, mindig kifejezéstelen arccal járkált közöttük és sohasem mosolygott. Most mintha megváltozott volna, arcán barátságos mosoly ült és még Susannak is el kellett magában ismernie, hogy kedves, kellemes, kifejezetten rokonszenves ember benyomását kelti.

– Örülök, hogy újra találkozunk – mondta Musztafa – és még jobban örülök, hogy épségben megúszták. Mi ugyan igyekeztünk vigyázni magukra, de a maguk Omár iránti bizalmatlansága megnehezítette a dolgunkat. Tudtuk, hogy Wegener professzorral együtt indulnak, de nem tudtuk, mikor. Így csak annyit tehattünk. Az útvonalban sem voltunk biztosak, csak azokat a helyeket biztosítottuk, amelyeket Szenenmut megnevezett, azaz az el-Qorn csúcs, a „teve púpja” és az „oroszlán feje” környékét.

– Az el-Qorn csúcsnál már beleavatkozhattak volna – mondta Harisson enyhe szemrehányással a hangjában.

– Igaza van – ismerte be a százados – de az ottani embereinket meglepte az amerikaiak támadása és várták a parancsaimat. Mire kellő információ birtokában döntöttem volna, maguk már Wegener professzor foglyai lettek, ami, őszintén szólva, minket is meglepett. De elnézést, nekem még dolgom van.

– Nem is mondtátok – kérdezte Omár, miután Musztafa százados elment – sikerült megtalálni Szenenmut további utasításait? Bár biztos vagyok benne, hogy sikerült, különben nem indultatok volna útnak.

– Sikerült – mondta Susan – de még nem olvastuk el. A professzor azonnal magához vette. Közben kétszer is elvették ugyan tőle, de mindig visszavette. Szerintem most is a zsebében van.

– Akkor megyek és elveszem tőle – határozott Omár. – Azután ketten csak el tudjuk olvasni.

– Be kell ismernem – mondta a lány, amikor Omár elment – hogy ez a Musztafa Szaid, vagy hogyhívják, igazán rokonszenves fickó, nem olyan, mint gondoltuk.

– Még szerencse – nevetett Harisson – hogy csak gyanúsna nevezted az előbb és nem tetted hozzá, hogy rosszcú, ahogy máskor szoktad. De milyen bánatosan jön vissza Omár. Miért vagy ilyen rosszkedvű? – fordult az érkezőhöz. – Nincs meg a lemez?

– Megvan! – mondta a núbiai leverten. – Inkább elveszett volna, akkor még volna remény, hogy megtaláljuk.

– Nem értem – csodálkozott Susan. – Akkor hol van?

– Itt! – mutatta dühösen Omár és átnyújtotta a lánynak a kezében levő lemezt.

Susan kezébe vette az aranylemezt, illetve annak maradványát, egy össze-vissza görbült, puha fémdarabot, amin öt nagy lyuk jelezte, hogy a kalacsnyikovnak, amellyel keresztüllőtték a Wegener professzor belső zsebében tartott aranylemezt, kicsi volt a szórása. A lemezen levő írásnak még a maradványai is eltorzultak, semmi olvasható szöveg nem volt rajta.

– Hát ennyi volt – mondta leverten Susan is. – Szenenmut üzenetét csak a professzor olvasta el, senki más. És, ahogy látom, a laptopja is összetört.

– Akkor lemondhatunk a sír helyének kereséséről – mondta szomorúan a núbiai. – Sokat segített a már megfejtett szöveg, de ha csak ennyit tudunk, évekig is eltarthat, amíg ezen a domboldalon megtalálják Szenenmut sírját.

– És akik aztán megtalálják, már nem mi leszünk. Ostobaság volt, hogy nem kértem el tőle a lemezt, hogy legalább megnézzem. De nem akarta kiadni a kezéből – panaszkodott a lány. – Rögtön magához vette, mi a kezünkbe sem vettük!

– Dehogynem! – derült fel Harisson arca. – Van itt egy laptop? – fordult Omárhoz.

– Van, de miért? – csillant fel Omár szeme. – Csak nem fényképezted le a lemezt?

– Magát a lemezt nem – mondta diadalmasan az író – de lefényképeztem többször is Susant, kezében a lemezzel. A lemezen lévő írás, ha talán nem is teljesen, de nagyrészt valószínűleg látható lesz a képeken.

Nem telt bele félóra, Omár és Susan már dolgozott a sebtében előkerített laptopon. Nem volt könnyű dolguk, mert a lemezek fényképét ki kellett emelni az öt fényképből, amelyet az író Susanról és a professzoráról készített és kinagyítani. Ezekután az egyes fényképeket külön-külön kellett elemezni, mivel a lány ujjai a diadalmasan magasba emelt lemeznek hol az egyik, hol a másik részét takarták el. Az öt kép közül kettő fordítva, mint utólag rájöttek, fejjel lefelé mutatta a szöveget, egyik képen pedig a lány az aranylemez hátoldalát mutatta fényképezőgép felé.

Az első képről a következő szöveget sikerült kiolvasni:

*Ha..... az oroszlán fejét, ...balra és menj
lépést,..... amíg a ..... a várost.
Ott, ..., látsz..... Görgesd el
és megnyílik a sír, ahová el fogsz temetni. Ne felejtkezzél
meg....., amit csak a .....ismer.
Azért írtam két lemezre,
hogy ellenségeim ne találhassák meg síromat, ...ahol
el fogtok temetni. Köszönöm neked,
hűségés ....., hogy ..... átlépni
Ozírisz ..... határát.*

A második képen Susan fordítva tartotta a lemezt, itt csak a következő újabb szavakat sikerült lefordítani: *megtalálta, fordulj, sziklák, a szakadék szélén, a harmadikat, Thotankuré*

Ugyanaz volt a harmadik lemezzel is. Itt a következő szavakkal egészült ki az eddigi szöveg: *eltakarják téled, egy szögletes sziklát, írnom*

Végül is a negyedik lemezen levő szöveg látszott a legteljesebbnek. A négy fényképen látható lemezekről végül a következő szöveget sikerült leolvasni, illetve összeállítani:

*Ha megtaláltad az oroszlán fejét, fordulj balra és menj
hatszáz lépést,..... amíg a sziklák
eltakarják tőled a várost.*

*Ott, közvetlenül a szakadék szélén, látsz egy szögletes sziklát.
Görgezd el és megnyílik a sír, ahová el fogsz temetni.
Ne felejtkezzél meg a három ....., amiről csak .....,
Hapuszeneb tud.*

*Azért írtam két lemezre, hogy ellenségeim ne találhassák
meg síromat, a ..... ahol el fogtok temetni.
Köszönöm neked, hűséges írnokom Thotankuré,
hogy segítettél átlépni Ozírisz birodalmának határát.*

A szöveg így már csaknem teljes volt, de még egy-két szó hiányzott, még pedig nem is elhanyagolható szavak, például, hogy a hatszáz lépést kell merre kell megtenni, vagy mi az, amit csak Hapuszeneb ismer. A Hapuszeneb név melletti üres hely nem okozott gondot, mert Omár emlékezett rá, hogy Hapuszeneb Hatsepszut királynő idején Théba főpapja volt, a hiányzó szó tehát nyilván a főpap,

Ismét Harissonnak jutott eszébe, hogy nézzék meg azt a fényképet, amelyiken az aranylemez háta látható. És a kísérlet valóban sikeres volt, mert noha a lemez vastag volt, a vésés néhány helyen a puha arany hátlapján is átütött és a két szakértő némi képzelőerő segítségével a három hiányzó helyet sikerült kitölteni. Kiderült, amit történelmi ismereteik alapján feltételeztek, hogy ide Szenenmut harmadik sírját építette, titokban, amíg nem lett kegyvesztett. És sikerült kiolvasni a lemez hátuljáról, hogy a hatszáz lépést sem fel, sem le, azaz vízszintesen kell megtenni. Így a végleges utasítás így hangzott:

*Ha megtaláltad az oroszlán fejét, fordulj balra és menj hatszáz
lépést egyenesen, sem fel sem le, amíg a sziklák eltakarják tő-
led a várost. Ott, közvetlenül a szakadék szélén, látsz egy szög-
letes sziklát. Görgezd el és megnyílik a sír, ahová el fogsz te-
metni. Ne felejtkezzél meg a három ..... amiről csak a főpap,
Hapuszeneb tud.*

*Azért írtam két lemezre, hogy ellenségeim ne találhassák meg
síromat, a harmadikat, ahol el fogtok temetni. Köszönöm ne-
ked, hűséges írnomk Thotankuré, hogy segítettél átlépnem
Ozírisz birodalmának határát.*

Már csak azt kellett volna megtudni, mi az, amiről csak a főpap tud, ettől azonban el lehetett kezdeni Szenenmut sírjának keresését.

Omár összeállított egy kis csapatot, amelyhez rajta, Harissonon és Susanon kívül Musztafa Szaid, azaz Musztafa Kebir százados és az általa kiválasztott tíz katona is csatlakozott és elindultak a Szenenmut leírása szerinti úton. Az oroszánfejű sziklához való lejutás nem ment könnyen, a lejtő meredek volt, tele kiálló sziklákkal. Harisson és Susan nemigen volt hozzászokva a lejtőn való lemászáshoz. Ez különösen az előbbinek volt kellemetlen, mert a katonák igencsak igyekeztek segíteni, a szó szoros értelmében felkarolni Susant (nyilván azért mert ő volt a csapat egyetlen női tagja), övele viszont senki sem törődött. Egyszer csaknem pórul járt, mert elbotlott egy kőben és nagyot esett. Szerencsére nem tíz lépéssel lejjebb történt, mert akkor lezuhant volna a meredek hegyoldalon. Így megúsza a nadrágja kiszakadásával és egy csúnya zúzódással a térdén.

Végre mindannyian lejutottak az oroszánfejűhöz hasonló sziklához. Itt érte őket a következő kellemetlen meglepetés. Szenenmut nem hiába hangsúlyozta ki, hogy sem fel, sem lefelé ne menjenek. A szikla mellett felfelé egy másik ösvény is vezetett, lefelé pedig kényelmes, széles út vitt a völgybe. A két út között egyenesen vízszintes irányban éles sziklákon keresztül lehetett csak tovább jutni.

A csapat nagy ügyvel-bajjal átjutott az akadályokon és egy elég széles sziklapárkányon találták magukat. A párkány alatt meredeken lejtett a hegyoldal. Bár a sziklaakadályon való átjutás nehézkessé tette, egyik azal megbízott katona megpróbálta a lépéseket gondosan számolni. A hatszázat már jócskán túlhaladta, amikor a járható sziklapárkány végéhez értek. Mély szakadék állta az útjukat, előtte a sziklapárkány térré szélestedt és a magasan fölējük tornyosuló hegy lábánál egy helyen hatalmas, csaknem szabályos hatszögletű szikla támaszkodott a hegy oldalához.

– Ez lesz az! – kiáltott diadalmasan Omár.- Taszítsátok el onnan.

A katonák nekifeszítették csákányaikat és vasrudaikat a szikla oldalának, de sehogy sem akart megmozdulni.

– Ne erről az oldalról feszítsétek, hanem a szakadék felől – szólalt meg hirtelen Harisson, aki sebes térde miatt nem vett részt a munkában, hanem távolabb állt és így jobban át tudta tekinteni a terepet. Omár bólintott és átirányította a katonákat a szakadék felőli oldalra.

És valóban a hatalmas szikla egyszerre csak megmozdult, oldalt bilent, majd nagy robajjal belezuhant a szakadékba. És feltárult előttük egy sziklaüreg bejárata, Szenenmutnak, Hatsepszut királynő építészének, bizalmasának és szeretőjének sírja.

25. SZENENMUT SÍRJA

(Théba hegyei között, napjainkban)

A bejáratot lezáró szikla eltávolítása után úgy tűnt, újabb akadállyal kell megküzdeniük. Mázsás sziklákból álló, hatalmas kőrakás állta útjukat, amely egészen az üreg tetejéig magasodott fel.

– Úgy látszik, még sok problémánk lesz – jegyezte meg epésen Harisson, aki azt hitte, hogy már semmi sem fog az útjukba állni. – Lehet, hogy az egész sír be van omolva?

– Ez csak egy mesterséges akadály – válaszolt mosolyogva Omár, Harisson bosszús megjegyzésére – amit a sírrablók megtévesztésére állítottak a bejáratához. Egy csapda. Az volt a sír építőnek célja, hogy hozzád hasonlóan azt higgyék, a barlang beomlott.

Intett a katonáknak, akik elkezdték a kövek elhordását. Rövid félóra sem telt el, a bejárat nyitva állt.

Mindannyian szinte döbbenet nézték az eléjük táruló folyosót, amely a várakozástól eltérően szinte mentes volt a falakról és a barlang mennyezetéről lehullott törmeléktől. Szenenmut láthatólag a sír helyének kiválasztásakor a falakat alkotó kőzet minőségét is szem előtt tartotta.

A tényleges folyosó a hatalmas kőrakástól megtisztított hely után kezdődött. A folyosó bejáratánál, mintegy őrizve a bejáratot, két életnagyságú szobor állt: a sólyomfejű Hórusz és a krokodilfejű Szobek szobra. Minkét szobor finom kidolgozású volt és szinte teljesen megőrizte eredeti színeit.

A folyosó a bejáratától mintegy harminc méteren keresztül folytatódott. A falakon élénk színű jelenetek az ókori Egyiptom mindennapi életét mutatták be, az aratástól a kenyérsütésig. A mennyezet a kék eget ábrázolta, amelyen különböző madarak repültek.

Harminc méter után a folyosó kiszélesedett és egy köralaku térbe torkollott. A falakon szörnyek és démonok alakja volt látható, a mennyezeten az éjszakai égbolt, csillagokkal. A tér jobb oldalán keskeny, meredek lépcső vezetett lefelé.

Musztafa egy katonát küldött előre, aki erős zseblámpával világította meg a lefelé vezető, sötét, csupaszfalú folyosót. A többiek óvatosan követték. Az elővigyázatosság indokoltnak bizonyult: A lépcső hirtelen jobbra kanyarodott és az előreküldött katona olyan hirtelen állt meg, hogy a mögötte haladó Musztafa majdnem beleütközött. Szerencsére lassan haladtak, így csak éppen hozzáért az előtte megtorpanóhoz, különben belökte volna az utolsó lépcsőfokot követő mintegy négy méter mély üregbe, amelynek aljában a zseblámpa fénye éles és hegyes szikladarabokat világított meg.

– Ez egy újabb csapda – bosszankodott immár Omár is. – Forduljunk vissza, a kiszélesedett részből valahol folytatódnia kell az útnak.

Visszafordultak a lépcsőn, többen hátrálva, mint a rákok lépegettek felfelé, mert a keskeny helyen alig lehetett megfordulni. Amint mindannyian felértek, Omár és Susan körbejárták a teret és végig kopogtatták a falat. Végül a lépcsőtől nem messze egy különösen gonosz kinézetű szörny képe mögött a fal mély kongó hangot adott a kopogtatásra.

– Itt bontsatok, de óvatosan – adta ki az utasítást Omár.

Két katona csákányával óvatosan elkezdte a falat bontani és hamarosan újabb folyosó nyílt meg előttük. Ez a folyosó nem volt olyan hosszú, mint az előző, legfeljebb húsz méter. A folyosó falait a száznyolcvan tonnás obeliszk Théba városába történt szállítását és felállítását ábrázoló, domborművek díszítették, ugyanazok a domborművek, azok meglepetésére, akik látták Hatsepszut királynő halotti templomát, azzal a különbséggel, hogy az itteniek sokkal jobb állapotban maradtak meg.

A folyosó végén, ugyanúgy, mint a bejáratnál, két istenszobor állt, a sakálfejű Anubisz és Thot istené, aki az íbiszmadár fejét viselte. A folyosóról belépve négyszögletes, díszes terembe jutottak, amelynek a falait díszítő domborműveken az építész alakja volt látható, különböző istenek, így Horusz és Thot társaságában, amint áldozatot mutat be nekik és ők kifejezik irányában jóindulatukat. A mennyezet ismét az éjszakai

égboltot ábrázolta, rajta különböző csillagképekkel, középen pedig maga a nap és a hold.

A terem közepén díszes szarkofág állt, amelynek azonban a fedele el volt tolva. Omár és Susan odarohantak, hogy belenézzenek, de csalódottan néztek egymásra: a szarkofág üres volt.

– Űgy néz ki, ezt is kifosztották – mondta csalódottan a lány

– Nézzünk azért körül – mondta a núbiai, akiben még élt a remény egy szikrája. A központi teremből mindhárom oldalra (a negyedik a bejáratú folyosó volt) egy-egy kisebb terem nyílt, nyilván raktár céljait szolgálták, amit a különböző használati tárgyak és használói képei mutattak a falakon. Mint várható volt, ezek a termék is üresek voltak.

– Ezek is üresek – mondta búsan Omár.

– Találtam valamit – jelentette az egyik katona és átadott Musztafának két ezüstpénzt. Egy másik katona is jelentkezett, hogy diadalmasan átnyújtson egy kis tört, ami az egyik sarokban hevert.

– Ez is azt bizonyítja, hogy valaki már járt itt előttünk – mondta szomorúan Susan. – a sírt kifosztották. A pénzeket és a tört a sírrablók vették el.

Ezzel Omár és Musztafa Kebir is egyetértett és mindannyian meglepve nézték Harissont, aki egyszerre csak hangosan felnevetett.

– Mit ötlött ki már megint az a híres írói fantáziád – förmedt rá dühösen Susan.

– Semmi különöset, csak megfejtetem az utolsó hiányzó szó jelentését a szövegben – mondta gúnyosan az író.

– Mi az a szó? – kérdezte a núbiai, nem túl nagy érdeklődéssel. – mondd el, bár most már nem túl érdekes.

– A szó csapda. Gondolod, hogy nem érdekes? – nézett rá Omárra jelentősegteljesen Harisson. – Hogy is szól ezzel kiegészítve az a csonka mondat?

– Valahogy így – próbált visszaemlékezni Omár: – *Ne felejtkezzél meg a három csapdáról, amiről csak a főpap, Hapuszeneb tud.*

– Na és? – szölt közbe bosszankodva a lány. – Mit érsz vele, te okos?

De Omár arcára kiült a meglepetés, még a szája is tátva maradt.

– Csak nem arra gondolsz...? – kérdezte és tágra nyitotta a szemeit.

– Csak igen! – mondta diadalmasan az író, majd Susan felé fordult. – Hány csapda volt eddig?

– Hát a kőrakás a bejáratnál, meg a levezető lépcső. ....- mondta Susan zavartan, mert még mindig nem értette, amit a másik kettő már értett. – Csak kettő, nem volt több...

– Hát ez az! – kiáltott fel most már diadalmasan a núbiai is.

– Igen, csak kettő – bólintott Harisson. – Mert ez a harmadik csapda!

Eltartott egy darabig, amíg mindannyian megértették, hogy az üres, kifosztottnak látszó helyiség az építész harmadik, legravaszabb csapdája. Ha a sírrablók el is jutnak idáig, azt kell hinniük, hogy mások már megelőzték őket. A valódi sírhoz tovább kell innen jutni.

Omár és Susan újra nekiláttak a falak kopogtatásának és vállalkozásukat ismét siker koronázta: A bejáratnál szembeni mellékhelyiség közepén ismét kongó hangot adott a megkopogtatott falrész. A katonák ismét óvatosan nekiláttak a kijelölt rész lebontásának és alig fél óra alatt a kutatók előtt megnyílt az út Szenenmut sírja felé.

A magukkal vitt lámpák fénye egy különösen díszes, hosszú folyosót világított meg, amelyből mindkét oldalon három-három fülke nyílt. Szemben velük egy tágas helyiséget láttak, amelynek bejárata előtt ismét két újabb istenszobor állt.

– Ízisz és Ozírisz – állapította meg Harisson hangosan.

– Meglepő, hogy rájuk ismertél – jegyezte meg gúnyosan Susan, akit bosszantott, hogy a régészetben és egyiptológiában járatlan író volt az, aki megoldotta Szenenmut csapdáinak rejtélyét. – Hiába, vak tyúk is talál szemet.

– Amióta részt veszek ebben az expedícióban, rengeteget tanultam régészetből és egyiptológiából. Persze nem tőled, hanem Omártól – vágott vissza Harisson, a többiek derűtségére.

– Ezeket a képeket és domborműveket az építész halála után készítették? – kérdezte Musztafa.

– Nem – rázta a fejét Omár. – Mindezt még halála előtt maga Szenenmut tervezte így.

Ahogy a csapat elhaladt a két oldalt elhelyezkedő mellékhelyiségek mellett, lámpáik fénye visszatükröződött a bent lévő tárgyakról:

Arany edények! – kiáltott fel az elől haladó katona.

– Itt pedig arany bútorok! – kiáltott a másik.

A menet megtorpant, mindenki be szeretett volna menni, hogy közelebről is megtekintse a kincseket, de Omár megállította őket.

– Először menjünk a sírkamrába – adta ki az utasítást. – Később mindent meg fogunk nézni, de semmit sem szabad elmozdítani, amíg a hivatalos szemle le nem zajlik.

A csapat engedelmesen tovább ment az ajtóig, amelyet két oldalról Ozírisznek, az alvilág istenének és feleségének Ízisznek szobra őrzött. Belépve a tágas, hatszögletű terembe, amelynek oldalán hat oszlop helyezkedett el, mindannyian álmélkodva bámulták a falak domborműveit, amelyek eredeti színei az évezredek alatt alig fakultak valamennyit.

A bejáratnál szembeni színes dombormű Szenenmut temetési szertartását ábrázolta, amelyben a főpapon kívül maga Anubisz isten is részt vett. A másik oldalon Ozírisz, az alvilág ura fogadja az építész, aki áldozatot mutat be neki. A többi falakon más istenek is láthatók voltak, természetesen Szenenmut társaságában és az egyik képen Hathor istennő mellett Hatsepszut királynőt ismerték fel. A mennyezetet itt is az égbolt díszítette, de nem csillagok voltak rajta láthatók, hanem maga a napkorong, amelyet egy szkarabeusz görgetett maga előtt.

Középen, geometrikus és csillagászati jelekkel díszített szarkofág volt. Omár utasításra félretolták a szarkofág fedelét és a lámpák fénye visszaverődött Szenenmut tömör aranyból készült koporsóján, amelyet drágakövekkel kirakott színarany halotti maszkja díszített.

Miután megnézték a mellékhelyiségekben elhelyezett tárgyakat, aranyozott hintót, ezüst bútorokat, valamint rengeteg egyéb felszerelést és terményeket, amelyek az egyiptomiak hite szerint szükségesek voltak a túlvilági élethez, a csapat elindult kifelé.

– Ha mindent megnéztünk és lefényképeztünk, mehetünk – adta ki az utasítást Omár. – A sírhelyet újra lezárjuk valamivel (még magam sem tudom, hogyan), a százados úr őrséget állít, én pedig azonnal értesítem Kairót. Biztos vagyok benne, holnap reggel nyüzsgögni fognak itt a fejések.

– Ennek a sírnak a gazdagsága vetekedik a fáraókéval – jegyezte meg kifelé menet Harisson. – És észrevettétek, hogy Szenenmut halotti maszkja olyan szakállat viselt, mint a fáraók?

– Pedig nem volt hozzá joga – bólintott Susan.

– Lehet, hogy az egyiptomi vallás és a társadalmi szokások ezt nem engedték meg – döntötte el a vitát Omár – de tett annyit, mint egy fáraó. Szerintem Szenenmut korának legjelentősebb elméje volt. Úgy döntött, a túlvilágon, Ozírisz birodalmában ő is fáraó lesz. Én megítélem számára azt a szakállt.

26. A SAJTÓFOGADÁS

(Kairó, napjainkban)

– Sajnos a szerkesztő úrnak arra a kérdésére, hogy a sír feltárását ki-nek, vagy kiknek a megbízásából kísérelték meg akadályozni, nem tudok válaszolni – fejezte be a válaszádat az Egyiptomi Nemzeti Műemlékvédelmi Hivatal főigazgatója. – Remélem, a sajtó jelenlévő képviselőinek többi kérdésére kielégítő választ adtam. A sajtókonferenciát ezennel bezárom, kérem, fáradjanak át a szomszéd terembe és érezzék jól magukat.

A főigazgató leült, de mielőtt az újságírók elkezdtek volna szedelőzködni, felállt az UNESCO mellette helyet foglaló képviselője.

– Tisztelt hölgyeim és uraim – mondta mosolyogva – megragadom az alkalmat, hogy a médiumok tisztelt képviselői előtt örömmel jelentsem be: az UNESCO az emberi kultúra gazdagítása érdekében végzett munkáért járó idei tudományos nagydíjat megosztva doktor Susan Duboisnak és doktor Omár Rasidnak ítéli.

A bejelentést nagy taps követte, majd a sajtófogadás meghívottai, az írott és elektronikus sajtó, a tudományos élet, valamint egyes fontos vállalatok és intézmények vezetői, illetve képviselői sietve igyekeztek átjutni a szomszéd terembe, hogy a terített asztalokon levő válogatott ételek és frissítő italok közül (a szeszes italok fogyasztását tiltja a mohamedán vallás) megszerezzék maguknak a legjobb falatokat.

Susan és Omár, akik az első sorban ültek, csak nagy sokára jutottak a másik terembe, ahol Ronald Harisson már várta őket két pohárral a kezében.

– Neked nem hoztam, igazgató úr – mondta, miközben a kezében tartott két pohár egyikét átnyújtotta a lánynak. – Te itthon vagy, szerezz magadnak!

– Tudtam, hogy számíthatok rád – játszotta meg a sértődöttet a núbiai és belevetette magát az asztalok körül tolongó tömeg sűrűjébe.

– Miért mondtad neki, hogy igazgató út? – kérdezte Susan, miközben a kezében levő pohár narancslével igyekezett szomját oltani.

– Mi az, te nem hallottad? – csodálkozott Harisson. – Omár Rasidot, az eredményes munka elismeréséül kinevezték a Théba körüli ásatási és kutatási munkák igazgatójává. Amellett ő lett a gondozója a Szenenmut sírjában talált kincsnek, amely mennyiségében és tudományos értékében meghaladja a Tutankhamon sírjában találtat.

– Ennek örülök – mondta Susan és látszott rajta, hogy valóban örül – Ha valaki, hát ő igazán megérdemli!

– De beszéljünk rólad!- változtatott a témán az író. – Hallom világ-körüli útra indulsz, tudományos előadásokat tartani Szenenmut koráról és jelentőségéről. Ez annyit jelent, hogy többé nem találkozunk?

– Ne butáskodj! – korholta Susan, akinek azonban jólesett, hogy hiányozni fog a férfinak. – Rendszeresen vissza-visszatérek majd hozzád, persze csak ha vársz rám.

– Mindig várni foglak – vigyorgott Harisson. – Már most kezdem a várakozást.

– Már itt is van Omár – szakította félbe az ömlengést a lány. – És látod, kit hoz magával?

Omár Rasid tényleg megérkezett pohárral a kezében. Kíséretében egy magas férfi volt őrnagyi díszegyenruhában.

– Nahát, Musztafa – örvendezett a lány. – Magát is előléptették? Milyen másképpen néz most ki, mint fenn a hegyekben. Örülök, hogy látom!

– Az lehet – mosolygott az őrnagy – de azt hiszem akkor még jobban örült nekem.

Ebben a pillanatban magas szemüveges, őszülő úr lépett hozzájuk.

– Elnézést, hogy hivatlanul csatlakozom, csak gratulálni szeretnék mindannyiuknak és egyenként mindenkinek – mondta barátságosan. – Egyesekkel már találkoztunk. Talán emlékeznek rám Jevgenyij Petrovics Csernyisev vagyok.

– Köszönjük – tért magához a meglepetésből Harisson. – De azt hiszem, találkozásunk következményei nem voltak kellemesek.

– Erről nem tehetek – szabadkozott az orosz. – Az a túlkapás Jurij hibája volt. Én csak üzletet akartam kötni önökkel.

Susan már éppen vissza akart vágni, amikor újabb férfi csatlakozott

a csoporthoz. Alacsony, köpcös, kopaszodó ember volt, rosszul szabott öltönyben.

– Ha jól tudom, maguk találták meg azt a sírt – kezdte köszönés nélkül. Erős amerikai kiejtéssel beszélt. – Kár, hogy nem akartak velem együttműködni.

– Kihez van szerencsénk? – kérdezte Susan bosszúsán, bár jól tudta, ki az illető.

– Nem tudják, ki vagyok? – csodálkozott az amerikai. – A nevem Bernardi, Joe Bernardi

– Nézze Mr. Bernardi....- kezdte Harisson, de az orosz megelőzte.

– Á, ön Mr. Bernardi, örülök, hogy megismertem. Már régen szerettem volna találkozni magával. Csernyisev vagyok.

– Maga Csernyisev? – derült fel az amerikai arca. – Már én is régen szerettem volna megismerni. Kár, hogy csak most találkozunk. Ez a dolog sem így végződött volna, ha együttműködünk. Na, jöjjön csak – karolt az oroszba és elvonszolta.

– Elnézést, majd még jelentkezem – szólt vissza udvariasan az orosz, azzal mindkettő tovább ment.

A társaság kezdett lassan szétoszolni. Musztafa is elbúcsúzott és Omár Rasid is menni készült, amikor újabb férfi lépett hozzájuk.

– Kedves Mr. Harisson – fordult az íróhoz. – Én a Kairói Múzeum tisztviselője vagyok. Engedje meg, hogy átnyújtsam önnek a múzeum ajándékát.

Azzal átnyújtott az írónak egy díszes dobozt. Harisson kinyitotta. Mindannyiuk meglepetésére a türkiz szkarabeusz nyakék volt benne.

– Visszakapom? – kérdezte meghatva Harisson.

– Hát nem egészen – mosolygott a férfi az író naivitásán. – Az eredeti a Kairói Múzeumban van már. Ez csak a másolata, de biztosíthatom tökéletes másolat.

– Sebjaj – nevetett Harisson is. – Majd azt mondom mindenkinek, hogy eredeti. Úgy sem ért hozzá senki. – Azzal a nyakába akasztotta. – Sose fogom levenni – mondta – szerencsét hoz.

UTÓHANG

– Szóval még egy hétig Egyiptomban maradsz? – kérdezte a kiadó, némi bosszúsággal a hangjában.

– Ne aggódj, az Egyiptomi Műemlékvédelmi Hivatal vendége vagyok. – nyugtatta meg Ronald Harisson. – Ez már nem a te költségedre megy.

– Remélem is! – hangzott a telefonból. – De remélem, már írod azt a könyvet.

– Legyél nyugodt, már írom – zárta le a vitát az író. – De sohasem fogom befejezni, ha folyton veled beszélgetek, ezért leteszem.

Letette a telefonkagylót, odasétált az ablakhoz és kinézett. Ismét a hatodik emeleten lakott, ablakából jól látta a Khepren piramis jellegzetes tetejét.

– El kell kezdenem, ha azt hazudtam, hogy már írok – mondta magában. Gondolkozott egy ideig. – Tudom már, miről fogok írni – döntötte el és leült a laptopja elé.

Ismét a piramis felé fordult, amelyet megvilágított a lemenő nap fénye, majd elkezdte az írást:

Előhang

– Vegye meg, uram – erősködött a fiatal arab, csaknem könyörögve. – Olcsón adom, higgye el, megéri!

Az angol turista, aki a piramisokat jött látogatni, kézbe vette a papírba csomagolt, csaknem féltenyérnyi darabot és nézegetni kezdte. Ormótlan, kékes-fekete kőből készült bogárféle volt, valamilyen fémalapra erősítve. Arra

gondolt, jó lesz ajándéknak valamelyik nőismerőse számára. De a darab piszkos volt, és túl nagy ahhoz, hogy akár bizsuként is odaadhassa valakinek. A fejét rázva vissza akarta adni, de a fiú kétségbeesetten könyörgött:

– Adjon érte, amennyit akar – rimánkodott, közben folyton hátrafelé nézegetve, a piramisok felé, ahonnan az előbb jött. – Vegye meg, kérem! Nem csapom be! Higgyc el...

TARTALOMJEGYZÉK

<i>Előhang</i>	5
1. Sznofru fáraó nyakéke	7
2. A kegyvesztett kegyenc	15
3. A boldogtalan királynő	21
4. A kopt szerzetesek	28
5. A műkincskereskedő	33
6. A piramisoknál	38
7. A bazárban	43
8. Új útitársak	50
9. Az Egyiptomi Múzeumban	55
10. Váratlan ajánlat	59
11. Újabb ajánlat	64
12. Szálloda a hajón	68
13. Napkelte a templomban	75
14. Éjszaka a hajón	83
15. A szkarabeusz titka	90
16. Újabb találkozások	96
17. Kaland a templomvárosban	104
18. Találkozás a professzorral	109
19. A halotti templomban	114
20. Váratlan vendégek	120
21. Új útitársak	124
22. Újabb meglepetés	129
23. Szabadulás	134
24. Sír a hegyoldalban	140
25. Szenenmut sírja	147
26. A sajtófogadás	153
<i>Utóhang</i>	156

ANTHONY MILESTONE

A SZKARABEUSZ TITKA

A kalandregény kezdete az egyiptomi Ó-Birodalomba nyúlik vissza, majd Egyiptom történelmének néhány szakaszán keresztül (amelyek az egyiptológia alapján hiteles történelmi háttérrel mutatnak be) a jelenkorban folytatódik.

Sznofru fáraónak, az első valódi piramisok építtetőjének nyakéke, amely egyúttal egy még érintetlen, hihetetlenül gazdag ó-egyiptomi sír helyét is megmutatja, egy fiatal angol író kezébe kerül, aki turistaúton van Egyiptomban. Az író megismerkedik egy francia régész lánnyal, és együtt próbálják tisztázni az ékszer titkát, de ez másokat is érdekel. Az izgalmas és fordulatos bűnügyi történet során a regény szereplői végig utazzák egy szervezett túra szokásos útját, Kairótól Asszuánig, illetve Abu Szimbelig, részt vesznek Nílusi luxus-hajóúton, amelynek során rövid betekintést kapunk Abu Szimbel, Asszuán, Philae, Kom Ombó, Edfu, Seszna, Karnak, Luxor és a Királyok Völgye műemlékeibe, miközben végig követhetjük a regény egyre érdekesítőbb fordulóit.

